

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1556/84

z dnia 4 czerwca 1984 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Zgromadzenia²,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 3331/82³, odnoszącego się do polityki w zakresie pomocy żywnościowej oraz zarządzania pomocą żywnościową, produkty przeznaczone do takiej pomocy muszą zostać uruchomione zgodnie z zasadami i procedurami określonymi w ramach wspólnej organizacji rynków;

w sektorze olejów i tłuszczów powinny zostać określone właściwe zasady i procedury w celu uruchomienia oliwy i innych olejów roślinnych;

rozporządzenie nr 136/66/EWG⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1101/84⁵, powinno zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 36a

1. Oliwa z oliwek dostarczana w ramach pomocy żywnościowej jest zakupywana na rynku wspólnotowym lub pochodzi z zapasów posiadanych przez agencje interwencyjne.

Oleje roślinne wyszczególnione w art. 1 ust. 2 lit. b), dostarczane w ramach pomocy żywnościowej, są zakupywane na rynku wspólnotowym.

¹ Dz.U. nr C 327 z 1.12.1983, str. 8.

² Dz.U. nr C 77 z 19.3.1984, str. 106.

³ Dz.U. nr L 352 z 14.12.1982, str. 1.

⁴ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁵ Dz.U. nr L 113 z 28.4.1984, str. 7.

2. Jednakże w nagłej potrzebie lub w przypadku niedostępności na rynku wspólnotowym, produkty wyszczególnione w ust. 1 mogą być zakupywane w kraju rozwijającym się.

3. Kryteria dla uruchamiania produktów, w szczególności kryteria zakupu produktów na rynku wspólnotowym lub decydowania o wykorzystaniu oliwy z oliwek posiadanej przez agencje interwencyjne, są przyjmowane przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

4. Szczegółowe zasady uruchamiania i dostawy produktów dostarczanych w ramach pomocy żywnościowej przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 38.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 4 czerwca 1984 r.

W imieniu Rady

J. DELORS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 231/85

z dnia 29 stycznia 1985 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Zgromadzenia²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 136/66/EWG⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2260/84⁵ stanowi, że jeżeli podczas roku gospodarczego nastąpi znacząca zmiana w zakresie czynników stosowanych do wyznaczenia reprezentatywnej ceny rynkowej oliwy z oliwek, to zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 niniejszego rozporządzenia, może zostać podjęta decyzja o dostosowaniu reprezentatywnej ceny rynkowej oraz ceny progowej podczas roku gospodarczego; w interesie prawidłowego zarządzania rynkiem należy ustalić szczegółowe zasady, które mogą być stosowane w celu określenia czynników tworzących istotne zmiany w danych czynnikach; należy również ustanowić przepis w celu niezbędnego dostosowania poziomu pomocy w odniesieniu do konsumpcji, jak również udziału procentowego pomocy w odniesieniu do konsumpcji, jaki ma być podstawą finansowania zarówno działalności uznanych organizacji handlowych, jak i pewnych systemów informacji i wspierania konsumpcji oliwy z oliwek,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 4 rozporządzenia nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli jednak podczas roku gospodarczego czynniki stosowane w celu wyznaczenia reprezentatywnej ceny rynkowej oliwy z oliwek podlegają zmianie, która na podstawie szczegółowych zasad ustalonych według procedury przewidzianej przez art. 38, może

¹ Dz.U. nr C 317 z 28.11.1984, str. 8.

² Opinia wydana dnia 18 stycznia 1985 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr C 103 z 16.4.1984, str. 35.

⁴ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁵ Dz.U. nr L 208 z 3.8.1984, str. 1.

być uznana za znaczącą, to zgodnie z tą procedurą może zostać podjęta decyzja o dostosowaniu reprezentatywnej ceny rynkowej oraz ceny progowej podczas roku gospodarczego.

W takich przypadkach poziom pomocy w odniesieniu do konsumpcji oraz procentowy udział pomocy w odniesieniu do konsumpcji, określonej w art. 11 ust. 5 i 6, mogą być dostosowane zgodnie z tą samą procedurą.”

2. W ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ceny określone w ust. 1 lit. b) akapit pierwszy są przyjmowane przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większość na wniosek Komisji.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 stycznia 1985 r.

W imieniu Rady

G. ANDREOTTI

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3768/85

z dnia 20 grudnia 1985 r.

dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre ustawy rolne w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, i na podstawie art. 396 Aktu Przystąpienia niektóre akty rolne powinny być dostosowane z uwzględnieniem liczby głosów, wyrażających, po przystąpieniu, kwalifikowaną większość w odniesieniu do procedur Komitetów Zarządzających i podobnych komitetów ustanowionych w sektorze rolnym;

na podstawie art. 2 ust. 3 Traktatu o Przystąpieniu instytucje Wspólnot mogą przed przystąpieniem przyjąć środki, określone w art. 396 Aktu, przy czym środki takie wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W aktach wymienionych w Załączniku oraz w artykułach tam wskazanych wyrazy „czterdzieści pięć” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”.

2. W art. 26 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1837/80¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1312/85², wyrazy „Opinie przyjmowane będą kwalifikowaną większością głosów” zastępuje się wyrazami „Opinie przyjmowane będą większością pięćdziesięciu czterech głosów”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r., pod warunkiem, że wejdzie w życie Traktat o Przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

---

¹ Dz.U. nr L 183 z 16.07.1980, str. 1

² Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 22

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Rozporządzenie Rady (EWG)³ nr 136/66/EWG, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 231/85⁴:
art. 38 ust. 2.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65/EWG⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2143/81⁶:
art. 19 ust. 2.
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68⁷, ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 r.⁸:
art. 14 ust. 2.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1298/85¹⁰:
art. 30 ust. 2.
5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68¹¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia¹² z 1979 r.:
art. 27 ust. 2.
6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1461/82¹⁴:
art. 30 ust. 2.
7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3509/80¹⁶:

---

³ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1985, str. 12.

⁵ Dz.U. nr 109 z 23.06.1965, str. 1859/65.

⁶ Dz.U. nr L 210 z 30.07.1981, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 55 z 2.03.1968, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 2 z 1.01.1973, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

¹⁰ Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 26.

¹² Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 1.

¹³ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 1.

¹⁴ Dz.U. nr L 164 z 14.06.1982, str. 72.

¹⁵ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

¹⁶ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1980, str. 87.

art. 12 ust. 2.

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1430/82¹⁸:

art. 12 ust. 2.

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71¹⁹, ostatnio zmienione aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 20 ust. 2.

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71²⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1581/83.²¹

art. 11 ust. 2.

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1332/84²³:

art. 33 ust. 2.

12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 8 ust. 3.

13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75²⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1018/84²⁶:

art. 26 ust. 2.

14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2966/80²⁸.

art. 24 ust. 2.

15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75²⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3643/81³⁰:

---

¹⁷ Dz.U. nr L 146 z 4.07.1970, str. 1.

¹⁸ Dz.U. nr L 162 z 12.06.1982, str. 27.

¹⁹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

²⁰ Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1.

²¹ Dz.U. nr L 163 z 22.06.1983, str. 23.

²² Dz.U. nr L 118 z 20.05.1972, str. 1.

²³ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1984, str. 1.

²⁴ Dz.U. nr L 182 z 5.07.1974, str. 1.

²⁵ Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 1.

²⁶ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 1.

²⁷ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

²⁸ Dz.U. nr L 307 z 18.11.1980, str. 5.

art. 17 ust. 2.

16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75³¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 17 ust. 2.

17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76³², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1025/84³³:

art. 27 ust. 2.

18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 516/77³⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 988/84³⁵:

art. 20 ust. 2.

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78³⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1220/83³⁷:

art. 11 ust. 2.

20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/79³⁸, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 798/85³⁹:

art. 67 ust. 2.

21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81⁴⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1482/85⁴¹:

art. 41 ust. 2.

---

²⁹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1955, str. 49.

³⁰ Dz.U. nr L 364 z 19.12.1981, str. 1.

³¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77.

³² Dz.U. nr L 166 z 25.06.1976, str. 1.

³³ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 13.

³⁴ Dz.U. nr L 73 z 21.03.1977, str. 1.

³⁵ Dz.U. nr L 103 z 16.04.1984, str. 11.

³⁶ Dz.U. nr L 142 z 30.05.1978, str. 2.

³⁷ Dz.U. nr L 132 z 21.05.1983, str. 132.

³⁸ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 1.

³⁹ Dz.U. nr L 89 z 29.03.1985, str. 1.

⁴⁰ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

⁴¹ Dz.U. nr L 151 z 10.06.1985, str. 1.

22. Decyzja Rady (EWG) nr 77/97⁴², ostatnio zmieniona decyzją (EWG) nr 85/312/EWG⁴³
art. 5 ust. 3.
23. Dyrektywa Rady 64/432/EWG⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/320/EWG⁴⁵:
art. 12 ust. 3,
art. 13 ust. 3.
24. Dyrektywa Rady 64/433/EWG⁴⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/325/EWG⁴⁷:
art. 15 ust. 3,
art. 16 ust. 3.
25. Dyrektywa Rady 66/400/EWG⁴⁸, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 21 ust. 3.
26. Dyrektywa Rady 66/410/EWG⁴⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/38/EWG⁵⁰:
art. 21 ust. 3.
27. Dyrektywa Rady 66/402/EWG⁵¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/561/EWG⁵²:
art. 21 ust. 3.
28. Dyrektywa Rady 66/403/EWG⁵³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/218/EWG⁵⁴:
art. 19 ust. 3.
29. Dyrektywa Rady 66/404/EWG⁵⁵, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 17 ust. 3.

---

⁴² Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 78.

⁴³ Dz.U. nr L 96 z 3.04.1985, str. 32.

⁴⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴⁵ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 36.

⁴⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴⁷ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 47.

⁴⁸ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2290/66.

⁴⁹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2298/66.

⁵⁰ Dz.U. nr L 16 z 19.01.1985, str. 41.

⁵¹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2309/66.

⁵² Dz.U. nr L 203 z 23.07.1981, str. 25.

⁵³ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2320/66.

⁵⁴ Dz.U. nr L 104 z 17.04.1984, str. 19.

⁵⁵ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2326/66.

30. Dyrektywa Rady 68/193/EWG⁵⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/193/EWG⁵⁷:
art. 17 ust. 3.
31. Dyrektywa Rady 69/208/EWG⁵⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/859/EWG⁵⁹:
art. 20 ust. 3.
32. Dyrektywa Rady 70/457/EWG⁶⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG⁶¹:
art. 23 ust. 3.
33. Dyrektywa Rady 70/458/EWG⁶², ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG:
art. 40 ust. 3.
34. Dyrektywa Rady 70/524/EWG⁶³, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/429/EWG⁶⁴:
art. 23 ust. 3,
art. 24 ust. 3.
35. Dyrektywa Rady 71/118/EWG⁶⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/326/EWG⁶⁶:
art. 12 ust. 3,
art. 12a ust. 3.
36. Dyrektywa Rady 71/161/EWG⁶⁷, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 18 ust. 3.
37. Dyrektywa Rady 72/461/EWG⁶⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/322/EWG⁶⁹:
art. 9 ust. 3.
38. Dyrektywa Rady 74/462/EWG⁷⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/91/EWG⁷¹:

---

⁵⁶ Dz.U. nr L 93 z 9.04.1968, str. 15.

⁵⁷ Dz.U. nr L 148 z 27.05.1982, str. 47.

⁵⁸ Dz.U. nr L 169 z 10.07.1969, str. 3.

⁵⁹ Dz.U. nr L 357 z 18.11.1982, str. 31.

⁶⁰ Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 1.

⁶¹ Dz.U. nr L 341 z 16.12.1980, str. 27.

⁶² Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 7.

⁶³ Dz.U. nr L 207 z 14.12.1970, str. 1.

⁶⁴ Dz.U. nr L 245 z 12.09.1985, str. 1.

⁶⁵ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁶⁶ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 48.

⁶⁷ Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 14.

⁶⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶⁹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 41.

- art. 29 ust. 3,
- art. 30 ust. 3.
39. Dyrektywa Rady 74/63/EWG⁷², ostatnio zmieniona dyrektywą 83/381/EWG⁷³:
art. 9 ust. 3,
art. 10 ust. 3.
40. Dyrektywa Rady 76/895/EWG⁷⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/528/EWG⁷⁵:
art. 7 ust. 3,
art. 8 ust. 3.
41. Dyrektywa Rady 77/93/EWG⁷⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/173/EWG⁷⁷:
art. 16 ust. 3,
art. 17 ust. 3.
42. Dyrektywa Rady 77/96/EWG⁷⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/319/EWG⁷⁹:
art. 9 ust. 3.
43. Dyrektywa Rady 77/99/EWG⁸⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/528/EWG⁸¹:
art. 18 ust. 3,
art. 19 ust. 3.
44. Dyrektywa Rady 77/101/EWG⁸², ostatnio zmieniona dyrektywą 82/937/EWG⁸³:
art. 13 ust. 3.

---

⁷⁰ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷¹ Dz.U. nr L 59 z 5.03.1983, str. 34.

⁷² Dz.U. nr L 38 z 11.02.1974, str. 31.

⁷³ Dz.U. nr L 222 z 28.07.1983, str. 31.

⁷⁴ Dz.U. nr L 340 z 9.12.1976, str. 1.

⁷⁵ Dz.U. nr L 234 z 9.08.1982, str. 1.

⁷⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 20.

⁷⁷ Dz.U. nr L 65 z 6.03.1985, str. 23.

⁷⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

⁷⁹ Dz.U. nr L 167 z 17.06.1984, str. 12.

⁸⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁸¹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 50.

⁸² Dz.U. nr L 32 z 3.02.1977, str. 1.

⁸³ Dz.U. nr L 383 z 21.12.1982, str. 11.

45. Dyrektywa Rady 77/391/EWG⁸⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/400/EWG⁸⁵:
art. 11 ust. 3.
46. Dyrektywa Rady 77/504/EWG⁸⁶, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 8 ust. 3.
47. Dyrektywa Rady 79/117/EWG⁸⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/298/EWG⁸⁸:
art. 8 ust. 3.
48. Dyrektywa Rady 79/373/EWG⁸⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/957/EWG⁹⁰:
art. 13 ust. 3.
49. Dyrektywa Rady 79/509/EWG⁹¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹²:
art. 5 ust. 3.
50. Dyrektywa Rady 80/877/EWG⁹³, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹⁴:
art. 5 ust. 3.
51. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG⁹⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/254/EWG⁹⁶:
art. 6 ust. 3.
52. Dyrektywa Rady 80/1097/EWG⁹⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/255/EWG⁹⁸:
art. 8 ust. 3.
53. Dyrektywa Rady 82/471/EWG⁹⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/433/EWG¹⁰⁰:

---

⁸⁴ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

⁸⁵ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

⁸⁶ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

⁸⁷ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 36.

⁸⁸ Dz.U. nr L 154 z 22.05.1985, str. 48.

⁸⁹ Dz.U. nr L 86 z 6.04.1979, str. 30.

⁹⁰ Dz.U. nr L 386 z 31.12.1982, str. 42.

⁹¹ Dz.U. nr L 133 z 31.05.1979, str. 27.

⁹² Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹³ Dz.U. nr L 250 z 23.09.1980, str. 12.

⁹⁴ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

⁹⁶ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 37.

⁹⁷ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 8.

⁹⁸ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 39.

⁹⁹ Dz.U. nr L 213 z 21.07.1982, str. 8.

¹⁰⁰ Dz.U. nr L 245 z 14.09.1984, str. 21.

- art. 13 ust. 3,
art. 14 ust. 3.
54. Dyrektywa Rady 80/215/EWG¹⁰¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/321/EWG¹⁰²:
art. 8 ust. 3.
55. Dyrektywa Rady 80/217/EWG¹⁰³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/645/EWG¹⁰⁴:
art. 16 ust. 3,
art. 16a ust. 3.
56. Dyrektywa Rady 80/1095/EWG¹⁰⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/47/EWG¹⁰⁶:
art. 9 ust. 3.
57. Dyrektywa Rady 81/389/EWG¹⁰⁷:
art. 7 ust. 3.
58. Dyrektywa Rady 82/400/EWG¹⁰⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/253/EWG¹⁰⁹:
art. 8 ust. 3.
59. Dyrektywa Rady 82/894/EWG¹¹⁰:
art. 6 ust. 3.
60. Dyrektywa Rady 85/358/EWG¹¹¹:
art. 10 ust. 2,
art. 11 ust. 2.
61. Dyrektywa Rady 85/397/EWG¹¹²:
art. 13 ust. 3,

---

¹⁰¹ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰² Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 39.

¹⁰³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰⁴ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 33.

¹⁰⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

¹⁰⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

¹⁰⁷ Dz.U. nr L 150 z 6.06.1981, str. 1.

¹⁰⁸ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

¹⁰⁹ Dz.U. nr L 143 z 2.03.1983, str. 36.

¹¹⁰ Dz.U. nr L 378 z 13.12.1982, str. 58.

¹¹¹ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46.

¹¹² Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13.

art. 14 ust. 3.

62. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 355/77¹¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1247/85¹¹⁴:

art. 22 ust. 2.

63. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78¹¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3086/81¹¹⁶:

art. 16 ust. 2.

64. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1362/78¹¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1820/83¹¹⁸:

art. 15 ust. 2.

65. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1760/78¹¹⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 762/85¹²⁰:

art. 16 ust. 2.

66. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 269/79¹²¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 763/85¹²²:

art. 15 ust. 2.

67. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 270/79¹²³:

art. 14 ust. 2.

---

¹¹³ Dz.U. nr L 51 z 23.02.1977, str. 1.

¹¹⁴ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1985, str. 1.

¹¹⁵ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 1.

¹¹⁶ Dz.U. nr L 310 z 30.10.1981, str. 3.

¹¹⁷ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 11.

¹¹⁸ Dz.U. nr L 180 z 5.07.1983, str. 3.

¹¹⁹ Dz.U. nr L 204 z 28.07.1978, str. 1.

¹²⁰ Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 1.

¹²¹ Dz.U. nr L 38 z 14.02.1979, str. 1.

¹²² Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 2.

¹²³ Dz.U. nr L 38 z 2.02.1979, str. 6.

68. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79¹²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3719/81¹²⁵;
art. 8 ust. 2.
69. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 458/80¹²⁶;
art. 12 ust. 2.
70. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1932/84¹²⁸;
art. 25 ust. 2.
71. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1938/81¹²⁹;
art. 15 ust. 2.
72. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1941/81¹³⁰;
art. 13 ust. 2.
73. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1942/81¹³¹;
art. 17 ust. 2.
74. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1943/81¹³²;
art. 13 ust. 2.
75. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1975/82¹³³;
art. 21 ust. 2.
76. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/84¹³⁴;
art. 12 ust. 2.

---

¹²⁴ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 124.

¹²⁵ Dz.U. nr L 373 z 29.12.1981, str. 5.

¹²⁶ Dz.U. nr L 57 z 29.02.1980, str. 27.

¹²⁷ Dz.U. nr L 180 z 14.07.1980, str. 1.

¹²⁸ Dz.U. nr L 180 z 7.07.1984, str. 1.

¹²⁹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 1.

¹³⁰ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 13.

¹³¹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 17.

¹³² Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 23.

¹³³ Dz.U. nr L 214 z 22.07.1982, str. 1.

¹³⁴ Dz.U. nr L 142 z 29.05.1984, str. 3.

77. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85¹³⁵:
art. 25 ust. 2.
78. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 895/85¹³⁶:
art. 9 ust. 2.
79. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹³⁷, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 3 ust. 2.
80. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG¹³⁸, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 797/85:
art. 18 ust. 2.
81. Dyrektywa Rady 72/280/EWG¹³⁹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 7 ust. 2.
82. Dyrektywa Rady 73/132/EWG¹⁴⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/488/EWG¹⁴¹:
art. 9 ust. 2.
83. Dyrektywa Rady 76/625/EWG¹⁴², ostatnio zmieniona dyrektywą 81/1015/EWG¹⁴³:
art. 9 ust. 2.
84. Dyrektywa Rady 76/630/EWG¹⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 79/920/EWG¹⁴⁵:
art. 11 ust. 2.
85. Dyrektywa Rady 82/177/EWG¹⁴⁶:
art. 9 ust. 2.

---

¹³⁵ Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1.

¹³⁶ Dz.U. nr L 97 z 4.04.1985, str. 2.

¹³⁷ Dz.U. nr L 170 z 3.08.1970, str. 2.

¹³⁸ Dz.U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 2.

¹³⁹ Dz.U. nr L 179 z 7.06.1972, str. 2.

¹⁴⁰ Dz.U. nr L 153 z 7.06.1973, str. 25.

¹⁴¹ Dz.U. nr L 189 z 11.07.1981, str. 46.

¹⁴² Dz.U. nr L 218 z 11.08.1976, str. 19.

¹⁴³ Dz.U. nr L 367 z 23.12.1981, str. 31.

¹⁴⁴ Dz.U. nr L 223 z 16.08.1976, str. 4.

¹⁴⁵ Dz.U. nr L 281 z 10.11.1979, str. 4.

¹⁴⁶ Dz.U. nr L 81 z 27.03.1982, str. 35.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1454/86

z dnia 13 maja 1986 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Zgromadzenia²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

odmiany ziarna rzepaku i rzepiku o niskiej zawartości glukozyzolanów zwanych odmianami „dwuzerowymi”, dostarczają makuchów, odpowiadających raczej żywieniu zwierząt niż tych, które otrzymuje się z odmian tradycyjnych; należy zatem stwarzać korzystne warunki dla produkcji ziarna „dwuzerowego” we Wspólnocie;

cel ten może zostać osiągnięty pod warunkiem, że ustali się dodatek, którego cena docelowa oraz cena interwencyjna zostaną podwyższone; w konsekwencji należy odpowiednio zmienić rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85⁵;

system progu gwarancji dla ziarna rzepaku, rzepiku i słonecznika, określonego w art. 24a rozporządzenia nr 136/66/EWG, nie pozwolił uzyskać oczekiwanych rezultatów; należy zmienić niniejsze rozporządzenie i zmniejszyć, z jednej strony, kwotę pomocy oraz cenę skupu interwencyjnego w pewnych granicach, jeśli szacunkowa ilość przekracza maksymalną ilość ustaloną dla bieżącego roku gospodarczego oraz, z drugiej strony, dopasować maksymalną ilość następnego roku gospodarczego, jeżeli ilość rzeczywiście wyprodukowana różni się od szacunkowej ilości,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

---

¹ Dz.U. nr C 85 z 14.4.1986, str. 14.

² Opinia wydana dnia 17 kwietnia 1986 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr C 118 z 20.5.1986, str. 1.

⁴ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁵ Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.

1. Art. 24a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24a

1. W odniesieniu do ziarna rzepaku i rzepiku odmian „dwuzerowych” w latach 1986/87 oraz w następnych latach gospodarczych ceny docelowe oraz interwencyjne podwyższa się poprzez ustalenie dodatku.

2. Kwotę dodatku ustala się w sposób umożliwiający poprawę podaży ziarna odmian „dwuzerowych” we Wspólnocie.

Kwotę tę ustala Rada w tym samym czasie oraz zgodnie z tą samą procedurą, jak w przypadku cen docelowych i interwencyjnych.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki, jakie muszą być spełnione, by ziarno można było zakwalifikować jako odmianę „dwuzerową” przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 38.”;

2. W art. 26 ust. 1 akapit pierwszy zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla przepisów art. 27a, zakup jest dokonywany według ceny interwencyjnej i jedynie według tej ceny.”;

3. W art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli cena docelowa pewnego typu ziarna jest wyższa niż światowa cena rynkowa określona w art. 29, przyznaje się pomoc dla ziarna zebranego i przetwarzanego na terenie Wspólnoty. Z uwzględnieniem dopuszczalnych wyjątków na podstawie ust. 3 oraz bez uszczerbku dla przepisów art. 27a, pomoc stanowi różnicę między wyżej wymienionymi cenami.

Pomoc przewidzianą dla ziarna rzepaku i rzepiku odmian „dwuzerowych” określa się na podstawie ceny docelowej powiększonej o dodatek przewidziany w art. 24 lit. a).”;

4. Dodaje się art. 27a w brzmieniu:

„Artykuł 27a

1. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustala dla każdego roku gospodarczego począwszy od roku 1986/87, maksymalne ilości gwarantowane wyprodukowanych we Wspólnocie ziarna rzepaku i rzepiku oraz ziarna słonecznika.

2. Maksymalne ilości gwarantowane ziarna rzepaku, rzepiku oraz słonecznika określa się na podstawie produkcji podczas okresu referencyjnego oraz przyszłego szacunkowego popytu.

3. Jeżeli produkcja ziarna rzepaku, rzepiku oraz słonecznika określona przed początkiem roku gospodarczego przewyższa maksymalną ilość gwarantowaną na wyżej wymienione ziarno w danym roku, kwotę pomocy redukuje się w wyniku stosowania

ceny docelowej wskaźnika otrzymanego w wyniku dzielenia szacunkowej ilości przekraczającej gwarantowaną ilość maksymalną przez ilość szacunkową. Wyżej określona redukcja kwoty pomocy nie może przekroczyć 5% ceny docelowej.

Jeżeli stosowanie akapitu pierwszego do rzeczywistej produkcji zamiast do produkcji szacunkowej na początku roku gospodarczego doprowadziłoby do innej redukcji kwoty pomocy niż ta stosowana rzeczywiście, maksymalną ilość gwarantowaną na następny rok gospodarczy modyfikuje się z uwzględnieniem tej sytuacji.

4. W przypadku stosowania ust. 3 cenę skupu interwencyjnego redukuje się o tę samą kwotę, o którą została zredukowana pomoc.

5. Procedurę przewidzianą w art. 38 stosuje się w celu przyjęcia przepisów odnoszących się do wprowadzania w życie niniejszego artykułu.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się:

- od 1 lipca 1986 r. w odniesieniu do ziarna rzepaku i rzepiku,
- od 1 sierpnia 1986 r. w odniesieniu do ziarna słonecznika.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 maja 1986 r.

W imieniu Rady

W. F. van EEKELEN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1915/87

z dnia 2 lipca 1987 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

celem pomocy produkcyjnej do oliwy z oliwek jest zapewnienie godziwych dochodów producentom; jednakże, z uwagi na perspektywy zbytu oliwy z oliwek produkowanej we Wspólnocie, w każdym przypadku, gdy produkcja przekracza ilość ustaloną w oparciu o sytuację rynkową, zachęcanie do produkcji byłoby nieracjonalne; dlatego też gdy produkcja przekracza ustaloną ilość maksymalną, jednostkowa kwota wypłacanej pomocy powinna zostać zmniejszona; dlatego też należy skreślić przepis, który w tym samym celu ogranicza obszary uprawy oliwek, których produkcja kwalifikuje się do pomocy produkcyjnej;

ograniczanie tej pomocy nie powinno być stosowane w przypadku małych producentów, gdyż zazwyczaj nie sprzedają oni produkowanej przez siebie oliwy z oliwek i z tego też powodu nie przyczyniają się do powstawania nadwyżek rynkowych; takiego środka wymaga również wzgląd na prawidłowe zarządzanie; należałoby również umożliwić ustalenie wyższego poziomu pomocy dla tych producentów;

doświadczenie wskazuje, że z uwagi na sytuację na rynku oliwy z oliwek, system miesięcznych wzrostów zamiast zachęcać do sprzedaży oliwy z oliwek w świetle wymagań rynkowych, hamuje normalny zbyt produkcji; należy zatem zaprzestać miesięcznych wzrostów;

interwencja powinna dostarczać środków podtrzymywania dochodów producentów w sytuacjach, gdy nie mogą sprawnie funkcjonować mechanizmy rynkowe; działanie interwencji przez cały rok gospodarczy hamuje jednak normalny zbyt produkcji na rynku; interwencja powinna zatem zostać ograniczona do niektórych części roku gospodarczego;

---

¹ Dz.U. nr C 89 z 3.04.1987, str. 19.

² Dz.U. nr C 156 z 15.06.1987.

³ Dz.U. nr C 150 z 9.06.1987, str. 8.

zgodnie z art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 136/66/EWG⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1454/86⁵, oliwa z oliwek skupowana przez agencje interwencyjne musi być oferowana do sprzedaży na rynku Wspólnoty; doświadczenie pokazało, że należy zapewnić możliwość rozdysponowania oliwy w postaci daru, jako elementu specjalnych, natychmiastowych działań w ramach pomocy żywnościowej;

w celu zapewnienia efektywności tych działań, muszą one być wprowadzane szybko; należy zatem umożliwić stosowanie najbardziej odpowiedniej procedury w takich przypadkach;

w obecnych warunkach rynkowych, wyprodukowane nasiona rzepaku i ziarna słonecznika powinny być skupowane w ramach interwencji jedynie w wyjątkowych przypadkach; w interesie prawidłowego zarządzania rynkiem, wskazane jest zachęcenie do sprzedaży tej produkcji przetwórcom i zapobieganie ponoszeniu przez Wspólnotę kosztów w wyniku transakcji spekulacyjnych; skup powinien zatem być ograniczony do kilku ostatnich miesięcy roku gospodarczego;

zgodnie z systemem maksymalnych gwarantowanych ilości dla nasion rzepaku i ziaren słonecznika określonym w art. 27a rozporządzenia nr 136/66/EWG, nawet niewielkie przekroczenie tych ilości może spowodować znaczne zmniejszenie kwoty wypłacanej pomocy; wprowadzenie pułapu ograniczającego to zmniejszenie może być sprzeczne z celami systemu i prowadzić do zwiększenia produkcji; w celu poprawy skuteczności systemu, wskazane jest zwiększenie tej redukcji na rok gospodarczy 1987/88;

w celu ułatwienia wprowadzenia do obrotu oliwy z oliwek w praktyce, celowym jest dostosowanie opisów i definicji podanych w Załączniku do rozporządzenia nr 136/66/EWG; należałoby jednak ustanowić okres przejściowy dla wprowadzenia nowych przepisów;

w celu poprawy wprowadzania do obrotu olejów i tłuszczów oraz podwyższenia rentowności należy uwzględnić wprowadzenie norm handlowych; Państwa Członkowskie powinny wprowadzić środki kontroli w celu zapewnienia zgodności z tymi normami,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 5 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wprowadza się pomoc produkcyjną do oliwy z oliwek. Pomoc ta ma się przyczynić się do uzyskiwania przez producentów godziwych dochodów.

Przed dniem 1 sierpnia każdego roku, w odniesieniu do roku gospodarczego rozpoczynającego się w następnym roku kalendarzowym, Rada ustala jednostkową kwotę pomocy produkcyjnej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu. Odrębna kwota jednostkowa może być wyznaczana dla producentów, których średnia produkcja nie przekracza 200 kilogramów oliwy rocznie.

⁴ Dz.U. nr 172 z 30.08.1966, str. 3025/66.

⁵ Dz.U. nr L 133 z 21.05.1986, str. 8.

Zgodnie z tą procedurą Rada ustala maksymalną ilość oliwy z oliwek, w stosunku do której wypłacana jest pomoc, w odniesieniu do wyszczególnionego okresu, przy czym pierwszym takim okresem jest okres objęty latami gospodarczymi 1987/88-1990/91. Ilość ustalana jest w tym samym czasie, co pomoc na pierwszy rok gospodarczy danego okresu.

Pomoc ustalana jest z uwzględnieniem skutku pomocy o odniesieniu do konsumpcji określonej w art. 11, jedynie w odniesieniu do części produkcji. Maksymalna ilość oliwy z oliwek, w stosunku do której może być wypłacana pomoc, uwzględnienia w szczególności średnią produkcję w okresie referencyjnym i przewidywany możliwy do osiągnięcia poziom ilościowy produkcji.

Jeżeli rzeczywista ilość wyprodukowana w danym roku gospodarczym:

- a) jest niższa niż maksymalna ilość ustanowiona na dany rok gospodarczy łącznie z ilością przeniesioną, jak to opisano poniżej, to różnica zostaje przeniesiona i dodana do maksymalnej ilości, dla której może być wypłacona jednostkowa kwota pomocy w kolejnym roku gospodarczym;
- b) przekracza maksymalną ilość ustanowioną na dany rok gospodarczy łącznie z ilością przeniesioną, to kwota jednostkowa pomocy za 100 kg oliwy rzeczywiście wyprodukowanej zostaje pomnożona przez współczynnik uzyskany przez podzielenie maksymalnej ilości, łącznie z ilością przeniesioną, jak opisano to powyżej, przez rzeczywistą ilość kwalifikującą się do objęcia pomocą.

Jednostkowa kwota pomocy płatnej na rzecz producentów, których średnia produkcja oliwy z oliwek wynosi 200 kg lub mniej na rok gospodarczy, nie jest jednak mnożona przez ten współczynnik.

2. Pomoc jest przyznawana:

- plantatorom, którzy są członkami grupy producentów uznanej na mocy niniejszego rozporządzenia, których średnia produkcja oliwy z oliwek wynosi przynajmniej 200 kg na rok gospodarczy, na podstawie ilości oliwy z oliwek rzeczywiście przez nich wyprodukowanej,
- innym plantatorom, na podstawie liczby i potencjału produkcyjnego uprawianych przez nich drzew oliwnych oraz plonów z tych drzew, jak ustalono zgodnie ze znormalizowaną metodą, pod warunkiem, że wyprodukowane oliwki zostały rzeczywiście zebrane.”

2. Skreśla się art. 10.

3. W art. 12 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Agencje interwencyjne wyznaczone przez produkujące Państwa Członkowskie, skupują w lipcu, sierpniu, wrześniu i październiku każdego roku gospodarczego, zgodnie z zasadami przyjętymi na mocy ust. 4, oliwę z oliwek pochodzenia wspólnotowego, oferowaną im przez producentów lub grupy i zrzeszenia producentów uznane w zastosowaniu rozporządzenia (EWG) nr 1360/78 w centrach skupu

interwencyjnego na obszarach produkcyjnych.”

4. W art. 12 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a Bez względu na przepisy ust. 2, może zostać podjęta decyzja, że pewne ilości oliwy z oliwek ze składu interwencyjnego należy rozdysponować w formie daru, w ramach działań związanych z udzielaniem natychmiastowej pomocy. Decyzja taka może również określać warunki mające zastosowanie w odniesieniu do przetwarzania i dostawy dla beneficjentów.”

5. W art. 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady dotyczące decyzji określonej w ust. 2a oraz wyznaczania centrów skupu interwencyjnego ustanawia się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 38.”

6. W art. 25 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu umożliwienia stopniowania sprzedaży, cena docelowa i cena interwencyjna są co miesiąc podwyższane przez okres co najmniej pięciu miesięcy, rozpoczynając od piątego miesiąca roku gospodarczego dla nasion rzepaku i amerykańskiej odmiany rzepaku oraz od czwartego miesiąca roku gospodarczego dla ziaren słonecznika, o taką samą kwotę w przypadku obydwóch cen.”

7. W art. 26 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku, gdy wspólnotowa cena rynkowa przedmiotowych nasion jest niższa niż cena interwencyjna lub, gdzie stosowne, zostaje zmniejszona zgodnie z art. 27a, agencja interwencyjna, od dnia 1 października do dnia 31 maja oraz na warunkach, jakie zostaną ustanowione zgodnie z ust. 2 i 3, skupuje nasiona pochodzenia wspólnotowego oferowane jej w centrach skupu interwencyjnego. Agencja interwencyjna, bez uszczerbku dla przepisów art. 27a, prowadzi skup po cenie wynoszącej 94% ceny interwencyjnej.”

8. Art. 27a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27 a

1. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustala, na każdy rok gospodarczy poczynając od roku 1986/87 r., maksymalne gwarantowane ilości dla nasion rzepaku produkowanych we Wspólnocie i dla ziaren słonecznika produkowanych we Wspólnocie.

2. Maksymalne gwarantowane ilości nasion rzepaku i ziaren słonecznika wyznaczane są w zależności od ilości wyprodukowanych w okresie referencyjnym oraz od spodziewanego poziomu zapotrzebowania.

3. Jeżeli prognoza produkcji nasion rzepaku i ziaren słonecznika, sporządzona przed rozpoczęciem roku gospodarczego, przekracza, w stosunku do przedmiotowego roku gospodarczego, maksymalną gwarantowaną ilość dla danych nasion, pomoc zostaje

zmniejszona o kwotę równą wpływowi, jaki na cenę docelową wywiera współczynnik odzwierciedlający zakres różnicy.

Jednakże w roku gospodarczym 1987/88 to zmniejszenie kwoty pomocy produkcyjnej nie może przekroczyć 10% ceny docelowej.

Ponieważ przepisy akapitu pierwszego nie spowodowałyby zmniejszenia pomocy o tą samą kwotę, gdyby zostały zastosowane do ilości faktycznie wyprodukowanej zamiast do prognozy sporządzonej na początku roku gospodarczego, maksymalna gwarantowana ilość na kolejny rok gospodarczy zostaje odpowiednio dostosowana.

4. Jeżeli stosowane są przepisy ust. 3, cena skupu jest zmniejszana o tę samą kwotę, co pomoc.

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje zasady ustalania współczynnika określonego w ust. 3 akapit pierwszy.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

9. Art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 35

1. Stosowanie opisów i definicji oliw z oliwek oraz olejów z oliwek wytłoczonych z resztek oliwek określonych w Załączniku jest obowiązkowe w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu danych produktów w każdym Państwie Członkowskim, w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w handlu z państwami trzecimi.

2. Jedynie oliwy określone w pkt. 1 lit. a) i b), pkt. 3 i 6 Załącznika mogą być wprowadzane do obrotu na etapie detalicznym.

3. Do dnia 31 grudnia 1989 r. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na:

- stosowanie do celów obrotu oliwami i olejami z oliwek wytłoczonymi z resztek oliwek na ich terytorium, definicji i opisów stosowanych w praktyce w każdym z Państw Członkowskich w dniu 31 października 1987 r.,
- stosowanie, w przypadku oliwy określonej w pkt. 3 Załącznika, przeznaczonej do wywozu, terminu „czysta oliwa z oliwek”.

4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zmieniać opisy i definicje określone w Załączniku.

5. Jeżeli powstają trudności w zakresie obrotu we Wspólnocie produktami określonymi w Załączniku, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 może zostać podjęta decyzja o przedłużeniu, dla jednego lub kilku przedmiotowych produktów, daty 31 grudnia 1989 r. ustanowionej w ust. 3. Okres takiego przedłużenia nie może przekraczać dwóch lat.”

10. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 35a

1. Normy handlowe, dotyczące w szczególności stopniowania jakości, opakowań zbiorczych i prezentacji mogą zostać ustanowione w odniesieniu do produktów określonych w art. 1.

W przypadku, gdy ustanowione są takie normy, produkty, których one dotyczą, mogą być wprowadzane do obrotu jedynie zgodnie z tymi normami.

2. Państwa Członkowskie, w przypadku produktów podlegających normom handlowym, kontrolują zgodność produktów z tymi normami. Powiadamiają one Komisję o regulacjach, jakie wprowadziły w celu zastosowania niniejszego ustępu.

3. Normy handlowe przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38. Uwzględniają one technikę produkcji i wymagania rynkowe oraz zmiany w metodach stosowanych do ustalania cech fizycznych, chemicznych i organoleptycznych produktów określonych w art. 1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i, jeżeli jest to stosowne, wykorzystywanych metod analizy, są przyjmowane zgodnie z tą samą procedurą.”

11. Załącznik zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od:

- dnia 1 lipca 1987 r. w przypadku nasion rzepaku,
- dnia 1 sierpnia 1987 r. w przypadku ziaren słonecznika,
- dnia 1 listopada 1987 r. w przypadku oliwy z oliwek.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 lipca 1987 r.

W imieniu Rady

K. E. TYGESEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Opisy i definicje oliw z oliwek oraz olejów z oliwek wytłoczonych z resztek oliwek określonych w art. 35

1. *Oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia*: oliwy otrzymane z owoców drzewa oliwnego wyłącznie mechanicznie lub za pomocą innych fizycznych środków w warunkach, szczególnie warunkach cieplnych, które nie powodują psucia się oliwy, oraz które to owoce nie podlegają innym procesom poza myciem, zlewaniem, wirowaniem i filtrowaniem, za wyjątkiem oliw uzyskiwanych za pomocą rozpuszczania lub ponownej estryfikacji oraz mieszanek oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia z innymi oliwami.

Klasyfikacja i opisy są następujące:

- a) *extra oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia*: oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia o bezwzględnie idealnym smaku, z zawartością kwasu, wyrażonego jako kwas oleinowy, nie więcej niż 1 g na 100 g;
  - b) *oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia* (wyrażenie „czysta” może być stosowane na etapie produkcji i sprzedaży hurtowej): oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia o idealnym smaku, z zawartością kwasu, wyrażonego jako kwas oleinowy, nie więcej niż 2 g na 100 g;
  - c) *zwykła oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia*: oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia o dobrym smaku, z zawartością kwasu, wyrażonego jako kwas oleinowy, nie więcej niż 3,3 g na 100 g;
  - d) *oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia lampante*: oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia o niewłaściwym smaku lub z zawartością kwasu, wyrażonego jako kwas oleinowy, ponad 3,3 g na 100 g.
2. *Rafinowana oliwa z oliwek*: oliwa z oliwek uzyskana za pomocą rafinacji oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia, z zawartością kwasu, wyrażonego jako kwas oleinowy, nie więcej niż 0,5 g na 100 g.
  3. *Oliwa z oliwek*: oliwa składająca się z mieszanki oliwy rafinowanej oraz oliw z oliwek z pierwszego tłoczenia, za wyjątkiem oliwy z pierwszego tłoczenia lampante, z zawartością kwasu, wyrażonego jako kwas oleinowy, nie więcej niż 1,5 g na 100 g.
  4. *Surowy olej z oliwek wytłoczony z resztek oliwek*: olej uzyskany z potraktowania resztek oliwek rozpuszczalnikami, za wyjątkiem olejów uzyskanych w drodze ponownej estryfikacji oraz mieszanek surowego oleju z oliwek wytłoczonego z resztek oliwek z innymi oliwami.
  5. *Rafinowany olej z oliwek wytłoczony z resztek oliwek*: olej uzyskany za pomocą rafinacji surowego oleju z oliwek wytłoczonego z resztek oliwek, z zawartością kwasu, wyrażonego jako kwas oleinowy, nie więcej niż 0,5 g na 100 g.
  6. *Olej z oliwek wytłoczony z resztek oliwek*: olej składający się z mieszanki rafinowanego oleju z oliwek wytłoczonego z resztek oliwek i oliw z oliwek z pierwszego tłoczenia

innych niż oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia lampante, z zawartością kwasu, wyrażonego jako kwas oleinowy, nie więcej niż 1,5 g na 100 g.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3994/87

z dnia 23 grudnia 1987 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej¹, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3985/87², w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 ustanawia z mocą od 1 stycznia 1988 r. scaloną nomenklaturę towarową opartą na Zharmonizowanym Systemie, która będzie spełniać wymagania zarówno Wspólnej Taryfy Celnej, jak i nomenklatury towarowej dla danych statystycznych w dziedzinie handlu zewnętrznego Wspólnoty;

w konsekwencji należy dostosować opisy towarów i pozycje taryfowe, które znajdują się w rozporządzeniu Rady nr 136/66/EWG³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1915/87⁴, zgodnie z terminologią Nomenklatury Scalonej; takie dostosowania nie wymagają wprowadzenia jakichkolwiek zmian materialnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejsze rozporządzenie obejmuje następujące produkty:

Kod CN	Wyszczególnienie
a) 1201 00 90	Nasiona soi, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1202 10 90	Orzeszki ziemne, niepalone, ani nieprzygotowane inaczej, w łupinkach, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1202 20 00	Orzeszki ziemne, niepalone, ani nieprzygotowane inaczej,

¹ Dz.U. nr L 256 z 7.9.1987, str. 1.

² Dz.U. nr L 376 z 31.12.1987, str. 1.

³ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁴ Dz.U. nr 183 z 2.7.1987, str. 7.

Kod CN	Wyszczególnienie
	łuskane, łamane albo nie, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1203 00 00	Kopra
1204 00 90	Nasiona lnu, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1205 00 90	Nasiona rzepaku lub rzepiku, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1206 00 90	Nasiona słonecznika, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 10 90	Orzechy palmowe i ich jądra, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 20 90	Nasiona bawełny, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 30 90	Nasiona rącznika, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 40 90	Nasiona sezamu, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 50 90	Nasiona gorczycy, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 60 90	Nasiona krokosza barwierskiego, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 91 90	Nasiona maku, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 92 90	Orzechy masłosza (orzechy karite), nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 99 91	Nasiona konopi, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
1207 99 99	Inne nasiona i owoce oleiste, nawet łamane, inne niż z przeznaczeniem do siewu
b) 1208	Mąka i mączka z nasion lub owoców oleistych, inne niż z gorczycy
1504	Tłuszcze i oleje i ich frakcje, z ryb lub ze ssaków morskich, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie

Kod CN	Wyszczególnienie
1507	Olej sojowy i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1508	Olej z orzeszków ziemnych i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1511	Olej palmowy i jego frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1512	Olej słonecznikowy, z krokosza balwierskiego lub bawełniany i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1513	Olej kokosowy, olej z ziaren palmowych lub olej babassu oraz ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1514	Olej rzepakowy, rzepikowy lub gorczycowy i ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
ex 1515	Pozostałe ciekłe tłuszcze i oleje roślinne, z wyjątkiem oleju jojoba: 1515 60) oraz ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
ex 1516	Tłuszcze i oleje zwierzęce lub roślinne i ich frakcje, częściowo lub całkowicie uwodornione, estryfikowane wewnętrznie, reestryfikowane lub elaidynizowane, nawet rafinowane, ale dalej nieprzetworzone, z wyjątkiem uwodornionego oleju rycynowego, tzw. „wosku opalowego”: 1516 20 10
ex 1517	Margaryna, jadalne mieszaniny albo wyroby z tłuszczów lub olejów zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów, innych niż jadalne tłuszcze lub oleje albo ich frakcje objęte pozycją 1516, z wyjątkiem podpozycji 1517 10 10, 1517 90 10 oraz 1517 90 93
1518 00 31 1518 00 39	Oleje roślinne, ciekłe, zmieszane, do zastosowań technicznych lub przemysłowych innych niż produkcja środków spożywczych do spożycia przez ludzi
1522 00 91	Osady i szlamy olejowe, sopstoki, pozostałości powstałe przy obróbce substancji tłuszczowych oraz wosków zwierzęcych lub roślinnych, z wyjątkiem tych zawierających olej o charakterystyce oliwy z oliwek
1522 00 99	Inne pozostałości powstałe przy obróbce substancji tłuszczowych oraz wosków zwierzęcych lub roślinnych, z wyjątkiem tych zawierających olej o charakterystyce oliwy z oliwek

Kod CN	Wyszczególnienie
2304 00 00	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji oleju sojowego
2305 00 00	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji oleju z orzeszków ziemnych
ex 2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż z pozycji nr 2304 lub 2305, z wyjątkiem makuchów i innych pozostałości powstałych z ekstrakcji oliwy z oliwek ujętych podpozycją 2306 90
c) 1509	Oliwa i jej frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
1510 00	Pozostałe oleje i ich frakcje, otrzymane wyłącznie z oliwek, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie, włącznie z mieszaninami tych olejów lub ich frakcji z olejami lub frakcjami objętymi pozycją 1509
d) 0709 90 31	Oliwki, świeże lub chłodzone, do celów innych niż produkcja oliwy
0709 90 39	Pozostałe oliwki, świeże lub chłodzone
0710 80 10	Oliwki (niegotowane albo gotowane na parze lub w wodzie), mrożone
0711 20	Oliwki zakonserwowane tymczasowo (na przykład w gazowym dwutlenku siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia
ex 0712 90 90	Oliwki suszone, całe, cięte w kawałki, w plasterkach, łamane lub w proszku, ale dalej nieprzetworzone
ex 2001 90 90	Oliwki przetworzone lub zakonserwowane za pomocą octu lub kwasu octowego
ex 2004 90 30	Oliwki przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, mrożone
2005 70 00	Oliwki przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, niemrożone

}
}

Kod CN	Wyszczególnienie
e) 1522 00 31 } 1522 00 39 }	Pozostałości po obróbce substancji tłuszczowych lub wosków zwierzęcych lub roślinnych, zawierających olej o charakterystyce oliwy z oliwek
2306 90 11 } 2306 90 19 }	Makuchy i inne pozostałości stałe, pozostałe z ekstrakcji oliwy z oliwek

2. W art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i d), z wyjątkiem objętych podpozycjami 0709 90 39 i 0711 20 90, oraz w odniesieniu do produktów objętych podpozycją 2306 90 11, stosuje się stawki celne określone w Nomenklaturze Scalonej.

W stosunku do produktów określonych w art. 1 ust. 2 lit c) i e), z wyjątkiem objętych podpozycją 2306 90 11, oraz w stosunku do produktów objętych podpozycjami 0709 90 39 i 0711 20 90 stosuje się system opłat wyrównawczych w przywozie z państw trzecich.”

3. W art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy nieprzetworzona oliwa z oliwek objęta podpozycjami 1509 10 i 1510 00 10 jest przywożona z państw trzecich oraz gdy cena progowa jest wyższa od ceny cif, opłata wyrównawcza jest równa różnicy między tymi dwoma cenami.”

4. W art. 15 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W odniesieniu do przywozu z państw trzecich oliwy z oliwek objętej podpozycjami 1509 90 00 i 1510 00 90 pobiera się opłatę wyrównawczą; opłata wyrównawcza składa się ze zmiennego składnika odpowiadającego opłacie wyrównawczej stosowanej w odniesieniu do ilości oliwek potrzebnej do produkcji przywożonej oliwy, która może być ustalona według ogólnie obowiązującej stawki, oraz ze stałego składnika w celu ochrony przemysłu przetwórczego.

2. W przypadku gdy w odniesieniu do jednego lub więcej miejsc pochodzenia ceny oferowane na rynku światowym w odniesieniu do oliwy z oliwek objętej podpozycjami 1509 90 00 i 1510 00 90 nie odpowiadają cenie cif, określonej w art. 14, tę ostatnią do celów obliczenia zmiennego składnika opłaty wyrównawczej zastępuje się ceną ustaloną na podstawie wyżej wymienionych cen oferowanych.”

5. W art. 17 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przywozie z państw trzecich oliwek objętych podpozycjami 0709 90 39 i 0711 20 90 płaci się opłatę wyrównawczą będącą pochodną opłaty wyrównawczej stosowanej w odniesieniu do oliwy z oliwek na podstawie art. 14 oraz w oparciu o zawartość oliwy w przywożonych produktach.

Jednakże pobierana opłata wyrównawcza nie może być niższa niż kwota równa 8% wartości przywożonego produktu, przy czym kwotę tę ustala się według ogólnie obowiązującej stawki.

W przywozie z państw trzecich produktów objętych podpozycjami 2306 90 19, 1522 00 31 i 1522 00 39, płaci się opłatę wyrównawczą będącą pochodną opłaty wyrównawczej stosowanej odnośnie oliwy z oliwek oraz w oparciu o zawartość oliwy w przywożonych produktach.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1988 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 grudnia 1987 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2210/88

z dnia 19 lipca 1988 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1915/87⁴ znosi miesięczne wzrosty w przypadku oliwy z oliwek; należy zatem odpowiednio przyjąć art. 7 i 11 rozporządzenia nr 136/66/EWG⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1098/88⁶; jednocześnie należy zmienić pojęcie drobnego producenta określonego w art. 5 wspomnianego rozporządzenia;

art. 26 ust. 1 rozporządzenia nr 136/66/EWG przewiduje możliwość zakupu ziarna rzepaku i słonecznika, gdy ceny rynkowe są niższe niż ceny interwencyjne; warunek ekonomicznie nieuzasadniony powinien zostać usunięty w celu usprawnienia zarządzania rynkiem; należy przyjąć ust. 2 tego artykułu jako konsekwencję ograniczenia okresu interwencyjnego określonego w tym ustępie; z uwagi na wcześniejsze zbiory, należy przesunąć datę rozpoczęcia skupu ziarna słonecznika w ramach interwencji dla Hiszpanii i Portugalii,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 5:

a) w ust. 1 akapit drugi i szósty otrzymują brzmienie:

---

¹ Dz.U. nr C 139 z 30.5.1988, str. 23.

² Dz.U. nr C 187 z 18.7.1988.

³ Dz.U. nr C 175 z 4.7.1988, str. 33.

⁴ Dz.U. nr L 183 z 3.7.1987, str. 7.

⁵ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁶ Dz.U. nr L 110 z 29.4.1988, str. 10.

„Przed dniem 1 sierpnia każdego roku w stosunku roku gospodarczego rozpoczynającego się w nadchodzącym roku kalendarzowym, Rada zatwierdza jednostkową kwotę pomocy produkcyjnej zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu. Odrębna jednostka może zostać zatwierdzona dla producentów, których średnia produkcja jest niższa niż 300 kg oliwy rocznie.”

„Jednakże jednostkowa kwota w odniesieniu do producentów, których średnia roczna produkcja oliwy z oliwek jest niższa niż 300 kg w roku gospodarczym nie może być pomnożona przez ten wskaźnik.”

b) w ust. 2 tiret pierwsze „200” zastępuje się „300”.

2. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Reprezentatywną cenę rynkową ustala się na poziomie umożliwiającym normalny zbył produkcji oliwy z oliwek, uwzględniając ceny produktów konkurencyjnych, w szczególności perspektywy dotyczące tendencji ich kształtowania się w roku gospodarczym.”

3. W art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli docelowa cena produkcji po odjęciu pomocy produkcyjnej jest wyższa niż reprezentatywna cena rynkowa w przypadku oliwy z oliwek, przyznaje się pomoc w odniesieniu do konsumpcji w przypadku oliwy z oliwek wyprodukowanej i wprowadzonej na rynek we Wspólnocie. Wysokość takiej pomocy jest równa różnicy między tymi dwiema cenami.”

4. W art. 26 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Od dnia 1 października do dnia 31 maja agencje interwencyjne skupują, na warunkach określonych zgodnie z ust. 2 i 3, ziarno roślin oleistych pochodzących ze Wspólnoty i oferowanych agencjom w centrach interwencyjnych. W odniesieniu do ziarna słonecznika oferowanego w Hiszpanii i Portugalii, skup rozpoczyna się do dnia 1 sierpnia. Bez względu na przepisy art. 27a, cena skupu ziaren oleistych będzie równa 94% ceny interwencyjnej.”

5. W art. 26 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, określa warunki interwencji, w szczególności zasady regulujące zbył przez agencje interwencyjne ziaren oleistych skupowanych przez te agencje.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

W odniesieniu do ziarna rzepaku art. 1 ust. 4 stosuje się z mocą od dnia 1 lipca 1988 r., zaś w

odniesieniu do ziarna słonecznika od dnia 1 sierpnia 1988 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 1988 r.

W imieniu Rady

Y. POTTAKIS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1225/89

z dnia 3 maja 1989 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

artykuł 5 rozporządzenia nr 136/66/EWG⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2210/88⁵, określa pojęcie drobnego producenta oliwy z oliwek uprawnionego do szczególnych uzgodnień określonych w tym artykule; pojęcie to powinno zostać ponownie przeanalizowane, szczególnie ze względu na kwestię dobrego zarządzania;

artykuł 26 rozporządzenia nr 136/66/EWG ustanawia interwencyjną cenę skupu dla ziaren oleistych w wysokości 94% ceny interwencyjnej ustalonej przez Radę na okres roku gospodarczego; miesięczne wzrosty tych cen dotyczą produktów skupowanych w ramach interwencji, tak jak jest tym dodatek dla rzepaku dwuzerowego; jeżeli maksymalne gwarantowane wartości są przekraczane, cenę skupu dostosowuje się o taką sumę, o jaką dostosowana jest wysokość pomocy; jednak do celów przejrzystości przepis ten powinien być dokładniejszy;

sprzedaż ziarna rzepaku i słonecznika do agencji interwencyjnych powinna odbywać się wyjątkowo; wątpliwości w odniesieniu do prawidłowego zarządzania rynkiem sprawiają, że sprzedaż tego ziarna do przedsiębiorstw przetwarzających je powinna być wspierana; sprzedaż ziarna przez plantatorów do agencji interwencyjnych powinna być zatem ograniczana;

artykuł 25 rozporządzenia nr 136/66/EWG określa daty, od których liczą się miesięczne wzrosty cen; w celu zapewnienia większej elastyczności, daty te powinny być zamiast tego ustalone przez rozporządzenie określające miesięczne wzrosty, które mają być stosowane w trakcie trwania roku gospodarczego;

---

¹ Dz.U. nr C 82 z 3.4.1989, str. 15.

² Dz.U. nr C 120 z 16.5.1989.

³ Opinia wydana dnia 31 marca 1989 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁵ Dz.U. nr L 197 z 26.7.1988, str. 1.

w interesie stabilności transakcji handlowych, ustanowiono przepis dotyczący wcześniejszego ustalania refundacji w odniesieniu do oliwy z oliwek; doświadczenie pokazało jednak, że w niektórych okolicznościach, w szczególności podczas nadużywania tych instrumentów przez zainteresowane strony, pojawiły się uzasadnione obawy o trudności na rynku;

w celu naprawienia takiej sytuacji, powinna istnieć możliwość szybkiego przedsięwzięcia środków; Komisja powinna zatem mieć możliwość przyjęcia takich środków po konsultacji z Komitetem Zarządzającym lub, w nagłych przypadkach, nawet nie czekając na konsultacje z Komitetem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W

- art. 5 ust. 1 akapit drugi i szósty, i

- art. 5 ust. 2 tiret pierwsze,

„300” zastępuje się „400”.

2. W art. 20 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Jeśli badanie sytuacji rynkowej wykazuje trudności wpływające ze stosowania przepisów dotyczących wcześniejszego ustalania refundacji, lub, jeśli istnieje ryzyko, że takie trudności powstaną, w ramach procedury przewidzianej w art. 38 może zostać podjęta decyzja o wstrzymaniu stosowania tych przepisów przez najkrótszy absolutnie niezbędny okres.

W przypadkach nadzwyczaj pilnych, Komisja może, po zbadaniu sytuacji na podstawie wszelkich dostępnych Komisji informacji, podjąć decyzję o zawieszeniu wcześniejszego ustalania refundacji na okres nieprzekraczający trzech dni roboczych.

W okresie zawieszenia, wnioski o pozwolenia oraz towarzyszące im wnioski o wcześniejsze ustalenie nie mogą być wnoszone.”

3. W art. 24a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cena docelowa, cena interwencyjna oraz cena skupu interwencyjnego dla ziarna rzepaku dwuzerowego wzrasta o dodatek.

4. W art. 25 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu umożliwienia wahań sprzedaży, cena docelowa, interwencyjna oraz skupu interwencyjnego, co miesiąc rosną o tę samą wartość dla wszystkich trzech cen, przez okres, który zostanie określony na przynajmniej pięć miesięcy, od początku piątego

miesiąca roku gospodarczego dla ziarna rzepaku oraz od początku czwartego miesiąca roku gospodarczego dla ziarna słonecznika.”

5. W art. 26 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Agencje interwencyjne dokonują skupu w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 maja, natomiast w odniesieniu do ziarna słonecznika oferowanego do skupu interwencyjnego w Hiszpanii i Portugalii, od dnia 1 sierpnia do dnia 30 kwietnia, na warunkach ustanowionych w ust. 2 i 3 oferowanego im ziarna wyprodukowanego we Wspólnocie. Cena skupu interwencyjnego wynosi 94% ceny interwencyjnej. Jeżeli jest to właściwe, cena ta podlega comiesięcznym wzrostom, do dodatku określonego w art. 24a oraz do dostosowania określonego w art. 27a ust. 4.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1989 r. dla ziarna rzepaku, od dnia 1 sierpnia 1989 r. dla ziarna słonecznika oraz od dnia 1 listopada 1989 r. dla oliwy z oliwek.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 maja 1989 r.

W imieniu Rady

P. SOLBES

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1225/89

z dnia 3 maja 1989 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

artykuł 5 rozporządzenia nr 136/66/EWG⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2210/88⁵, określa pojęcie drobnego producenta oliwy z oliwek uprawnionego do szczególnych uzgodnień określonych w tym artykule; pojęcie to powinno zostać ponownie przeanalizowane, szczególnie ze względu na kwestię dobrego zarządzania;

artykuł 26 rozporządzenia nr 136/66/EWG ustanawia interwencyjną cenę skupu dla ziaren oleistych w wysokości 94% ceny interwencyjnej ustalonej przez Radę na okres roku gospodarczego; miesięczne wzrosty tych cen dotyczą produktów skupowanych w ramach interwencji, tak jak jest tym dodatek dla rzepaku dwuzerowego; jeżeli maksymalne gwarantowane wartości są przekraczane, cenę skupu dostosowuje się o taką sumę, o jaką dostosowana jest wysokość pomocy; jednak do celów przejrzystości przepis ten powinien być dokładniejszy;

sprzedaż ziarna rzepaku i słonecznika do agencji interwencyjnych powinna odbywać się wyjątkowo; wątpliwości w odniesieniu do prawidłowego zarządzania rynkiem sprawiają, że sprzedaż tego ziarna do przedsiębiorstw przetwarzających je powinna być wspierana; sprzedaż ziarna przez plantatorów do agencji interwencyjnych powinna być zatem ograniczana;

artykuł 25 rozporządzenia nr 136/66/EWG określa daty, od których liczą się miesięczne wzrosty cen; w celu zapewnienia większej elastyczności, daty te powinny być zamiast tego ustalone przez rozporządzenie określające miesięczne wzrosty, które mają być stosowane w trakcie trwania roku gospodarczego;

---

¹ Dz.U. nr C 82 z 3.4.1989, str. 15.

² Dz.U. nr C 120 z 16.5.1989.

³ Opinia wydana dnia 31 marca 1989 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁵ Dz.U. nr L 197 z 26.7.1988, str. 1.

w interesie stabilności transakcji handlowych, ustanowiono przepis dotyczący wcześniejszego ustalania refundacji w odniesieniu do oliwy z oliwek; doświadczenie pokazało jednak, że w niektórych okolicznościach, w szczególności podczas nadużywania tych instrumentów przez zainteresowane strony, pojawiły się uzasadnione obawy o trudności na rynku;

w celu naprawienia takiej sytuacji, powinna istnieć możliwość szybkiego przedsięwzięcia środków; Komisja powinna zatem mieć możliwość przyjęcia takich środków po konsultacji z Komitetem Zarządzającym lub, w nagłych przypadkach, nawet nie czekając na konsultacje z Komitetem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W

- art. 5 ust. 1 akapit drugi i szósty, i
- art. 5 ust. 2 tiret pierwsze,

„300” zastępuje się „400”.

2. W art. 20 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Jeśli badanie sytuacji rynkowej wykazuje trudności wpływające ze stosowania przepisów dotyczących wcześniejszego ustalania refundacji, lub, jeśli istnieje ryzyko, że takie trudności powstaną, w ramach procedury przewidzianej w art. 38 może zostać podjęta decyzja o wstrzymaniu stosowania tych przepisów przez najkrótszy absolutnie niezbędny okres.

W przypadkach nadzwyczaj pilnych, Komisja może, po zbadaniu sytuacji na podstawie wszelkich dostępnych Komisji informacji, podjąć decyzję o zawieszeniu wcześniejszego ustalania refundacji na okres nieprzekraczający trzech dni roboczych.

W okresie zawieszenia, wnioski o pozwolenia oraz towarzyszące im wnioski o wcześniejsze ustalenie nie mogą być wnoszone.”

3. W art. 24a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cena docelowa, cena interwencyjna oraz cena skupu interwencyjnego dla ziarna rzepaku dwuzerowego wzrasta o dodatek.

4. W art. 25 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu umożliwienia wahań sprzedaży, cena docelowa, interwencyjna oraz skupu interwencyjnego, co miesiąc rosną o tę samą wartość dla wszystkich trzech cen, przez okres, który zostanie określony na przynajmniej pięć miesięcy, od początku piątego

miesiąca roku gospodarczego dla ziarna rzepaku oraz od początku czwartego miesiąca roku gospodarczego dla ziarna słonecznika.”

5. W art. 26 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Agencje interwencyjne dokonują skupu w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 maja, natomiast w odniesieniu do ziarna słonecznika oferowanego do skupu interwencyjnego w Hiszpanii i Portugalii, od dnia 1 sierpnia do dnia 30 kwietnia, na warunkach ustanowionych w ust. 2 i 3 oferowanego im ziarna wyprodukowanego we Wspólnocie. Cena skupu interwencyjnego wynosi 94% ceny interwencyjnej. Jeżeli jest to właściwe, cena ta podlega comiesięcznym wzrostom, do dodatku określonego w art. 24a oraz do dostosowania określonego w art. 27a ust. 4.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1989 r. dla ziarna rzepaku, od dnia 1 sierpnia 1989 r. dla ziarna słonecznika oraz od dnia 1 listopada 1989 r. dla oliwy z oliwek.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 maja 1989 r.

W imieniu Rady

P. SOLBES

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3499/90

z dnia 27 listopada 1990 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

system maksymalnych gwarantowanych ilości został wprowadzony art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 136/66/EWG⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2902/89⁵ w odniesieniu do pomocy produkcyjnej; system ten przewiduje, że jednorazowa kwota pomocy jest zmniejszona, gdy przekroczy się ilość ustaloną na dany rok gospodarczy; w celu zapewnienia większej równowagi rynku i ograniczenia wydatków na organizację sprzedaży oliwy z oliwek należy ten system rozszerzyć tak, aby obejmował cenę interwencyjną; jednakże cena interwencyjna powinna być obniżona tylko od następnego roku gospodarczego; należy ustalić limit obniżenia ceny interwencyjnej;

należy zmienić ilość oliwy z oliwek wymaganej, by producenci mogli uzyskać specjalne korzyści kompensujące im produkcję na małą skalę; producentom tym udziela się dodatkowej pomocy produkcyjnej, określonej kwotą stawki ryczałtowej w celu złagodzenia negatywnego wpływu spadku ceny rynkowej na ich działalność, który może wystąpić, jeżeli maksymalna ilość gwarantowana zostanie przekroczona;

w celu lepszego zarządzania i aby uprościć system przyznawania kwot pomocy produkcyjnej należy wydzielić dwie grupy plantatorów oliwek, zależnie od tego czy produkcja oliwy z oliwek osiąga wymaganą wielkość czy nie; dla producentów, którzy nie osiągają tej ilości należy określić jednostkową kwotę pomocy według stawki jednolitej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

---

¹ Dz.U. nr C 277 z 5.11.1990, str. 1.

² Opinia wydana dnia 23 listopada 1990 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana dnia 19 września 1990 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁵ Dz.U. nr L 280 z 29.8.1989, str. 2.

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Jeżeli w roku gospodarczym:

- przewidywana produkcja oliwy z oliwek jest większa od maksymalnej ilości gwarantowanej ustalonej na dany rok lub też zwiększonej zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) akapit piąty, cena interwencyjna na następny rok jest obniżona w wyniku zastosowania współczynnika określonego w art. 5 ust. 1 lit. b) akapit piąty. Jednakże obniżka ta nie może przekroczyć 3%,
- rzeczywista produkcja oliwy z oliwek jest mniejsza lub większa od przewidywanej, cena interwencyjna na drugi rok gospodarczy, następujący po roku, którego dotyczy produkcja, jest odpowiednio zwiększona bądź zmniejszona, bez uszczerbku dla 3% zapasów buforowych na rok gospodarczy.

Obniżka lub podwyżka ceny interwencyjnej wskazanej w akapicie pierwszym jest ustalana przez Komisję co roku, przed rozpoczęciem nowego roku gospodarczego”;

2. w art. 5:

a) w ust. 1 akapit drugi i szósty „400” zastępuje się „500”;

b) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pomoc zostaje przyznana:

- plantatorom produkującym średnio przynajmniej 500 kilogramów oliwy w danym roku gospodarczym, na podstawie ilości rzeczywiście wyprodukowanej oliwy,
- innym plantatorom, na podstawie ilości drzew oliwnych, które uprawiają oraz potencjału produkcyjnego i plonów z tych drzew jak jest to ustalone zgodnie z stawką ryczałtową i pod warunkiem, że wyprodukowane oliwki zostały sprasowane.”;

3. dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„*Artykuł 5a*

1. Od roku gospodarczego 1991/92 przez okres stosowania art. 4 ust. 4 lit. a), plantatorom produkującym średnio mniej niż 500 kg na rok gospodarczy przyznaje się dodatkową pomoc produkcyjną. Wynosi ona 3 ECU na 100 kilogramów.

2. W miarę potrzeby przyjmuje się szczegółowe zasady zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1990 r.

W imieniu Rady

V. SACCOMANDI

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3577/90

z dnia 4 grudnia 1990 r.

w sprawie środków przejściowych i dostosowań wymaganych w sektorze rolnym w wyniku zjednoczenia Niemiec

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3879/89², w szczególności jego art. 5c ust. 6, art. 6 ust. 6 i art. 7 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89⁴,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1325/90⁶, w szczególności jego art. 13 ust. 1 i 4, art. 16 ust. 7 i art. 80,

uwzględniając wniosek Komisji⁷,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁸,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego⁹,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjęła zbiór przepisów wprowadzających wspólną politykę rolną;

od czasu zjednoczenia Niemiec, prawo wspólnotowe stosuje się w całości na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

w celu ułatwienia integracji gospodarki rolnej na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej ze wspólną polityką rolną, była Niemiecka Republika Demokratyczna

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

² Dz.U. nr L 378 z 27.12.1989, str. 1.

³ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 129 z 11.05.1989, str. 12.

⁵ Dz.U. nr L 84 z 24.03.1987, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 132 z 23.05.1990, str. 19.

⁷ Dz.U. nr L 263 z 26.09.1990, str. 12. (zmieniony dnia 25 października 1990 r.)

⁸ Opinia wydana dnia 21 listopada 1990 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁹ Opinia wydana dnia 20 listopada 1990 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

stosowała we własnym zakresie niektóre ze wspólnych przepisów rolnych od dnia 11 lipca 1990 r.;

jednakże, niektóre dostosowania muszą być wprowadzone w ustawodawstwie rolnym Wspólnoty, w celu uwzględnienia szczególnych warunków terytorium, o którym mowa;

odstępstwa przewidziane w tym zakresie powinny mieć co do zasady charakter tymczasowy i powodować możliwie najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu wspólnej polityki rolnej oraz dążeniu do osiągnięcia celów określonych w art. 39 Traktatu;

w celu stabilizacji rynków produktów, które występują w nadmiarze, wprowadza się środki w kilku sektorach; należy określić zakres stosowania tych środków na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

w większości sektorów, do których ma to zastosowanie, maksymalne gwarantowane ilości przestają obowiązywać nie później niż z końcem 1991/92 roku obrotowego; ze względu na to, że obecnie dostępne dane na temat konsumpcji na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej są niekompletne, maksymalne gwarantowane ilości należy utrzymać na niezmiennym poziomie przez pozostały okres ich obowiązywania; wobec powyższego nie powinno się brać pod uwagę produkcji z terytorium, o którym mowa, w momencie ustalania produkcji Wspólnoty; jednakże całkowita produkcja Niemiec w każdym sektorze, którego to dotyczy, musi podlegać specjalnym zasadom w przypadku przekroczenia maksymalnej gwarantowanej ilości ustanowionej dla niniejszego sektora;

niektóre warunki interwencji winny być dostosowane tak, by uwzględniały warunki specyficzne produkcji i strukturę gospodarstw rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

stosowanie uzgodnień w celu kontrolowania produkcji mleka nie może zagrażać restrukturyzacji gospodarstw rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej; należy zachować pewną elastyczność w odniesieniu do tych uzgodnień; jednakże, taka elastyczność powinna być stosowana wyłącznie w stosunku do gospodarstw położonych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej; należy również podjąć środki w celu zapewnienia, że dodatkowe kontyngenty cukru przeznaczone dla Niemiec mają zastosowanie wyłącznie w rolnictwie na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

w przypadku gdy zostaną ustalone ogólne gwarantowane kontyngenty mleczne dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, należy ustanowić przepis, zgodnie z którym zostanie wprowadzona 3% redukcja podobna do tej, którą zastosowano we Wspólnocie w 1986 r. w celu uwzględnienia trendów na rynku mleka; producentom, których to dotyczy należy przyznać rekompensatę z tytułu takiej redukcji, podobną do tej, jaką przyznano innym producentom Wspólnoty na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1336/86 z dnia 6 maja 1986 r. ustalającego rekompensatę za ostateczne zaprzestanie produkcji mleka¹⁰, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 841/88¹¹;

rozporządzenie (EWG) nr 775/87¹², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr

---

¹⁰ Dz.U. nr L 119 z 8.05.1986, str. 21.

¹¹ Dz.U. nr L 87 z 31.03.1988, str. 3.

¹² Dz.U. nr L 78z 20.03.1987, str. 5.

3882/89¹³, przewiduje tymczasowe zawieszenie części ilości referencyjnych określonych w art. 5c ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 804/68; wraz z wprowadzeniem we Wspólnocie ustalonej rekompensaty, stworzono możliwość, zgodnie z którą zawieszenie miałyby zacząć obowiązywać po trzech latach funkcjonowania systemu i przez okres dwóch lat; producenci na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej muszą zostać objęci odpowiednim zawieszeniem ilości referencyjnych; jednakże takie zawieszenie zostanie wprowadzone na tym terytorium w formie jednorazowego działania w pierwszym roku stosowania systemu, w celu uniknięcia dodatkowych wydatków związanych ze zbyciem przetworów mlecznych;

największe oszczędności powinny zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu poziomu rekompensat z tytułu zawieszenia ilości referencyjnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

w celu ułatwienia zmian strukturalnych w sektorze rolnym na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, wśród nich między innymi tworzenia gospodarstw rodzinnych oraz reorganizacji gospodarstw spółdzielczych, należy wprowadzić tymczasowe zmiany do przepisów w sprawie przyspieszania dostosowania strukturalnego w kontekście reformy wspólnej polityki rolnej (cel 5a); niezbędne dostosowania do przepisów odnoszących się do innych celów strukturalnych są przewidziane w oddzielnym rozporządzeniu;

środki mające na celu poprawę efektywności struktur rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej będą w niektórych przypadkach podejmowane stopniowo, w celu zapobiegania powstawaniu nagłych sytuacji konfliktowych zarówno w sferze stosunków społecznych i zatrudnienia, jak i równowagi w obszarach wiejskich i regionach;

restrukturyzacja rolnictwa na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej wymaga zastosowania specjalnych środków opracowanych nie tylko w celu reorganizacji gospodarstw spółdzielczych, lecz także ułatwienia rolnikom nabywania na własność środków produkcji; jednakże środki te powinny w możliwie jak największym stopniu opierać się na koncepcjach i kryteriach przyjętych przez Wspólnotę, tak aby stanowiły bodziec dla wolnej konkurencji i przeciwdziałały powstaniu monopoli;

przyjęcie zasad wspólnej polityki rolnej na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej spowodowało gwałtowny i odczuwalny spadek dochodów producentów, których to dotyczy; Republika Federalna Niemiec winna mieć prawo tymczasowego wprowadzania systemu pomocy krajowej, aby częściowo zrekompensować straty wynikające ze zmniejszenia dochodów;

na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 855/84 z dnia 31 marca 1984 r. w sprawie obliczania i zniesienia pieniężnych kwot wyrównawczych w odniesieniu do niektórych produktów rolnych¹⁴, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1004/84¹⁵, Republika Federalna Niemiec jest upoważniona do przyznawania specjalnej pomocy niemieckim producentom, w celu zrekompensowania spadku dochodów w wyniku dostosowania reprezentatywnego kursu w 1984 r.;

należy ustanowić przepisy dotyczące zapasów produktów znajdujących się na terytorium

---

¹³ Dz.U. nr L 378 z 27.12.1989, str. 6.

¹⁴ Dz.U. nr L 90 z 1.04.1984, str. 1.

¹⁵ Dz.U. nr L 101 z 13.04.1984, str. 2.

byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w dniu zjednoczenia Niemiec; właściwe jest, aby Wspólnota przejęła państwowe publiczne zapasy interwencyjne według ich obniżonej wartości, zgodnie z przepisami art. 8 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1883/78 z dnia 2 sierpnia 1978 r. ustanawiającego ogólne reguły finansowania interwencji przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej, Sekcja Gwarancji¹⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 787/89¹⁷; koszty wynikające z takiego obniżenia wartości zostaną poniesione przez Republikę Federalną Niemiec; w odniesieniu do istniejących zapasów prywatnych, każdy zapas przekraczający normalną ilość zapasów musi zostać zbyty przez Republikę Federalną Niemiec na jej koszt; Komisja zapewni, że te poziomy zapasów są określane na podstawie obiektywnych kryteriów i w możliwie najbardziej przejrzysty sposób;

informacje dotyczące sytuacji gospodarstw rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej są niewystarczające, aby zakres dostosowania i odstępstw określić w sposób ostateczny; biorąc pod uwagę rozwój sytuacji, należy ustanowić przepis dopuszczający stosowanie procedury uproszczonej, zgodnie z art. 145 tiret trzecie Traktatu tak, aby środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mogły zostać w miarę potrzeby dostosowane i uzupełnione;

integracja terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej ze Wspólnotą, która wymaga przyjęcia pilnych środków przejściowych w sektorze rolnym, spowoduje nowe i poważne trudności dla niektórych Państw Członkowskich będących ciągle w okresie przejściowym, w związku z tym problem ten winien być rozwiązany;

podjęcie środków ochronnych może być niezbędne w razie poważnych trudności mogących zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu; należy określić warunki, w jakich takie środki mogą być niezbędne;

niniejsze rozporządzenie nie obejmuje ustawodawstwa w zakresie produktów roślinnych, pasz dla zwierząt, zagadnień weterynaryjnych i zootechnicznych, dyrektyw w sprawie harmonizacji ustawodawstwa rolnego dotyczącego zasad rybołówstwa; wymienione dziedziny będą przedmiotem oddzielnych przepisów;

należy opracować dokładne dane statystyczne odnoszące się do rolnictwa na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, w szczególności do potencjału produkcyjnego, jakości i możliwych rynków zbytu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W celu zapewnienia harmonijnej integracji gospodarki rolnej na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej ze wspólną polityką rolną, niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy przejściowe i dostosowania wymagane z punktu widzenia przepisów wspólnej polityki rolnej.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:

- produktów rolnych wymienionych na wykazie stanowiącym załącznik II do Traktatu,

---

¹⁶ Dz.U. nr L 216 z 5.08.1978, str. 1.

¹⁷ Dz.U. nr L 85 z 30.03.1989, str. 1.

- towarów uzyskanych w wyniku przetwarzania produktów rolnych i określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 3033/80¹⁸, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1436/90¹⁹, oraz w rozporządzeniu (EWG) nr 2783/75²⁰, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87²¹.

Niniejsze rozporządzenie nie obejmuje:

- dyrektyw w sprawie zdrowia roślin, nasion, materiału rozmnożeniowego i pasz dla zwierząt oraz ustawodawstwa weterynaryjnego i zootechnicznego objętego dyrektywą 90/654/EWG²²,
- dyrektyw w sprawie harmonizacji ustawodawstwa rolnego objętego dyrektywą 90/650/EWG²³,
- produktów objętych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3796/81 z dnia 29 grudnia 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa²⁴, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2886/89²⁵.

Artykuł 2

Dostosowania i środki przejściowe określone w art. 1 są wymienione w załącznikach I-XVI.

Artykuł 3

1. Dla osiągnięcia celu określonego w art. 1 ust. 1, środki wymagane w związku z uzupełnieniem i dostosowaniem przepisów zawartych w niniejszym rozporządzeniu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 8

2. Uzupełnienie i dostosowanie środków winno być przeprowadzone w taki sposób, aby zapewnić spójne stosowanie przepisów rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności i wyjątkowych trudności napotykanym w praktyce.

Muszą być one zgodne z ogólnym programem i podstawowymi zasadami przepisów rolnych i przepisami niniejszego rozporządzenia.

3. Środki określone w ust. 1, mogą być podejmowane do dnia 31 grudnia 1992 r. Mają one zastosowanie tylko do tej daty.

Artykuł 4

W drodze odstępstwa od przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 768/89 z dnia 21 marca

---

¹⁸ Dz.U. nr L 323 z 29.11.1980, str. 1.

¹⁹ Dz.U. nr L 138 z 31.05.1990, str. 9.

²⁰ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 104.

²¹ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 44.

²² Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 50.

²³ Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 41.

²⁴ Dz.U. nr L 379 z 31.12.1981, str. 1.

²⁵ Dz.U. nr L 282 z 2.10.1989, str. 95.

1989 r. ustanawiającego system pomocy przejściowej w odniesieniu do dochodów rolniczych²⁶, Komisja może upoważnić Republikę Federalną Niemiec do wprowadzenia na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej systemu pomocy mającej na celu wyrównanie strat w dochodach z działalności rolniczej na tym terytorium w wyniku przejścia na wspólną politykę rolną. Pomoc musi się zmniejszać i być ograniczona w czasie. Może być przyznawana nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 1983 r.

Przepisy procedury przewidzianej w art. 93 ust. 3 Traktatu stosują się do pomocy wprowadzonej na mocy akapitu pierwszego. Dokonując oceny takiej pomocy, Komisja zapewni, że wpływ tej pomocy na handel jest możliwie jak najmniejszy i że zapewnione jest harmonijne przejście na wspólną politykę rolną.

Niniejszy artykuł stosuje się wyłącznie do pomocy notyfikowanej Komisji nie później niż dnia 30 czerwca 1992 r.

Artykuł 5

1. Do dnia 31 grudnia 1992, w razie poważnych trudności mogących narazić cele art. 39 Traktatu lub w razie wystąpienia trudności mogących spowodować poważne pogorszenie się regionalnej sytuacji gospodarczej w wyniku zjednoczenia Niemiec, każde Państwo Członkowskie może złożyć wniosek o zezwolenie na przyjęcie środków ochronnych w celu przywrócenia równowagi sytuacji lub dostosowania danego sektora.

2. Jeżeli dojdzie do sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, może podjąć decyzję, z zastrzeżeniem zgodności z Traktatem, o wprowadzeniu wszelkich niezbędnych środków, o których powiadomi Państwa Członkowskie i które będą obowiązywać ze skutkiem natychmiastowym. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, które odczuwa lub odczuje skutki poważnych zaburzeń, podejmuje decyzję w ciągu 24 godzin od chwili otrzymania takiego wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może odwołać się do Rady w związku z środkami podjętymi przez Komisję w terminie trzech dni roboczych od daty notyfikacji. Rada zbiera się bezzwłocznie. Rada może większością kwalifikowaną zmienić lub uchylić środki, o których mowa.

4. Środki przewidziane w ust. 1-3 stosuje się tylko do dnia 31 grudnia 1993 r.

Artykuł 6

1. Wspólnota przejmuje zapasy agencji skupu interwencyjnego byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w dniu zjednoczenia Niemiec, według wartości ustalonej zgodnie z art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1883/78.

2. Wyżej wymienione zapasy są przejmowane wyłącznie pod warunkiem, że interwencja publiczna w odniesieniu do produktów, o których mowa jest przewidziana w przepisach wspólnotowych i że zapasy spełniają wspólnotowe wymogi jakości, zgodnie ze zmianą wprowadzoną niniejszym rozporządzeniem.

---

²⁶ Dz.U. nr L 84 z 29.03.1989, str. 8.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 8.

Artykuł 7

1. Każdy prywatny zapas produktu, objętego rozporządzeniem w sprawie organizacji wspólnego rynku produktów rolnych, pozostających w swobodnym obrocie na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w dniu zjednoczenia Niemiec i w ilości przekraczającej tę, która może być uznana za stanowiącą normalny zapas z przeniesienia, musi zostać rozdysponowany przez Republikę Federalną Niemiec na jej koszt i stosownie do przepisów, które należy ustanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w ust. 2. Pojęcie normalnego zapasu z przeniesienia określa się dla każdego produktu w świetle kryteriów i celów specyficznych dla każdej organizacji rynku.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 8.

Artykuł 8

Ilekcóż jest mowa o niniejszym artykule, przyjmuje się środki zgodnie z procedurą ustanowioną w:

- art. 38 rozporządzenia 136/66/EWG²⁷, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2902/89²⁸, lub, gdy sytuacja tego wymaga, odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych,
- artykule przewidującym szczegółowe zasady stosowania w innym wspólnym przepisie rolnym, lub
- art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 729/70²⁹, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2048/88³⁰, dla przypadku, określonego w art. 6 ust. 3.

Artykuł 9

1. Uzgodnienia na szczeblu krajowym, dotyczące ograniczania produkcji mleka, przyjęte przez byłą Niemiecką Republikę Demokratyczną muszą być utrzymane do dnia 31 marca 1991 r.

Art. 5c rozporządzenia (EWG) nr 804/68 nie ma zastosowania na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej do dnia 1 kwietnia 1991. Ilości referencyjne mogą być przeznaczone tymczasowo na kolejny, ósmy okres 12 miesięcy, pod warunkiem, że ilość w ten sposób przydzielona we wskazanym okresie nie zostanie zmieniona.

Rozporządzenie (EWG) nr 1079/77³¹ nie stosuje się do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w roku obrotowym 1990/91. Krajowy system pobierania opłat z

---

²⁷ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

²⁸ Dz.U. nr L 280 z 29.09.1989, str. 9.

²⁹ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

³⁰ Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 1.

³¹ Dz.U. nr L 131 z 26.05.1977, str. 6.

tytułu współodpowiedzialności, ustanowiony przez byłą Niemiecką Republikę Demokratyczną, musi być utrzymany w określonym roku obrotowym.

2. Art. 27-51 rozporządzenia (EWG) nr 822/87, stosują się tylko do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej począwszy od dnia 1 września 1991 r.

Artykuł 10

Republika Federalna Niemiec notyfikuje Komisji, w możliwie jak najkrótszym terminie, środki wprowadzone w zastosowaniu uprawnień przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie na właściwym forum.

Z chwilą upływu terminów obowiązywania środków przejściowych Republika Federalna Niemiec opracuje sprawozdanie z ich stosowania; sprawozdanie jest przedkładane Komisji, która przesyła je do pozostałych Państw Członkowskich.

Artykuł 11

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 1990 r.

W imieniu Rady

G. DE MICHELIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZBOŻA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str.1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1340/90 (Dz.U. nr L 134 z 28.05.1990, str.1).

W art. 4c dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

- „4a. W przypadku gdy produkcja jest ustalona w sposób przewidziany w niniejszym artykule, wielkość zbiorów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej nie jest brana pod uwagę.”

ZAŁĄCZNIK II

GROCH, FASOLA I ŁUBIN SŁODKI

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1431/82 z dnia 18 maja 1982 r. (Dz.U. nr L 162 z 12.06.1982, str. 28), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1104/88 (Dz.U. nr L 110 z 29.04.1988, str. 16).

W art. 3a rozporządzenia (EWG) nr 1431/82 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku szacowania i ustalania wielkości produkcji, zbiory plonów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej artykułu nie są brane pod uwagę do celów niniejszego.”

ZAŁĄCZNIK III

NASIONA SOI

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1491/85 z dnia 23 maja 1985 r. (Dz.U. nr L 151 z 10.06.1985, str. 15), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2217/88 (Dz.U. nr L 197 z 26.07.1988, str. 11).

W art. 3a rozporządzenia (EWG) nr 1491/85 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

- „3a. W przypadku szacowania i ustalania wielkości produkcji, zbiory plonów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej artykułu nie są brane pod uwagę do celów niniejszego.”

ZAŁĄCZNIK IV

RZEPIK, RZEPAK I ZIARNA SŁONECZNIKA

Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. (Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2902/89 (Dz.U. nr L 280 z 29.09.1989, str. 2).

W art. 27a rozporządzenia nr 136/66/EWG dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

- „3a. W przypadku szacowania i ustalania wielkości produkcji, zbiory plonów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej do celów niniejszego artykułu nie są brane pod uwagę.”

ZAŁĄCZNIK V

CUKIER

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1069/89 (Dz.U. nr L 114 z 27.04.1989, str. 1).

1. Dodaje się art. 24a, z mocą od dnia 1 stycznia 1990 r., w brzmieniu:

„Artykuł 24a

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 24 ust. 2, w przypadku Niemiec tworzy się dodatkowy region do celów stosowania systemu kwot dla ustanowionych w tym regionie przedsiębiorstw produkujących cukier, które wytwarzały cukier przed dniem 1 lipca 1990 r. i kontynuują tę działalność.

Do celów niniejszego rozporządzenia, region oznacza terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

2. Do celów rozdysponowania kwot A i B przedsiębiorstwom, określonym w ust. 1, ustala się ilości podstawowe, jak następuje:

a) ilość podstawowa A: 647 703 ton cukru białego;

b) ilość podstawowa B: 199 297 ton cukru białego.

3. Kwotę A dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, wymienionego w ust. 1, określa się poprzez zastosowanie do średniej rocznej wielkości produkcji cukru w przedsiębiorstwie, którego to dotyczy, w latach obrotowych 1984/85–1988/89 w rozumieniu art. 2 ust. 1, zwanej dalej produkcją odniesienia, współczynnika wyrażającego stosunek wielkości podstawowej A, określonej w ust. 2 do sumy wielkości produkcji odniesienia przedsiębiorstw w regionie określonym w ust. 1.

Jednakże w roku obrotowym 1990/91, w przypadku gdy przedsiębiorstwo produkujące cukier nie istniało przed dniem 1 lipca 1990 r., wielkość produkcji odniesienia, określonej w akapicie pierwszym, jest określana na podstawie wielkości produkcji każdego zakładu wchodzącego, począwszy od dnia 1 lipca 1990 r., w skład przedsiębiorstwa produkującego cukier, z okresu wymienionego w tym akapicie.

4. Kwota B dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, wymienionego w ust. 1, jest równa 30,77% jego kwoty A określonej zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 3.

5. Art. 25 stosuje się wyłącznie do przeniesień kwot między przedsiębiorstwami produkującymi cukier, określonymi w ust. 1.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41”.

2. W art. 46 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W latach obrotowych 1990/91–1992/93, Republika Federalna Niemiec jest uprawniona do przyznania pomocy na przystosowanie przedsiębiorstw produkujących cukier, określonych w art. 24a ust. 1, na następujących warunkach.

Pomoc może zostać przyznana tylko w odniesieniu do ilości cukru A i B, określonych w art. 24 ust. 1 i wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa, określonych w art. 24a ust. 1.

Pomoc jest ograniczona do 320 000 000 DM na okres wskazany w pierwszym akapicie i nie może przekraczać 20% wartości podjętej inwestycji na jedno przedsiębiorstwo”.

ZAŁĄCZNIK VI

MLEKO I PRZETWORY MLECZNE

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3879/89 (Dz.U. nr L 378 z 27.12.1989, str. 1)

W art. 5c ust. 3:

1. akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Suma ilości referencyjnych określonych w ust. 1, z zastrzeżeniem przepisów ust. 4, nie może przekraczać całkowitej gwarantowanej ilości wymienionej w akapicie drugim.”

2. w akapicie drugim wiersz „Niemcy 23 423” otrzymuje brzmienie:

„Niemcy 30 227

(z czego 6 804 dla terytorium byłej Republiki Demokratycznej Niemiec)”

3. w akapicie trzecim lit. d), dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Dla każdego z trzech okresów 12-miesięcznych od dnia 1 kwietnia 1991 r. do dnia 31 marca 1992 r., ogólną gwarantowaną kwotę ustala się następująco w milionach ton:

Niemcy 29 118,960

(z czego 6 599,880 dla terytorium byłej Republiki Demokratycznej Niemiec”

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 985/68 z dnia 15 lipca 1968 r. (Dz.U. nr L 169 z 18.07.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1185/90 (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 31)

W art. 1 ust. 3 lit. b) tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„- sklasyfikowane jako „Markenbutter” w odniesieniu do masła niemieckiego, lub, do dnia 31 grudnia 1992 r., „Export Qualitaet” w odniesieniu do masła wyprodukowanego na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

- III. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1014/68 z dnia 20 lipca 1968 r. (Dz.U. nr L 173 z 22.07.1968, str. 4) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1069/89 (Dz.U. nr L 161 z 29.06.1979, str. 13).

W art. 1 ust. 1:

- skreśla się wyrazy: „oraz, podczas lat mleczarskich 1968/69 i 1969/70, w procesie przetwarzania walcowego”,

- dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże do końca roku mleczarskiego 1992/93, niemiecka agencja skupu interwencyjnego skupuje odtłuszczone mleko w proszku pierwszej jakości, wyprodukowane w procesie przetwarzania walcowego, pod warunkiem, że zostało wytworzone na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i że spełnia wymogi określone w akapicie pierwszym lit. a) i b). W roku obrotowym 1990/91, cena interwencyjna na odtłuszczone mleko w proszku wyprodukowane w procesie przetwarzania walcowego wynosi 163,81 ECU na 100 kg.”

IV. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 857/84 z dnia 31 marca 1984 r. (Dz.U. nr L 90 z 1.04.1984, str. 13) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1183/90 (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 27).

1. W art. 2 ust. 1 akapit drugi,

- lit. a) wyrazy „Państwa Członkowskie poza Hiszpanią” zastępuje się wyrazami: „Państwa Członkowskie poza Hiszpanią i od dnia 1 kwietnia 1991 r., Niemcy w odniesieniu do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej”;

- dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, ilość referencyjna wskazana w akapicie pierwszym jest równa ilości mleka lub ekwiwalentu mleka, dostarczonego lub zakupionego podczas roku kalendarzowego 1989, wyrażonej w procentach, ustalonej w taki sposób, by nie przekroczyła kwoty gwarantowanej określonej w art. 5c rozporządzenia (EWG) nr 804/68.”

2. W art. 3 pkt 3 akapit pierwszym, dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, na wniosek takich producentów, zostanie uwzględniony kolejny kalendarzowy rok referencyjny, przypadający w okresie 1987-1989.”

3. W art. 4a ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże przepisów ustępu poprzedzającego nie stosuje się na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i pozostałej części terytorium Niemiec.”

4. W art. 7 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W celu umożliwienia restrukturyzacji produkcji mleka na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i bez względu na przepisy określone w akapitach poprzedzających, Republika Federalna Niemiec może zezwolić, w trakcie kolejnego, ósmego 12-miesięcznego okresu, w granicach programu ramowego, który zostanie opracowany dla wymienionego terytorium, na przeniesienia praw do ilości referencyjnych bez konieczności przeniesienia praw

do odpowiednich gruntów. Takie przeniesienie praw może się odbyć nie więcej niż raz. W związku z tym Republika Federalna Niemiec notyfikuje Komisji program ramowy dla tego terytorium. Program jest oceniany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 rozporządzenia (EWG) nr 804/68.”

5. W Załączniku w tabeli, pozycja dotycząca Wspólnoty otrzymuje brzmienie:

	<i>(1 000 ton)</i>							
	2.4.1984- 31.3.1985	1.4.1985- 31.3.1986	1.4.1986- 31.3.1987	1.4.1987- 31.3.1988	1.4.1988- 31.3.1989	1.4.1989- 31.3.1990	1.4.1990- 31.3.1991	1.4.1991 - 31.3.1992
„Niemcy z czego ¹ ”	305 —	130 —	130 —	94,400 —	93,100 —	93,100 —	93,100 —	153,100 60,000

¹ Dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

V. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1336/68 z dnia 6 maja 1986 r. (Dz.U. nr L 119 z 8.05.1986, str. 21) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 841/88 (Dz.U. nr L 87 z 31.03. 1988, str. 8)

1. Dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Art. 1-3 stosuje się wobec producentów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej z zastrzeżeniem, że przestrzegane są następujące przepisy:

- a) obniżenie produkcji mleka musi wynosić 204 120 ton i zostać wprowadzone najpóźniej do dnia 31 marca 1991 r.;
- b) Republika Federalna Niemiec jest upoważniona do wypłaty rekompensat w jednorazowej kwocie nie przekraczającej 42 ECU za 100 kg;
- c) Republika Federalna Niemiec jest upoważniona do przyznawania rekompensat każdej zainteresowanej stronie za całkowite lub częściowe zaprzestanie produkcji, w odniesieniu do wcześniejszej produkcji.

Republika Federalna Niemiec, nie później niż do dnia 31 maja 1991 r., przekaze Komisji wszelkie informacje konieczne do oceny skuteczności pomocy, o której mowa w niniejszym rozporządzeniu.”

2. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Finansowanie działań przewidzianych w art. 2 ust. 1 i art. 4a uznaje się za interwencję w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.”

VI. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 775/84 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 78 z 20.03.1987, str. 5) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3882/89 (Dz.U. nr L 378 z 27.12.1989, str. 6).

1. W art. 1 ust. 1 akapit drugi, wyrazy „rozporządzenia (EWG) nr 804/68, dla kolejnego, trzeciego 12-miesięcznego okresu” zastępuje się wyrazami: „w akapicie drugim rozporządzeniu (EWG) nr 804/68.”

2 W art. 2 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dla producentów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i na kolejny, ósmy 12-miesięczny okres, wysokość rekompensaty ustala się na 21 ECU za 100kg. Ta rekompensata jest wypłacana na rzecz beneficjentów do 50% jej wartości w pierwszym kwartale, a pozostałą część wypłaca się w ostatnim kwartale okresu, o którym mowa.”

3. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Finansowanie działań przewidzianych w art. 2 ust. 1 i 1a, w art. 3 ust. 2 oraz w art. 4 akapit trzeci uznaje się za interwencję w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 729/80.”

VIII. W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 777/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 78 z 20.03.1987, str. 10) wprowadza się następujące zmiany:

- w art. 1 ust. 2, liczbę 100 000 ton zastępuje się liczbą 106 000 ton,
- w art. 1 ust. 4, akapit drugi, liczbę 250 000 ton zastępuje się liczbą 275 000 ton.

ZAŁĄCZNIK VII

WOŁOWINA I CIEŁĘCINA

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.06.19, str. 24), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 571/89 (Dz.U. nr L 61 z 04.03.1989, str. 43).

W art. 6 ust. 1 zdanie ostatnie, liczbę „220 00 ton” zastępuje się liczbą „235 000 ton”.

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1357/80 z dnia 5 czerwca 1980 r. (Dz.U. nr L 140 z 5.06.1980, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1187/90 (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 34).

W Załączniku, tiret piąte dodaje się następujące wyrazy:

„Schwarzbunte Milchrasse (SMR)”.

ZAŁĄCZNIK VIII

MIĘSO BARANIE I MIĘSO KOZIE

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. (Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1)

W art. 8 ust. 2 dodaje się następujący akapit:

„W przypadku szacowania stada owiec, nie bierze się pod uwagę liczby maciorek owczych wyhodowanych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

ZAŁĄCZNIK IX

WIEPRZOWINA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. (Dz.U. nr L 301 z 20.11.1984, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3530/86 (Dz.U. nr L 326 z 21.11.1986, str. 8).

W art. 6 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75, określa warunki ustalania cen za świnie poddane ubojowi na terytorium byłej Republiki Demokratycznej Niemiec do dnia 31 grudnia 1992 r.”

ZAŁĄCZNIK X

OWOCE I WARZYWA

I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 118 z 20.05.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1193/90 (Dz.U. nr L 178 z 11.07.1990, str. 13).

1. W art. 13 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33 określi, w razie potrzeby, warunki, na jakich Niemcy mogą tymczasowo uznać, do dnia 31 grudnia 1992 r., organizacje producentów, ustanowione na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, które wypełniają cele określone w ust. 1 lit. a) bez konieczności stosowania przez nie innych przepisów.

Takie tymczasowe uznanie nie uprawnia organizacji producentów, o których mowa, do otrzymania pomocy określonej w art. 14.”

2. Dodaje się art. 18b w brzmieniu:

„*Artykuł 18b*

1. Dla każdego z produktów objętych uzgodnieniami interwencyjnymi, rekompensatę finansową, o której mowa w art. 18 wypłaca się każdej uznanej organizacji producentów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej jedynie w odniesieniu do wolumenu wycofanych produktów spełniających wspólne normy jakości, nie przekraczającego, łącznie z produktami wycofanymi, 10% produkcji wprowadzanej na rynek w okresie do końca roku obrotowego 1990/91 i podczas roku obrotowego 1991/92.

2. Zbiór plonów i wycofane ilości każdego z produktów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w okresie wymienionym w ust. 1 nie są brane pod uwagę ani przy ustanawianiu progów interwencyjnych, ani przy ustalaniu przekroczenia tych progów.”

II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1200/90 z dnia 7 maja 1990 r. (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 63)

W art. 2 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże, bez względu na przepisy lit. a), dla beneficjentów z terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, do końca roku obrotowego 1991/92, przydzielanie premii dla sadów o powierzchni przekraczającej 99 hektarów uzależnia się od tego, czy beneficjanci zobowiązują się do wykarczowania lub już wykarczowali przed dniem 1 kwietnia określonego roku:

- wszystkie jabłonie uprawiane na powierzchni co najmniej 25 hektarów i 20% pozostałej powierzchni sadu, w przypadku sadów o powierzchni między 50 i 99 hektarów,

- wszystkie jabłonie uprawiane na powierzchni co najmniej 25 hektarów i 20% pozostałej powierzchni sadu, w przypadku sadów o powierzchni większej niż 99 hektarów.”

ZAŁĄCZNIK XI

PRZETWORY OWOCOWE I WARZYWNE

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1203/90 z dnia 7 maja 1990 r. (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 68).

W art. 1 ust. 1, tabela otrzymuje brzmienie:

„Wszystkie przedsiębiorstwa zlokalizowane w	Koncentrat pomidorowy		pomidory konserwowe całe bez skóry		Inne produkty z pomidorów	
	1990/91	1991/92	1990/91	1991/92	1990/91	1991/92
Hiszpanii	500 000	550 000	219 000	240 000	148 050	177 050
Francji	278 691	278 691	73 628	73 628	40 087	40 087
Grecji.	967 003	967 003	25 000	15 000	21 593	21 593
Włoszech	1 655 000	1 655 000	1 185 000	1 185 000	453 998	453 998
Portugalii	747 945	832 945	14 800	19 600	321 92	42 192
Niemczech	—	33 700	—	—	—	1 300”

ZAŁĄCZNIK XII

WINO

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2392/86 z dnia 24 lipca 1986 r. (Dz.U. nr L 208 z 31.07.1986, str. 31)

W art. 10 dodaje się tiret w brzmieniu:

„- stosownie do przypadku, odnoszące się do specjalnych warunków tworzenia rejestru na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 24.03.1987, str.1) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1325/90 (Dz.U. nr L 132 z 23.05.1990, str. 19).

1. W art. 13 ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, produkty wymienione w akapicie pierwszym, pochodzące z odmian winorośli nie włączonych do klasyfikacji, mogą pozostać w obrocie do dnia 31 sierpnia 1992 r. pod warunkiem że uzyskano je z odmian tradycyjnie uprawianych na tym terytorium i z gatunku winorośli właściwej.”

2. W art. 16 ust. 7 dodaje się następujący akapit:

„Jednakże, wino uzyskane przed dniem 31 sierpnia 1990 r. w wyniku mieszania wina pochodzącego z państwa trzeciego lub ze Wspólnoty z winem uzyskanym z winogron zebranych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej oraz mieszania wina pochodzącego z państwa trzeciego z winem pochodzącym ze Wspólnoty, dokonany przed dniem 3 października 1990 r., może być przeznaczony do sprzedaży lub wprowadzany do obrotu jako wino stołowe do wyczerpania zapasów.”

3. W załączniku V lit. e), dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, okres liczy się począwszy od daty zjednoczenia Niemiec dla powierzchni karczowanych po dniu 1 września 1970 r. To prawo do ponownego obsadzania ogranicza się do 400 hektarów, odpowiadających oszacowanej powierzchni uprzednio wykorzystywanej pod uprawę winorośli, której zaniechano w ostatnich kilkudziesięciu lat.”

- III. Rozporządzenie Rady nr 823/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 27.03.1987, str. 59), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2043/89 (Dz.U. nr L 202 z 14.07.1989, str. 1).

W art. 4:

- a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Dla regionów produkujących wino na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Republika Federalna Niemiec ustanawia rejestr odmian winorośli, określonych w akapicie pierwszym, do dnia 31 sierpnia 1992 r.”

b) w ust. 4 dodaje się następujący akapit:

„Do czasu ustanowienia rejestru odmian, określonego w ust. 1 akapit drugi, wina produkowane na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej z odmian tradycyjnie uprawianych na tym terytorium i z gatunków winorośli właściwej, uznaje się za właściwe do celów przetwarzania na wina o kontrolowanej jakości, posiadające geograficzne oznaczenie miejsca pochodzenia.”

IV. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2389/89 z dnia 24 lipca 1989 r. (Dz.U. nr L 232 z 9.08.1989, str. 1)

W art. 3 ust. 1 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- the Regierungsbezirk, lub w przypadku gdy taka jednostka nie istnieje, kraj związkowy w Niemczech”

ZAŁĄCZNIK XIII

TYTOŃ

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. nr L 94 z 28.04.1970, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1329/90 (Dz.U. nr L 132 z 23.05.1990, str. 25).

1. W art. 4 ust. 5 dodaje się następujący akapit jako akapit szósty:

„Dla zbioru plonów z 1991 r., wobec których stosuje się redukcję i korektę przewidzianą w akapicie trzecim, ilości tytoniu wyprodukowanego na terytorium byłej Niemieckiej republiki Demokratycznej nie są brane pod uwagę do kalkulacji stopnia przekroczenia maksymalnej gwarantowanej ilości dla odmiany lub grupy odmian.”

2. W art. 7a ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Akapit pierwszy nie ma zastosowania do odmian tytoniu pochodzących ze zbioru plonów za rok 1991 na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

ZAŁĄCZNIK XIV

CHMIEL

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. (Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2780/90 (Dz.U. nr L 265 z 28.09.1990, str. 1).

W art. 17 ust. 6 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej okres wprowadzania w życie środków określonych w art. 8 wynosi pięć lat, licząc od daty zjednoczenia Niemiec.”

ZAŁĄCZNIK XV

STRUKTURY ROLNE (Cel 5 a)

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85 z dnia 12 marca 1985 r. (Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2176/90 (Dz.U. nr L 198 z 28.07.1990, str. 6),

Dodaje się art. 32b w brzmieniu:

„Artykuł 32b

1. W odniesieniu do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej stosuje się następujące przepisy specjalne:

- a) Ustalenia przewidziane w tytułach 01 i 02 stosuje się począwszy od roku obrotowego 1990/91.
- b) Grunty obsadzone ziemniakami mogą być uprawnione do pomocy z tytułu odłogowania bez względu na przepisy art. 1a ust. 2.
- c) W przypadku gdy powierzchnia gruntów ornych gospodarstwa, w tym powierzchnia obsadzona ziemniakami, zgodnie z art. 1a ust. 2, przekracza 750 hektarów, warunek ustanowiony w art. 1a ust. 3, zgodnie z którym z uprawy wyłącza się nie mniej niż 20% powierzchni gruntów, zastępuje się warunkiem, że z uprawy wyłącza się nie mniej niż 150 hektarów.
- d) W przypadku zakładania gospodarstw rodzinnych:
  - warunek z art. 2 ust. 2 tiret pierwsze nie ma zastosowania,
  - Republika Federalna Niemiec może przyznawać pomoc określoną w art. 7 i 7a rolnikom, którzy nie przekroczyli 55 roku życia. Jednakże rolnicy, którzy ukończyli 40 lat nie kwalifikują się do pomocy przyznawanej w ramach Funduszu.
- e) Warunki art. 3 ust. 3 akapit drugi i art. 6 ust. 4 tiret pierwsze nie mają zastosowania w zakresie pomocy przyznanej w kontekście tworzenia nowych gospodarstw rodzinnych lub restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych, jeśli liczba krów mlecznych we wszystkich nowych lub zrestrukturyzowanych gospodarstwach nie przekracza liczby krów mlecznych uprzednio utrzymywanych w starych gospodarstwach.

Jeżeli Rada do dnia 31 grudnia 1990 r. nie przyjmie uzgodnień dotyczących wniosków o pomoc inwestycyjną w sektorze hodowli trzody chlewnej, złożonych począwszy od dnia 1 stycznia 1991 r., warunki ustanowione w art. 3 ust. 4 oraz w art. 6 ust. 4 akapit drugi tiret drugie, odnoszące się do liczby chlewni, nie mają zastosowania do pomocy przyznanej w kontekście tworzenia nowych gospodarstw rodzinnych lub restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych, jeśli liczba chlewni we wszystkich nowych lub zrestrukturyzowanych gospodarstwach

nie przekracza liczby chlewni uprzednio prowadzonych w starych gospodarstwach.

- f) Wartość inwestycji, określonych w art. 4 ust. 2 akapit pierwszy wynosi 140 000 ECU na jednostkę pracy i 280 000 ECU na gospodarstwo.
- g) W kontekście restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych, art. 6 ust. 5 stosuje się do organizacji, które nie przyjmują formy prawnej spółdzielni.
- h) Specjalny system pomocy dla gospodarstw położonych w obszarach o mniej korzystnych warunkach gospodarowania, określonych zgodnie z kryteriami ustanowionymi przez Republikę Federalną Niemiec, może być stosowany w roku 1991. W tym okresie, tytuł III nie ma zastosowania do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Wydatki w ramach tego specjalnego systemu nie kwalifikują się do finansowania w ramach Funduszu.

- 2. Przepisy ust. 1 lit. b)-g) stosuje się do dnia 31 grudnia 1993 r.

Przed końcem 1992 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z realizacji i usprawniania działań strukturalnych i stosowania środków. Biorąc pod uwagę osiągnięte rezultaty oraz rozwój sytuacji Komisja może, w razie konieczności, przedstawić wnioski dotyczące zwiększenia skuteczności tych środków.”

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 866/90 z dnia 29 marca 1990 r. (Dz.U. nr L 91 z 6.04.1990, str. 1)

Dodaje się art. 19a w brzmieniu:

„Artykuł 19a

Okres przejściowy dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej

Do dnia 31 grudnia 1991 r., Komisja może podjąć decyzję o przyznaniu pomocy na programy operacyjne przewidujące inwestycje na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej zgodnie z kryteriami selekcji, określonymi w art. 8, bez konieczności uprzedniego ustanawiania dla tego terytorium planów sektorowych i wspólnotowych ram wsparcia, określonych w art. 2-7.”

ZAŁĄCZNIK XVI

SIEĆ DANYCH RACHUNKOWOŚCI GOSPODARSTW ROLNYCH

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65 z dnia 15 czerwca 1965 r. (Dz.U. nr 109 z 23.06.1965, str. 1859/65), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 (Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8)

W wykazie zawartym w Załączniku dodaje się następujące pozycje w sekcji „Niemcy”:

- „11 Berlin
- 12 Brandenburg
- 13 Mecklenburg - Vorpommern
- 14 Sachsen
- 15 Sachsen - Anhalt
- 16 Thüringen.”

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1720/91

z dnia 13 czerwca 1991 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze co następuje:

należy dostosować programy wsparcia dotyczące nasion oleistych stosowane od dnia 1 lipca 1992 r.; Rada musi odpowiednio podjąć decyzje w odpowiednim czasie, w sprawie przyszłych programów;

jeżeli Rada nie podejmie tych decyzji w odpowiednim czasie, Komisja będzie upoważniona do ustalenia środków przejściowych niezbędnych do uniknięcia zakłóceń na rynku;

w związku z niniejszym przekształceniem, zakończenie roku gospodarczego 1991/92 dotyczącego materiału siewnego słonecznika powinno być również przeniesione na dzień 30 czerwca 1992 r.;

system maksymalnej ilości gwarantowanej, przewidziany w art. 27 rozporządzenia nr 136/66/EWG⁴, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90⁵, należy przedłużyć o jeden ostatni rok gospodarczy;

w celu poprawienia dokładności szacunków wydajności tego systemu, ostateczny termin szacunków powinien być odroczony do końca października;

poziom wsparcia w odniesieniu do materiału siewnego rzepaku w Hiszpanii musi być taki sam jak stosowany w reszcie Wspólnoty,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

---

¹Dz.U. nr C 104 z 19.4.1991, str. 34.

²Dz.U. nr C 158 z 17.6.1991.

³Dz.U. nr C 159 z 17.6.1991.

⁴Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁵Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23.

Artykuł 1

Bez względu na przepisy art. 22 ust. 3 rozporządzenia nr 136/66/EWG, rok gospodarczy 1991/92 dla materiału siewnego słonecznika kończy się z dniem 30 czerwca 1992 r.

Artykuł 2

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 27a ust. 1, dodaje się następujący akapit:

„Bez względu na przepisy zawarte w akapicie poprzednim, Rada ustala maksymalne ilości gwarantowane, wyłącznie na rok gospodarczy 1991/92, na tym samym poziomie jak w przypadku roku gospodarczego 1990/91.”

2. W art. 27a ust. 3, wyrazy „określona przed końcem drugiego miesiąca roku gospodarczego” zastępuje się wyrazami „przed końcem października”.

3. W art. 27a ust. 3, dodaje się następujący akapit:

„Bez względu na akapit pierwszy i drugi, dostosowanie kwoty pomocy w odniesieniu do materiału siewnego rzepaku wyprodukowanego w Hiszpanii w roku gospodarczym 1991/92, ustala się tak, by dostosowana cena docelowa była taka sama w Hiszpanii, jak we Wspólnocie w dniu 31 grudnia 1985 r.”

Artykuł 3

Zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 43 ustęp 2 Traktatu, Rada najpóźniej do dnia 31 października 1991 r., podejmuje decyzję w sprawie nowego programu stosowanego w przypadku nasion oleistych ze skutkiem od dnia 1 lipca 1992 r.

Artykuł 4

Jeżeli Rada nie podejmie decyzji do dnia 31 października 1991 r., Komisja jest upoważniona, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG do przyjęcia środków przejściowych, niezbędnych do uniknięcia zakłóceń na rynku.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Art. 1 i 2 stosuje się:

- od dnia 1 lipca 1991 r. w odniesieniu do materiału siewnego rzepaku,
- od dnia 1 sierpnia 1991 r. w odniesieniu do materiału siewnego słonecznika.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 13 czerwca 1991 r.

W imieniu Rady

A. BODRY

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) 1513/2001

z dnia 23 lipca 2001 r.

zmieniające rozporządzenia nr 136/66/EWG oraz (WE) nr 1638/98 w odniesieniu do przedłużenia okresu obowiązywania systemu pomocy oraz strategii jakości dla oliwy z oliwek

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1638/98 z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów³ wprowadziło środki stosowane dla trzech lat gospodarczych, 1998/99, 1999/2000 oraz 2000/01. Celem tego trzyletniego okresu było danie Komisji czasu na zebranie i analizę informacji potrzebnych dla opracowania, w 2000 roku, propozycji dla Rady dotyczącej reformy wyżej wymienionej wspólnej organizacji rynku. Podczas gdy środki wprowadzone tym rozporządzeniem pozwoliły na dokonanie licznych ulepszeń we wspólnej organizacji rynku, zgromadzone w ciągu dwóch pierwszych lat gospodarczych informacje oraz zebrane doświadczenia nie są ani kompletne ani wystarczające, aby umożliwić Komisji opracowanie zasadniczych i ostatecznych wniosków w odniesieniu do wspólnej organizacji rynku olejów oraz tłuszczów, dla ich wprowadzenia w życie od dnia 1 listopada 2001 r.
- (2) Niezbędne jest dokonanie oceny wyników okresu przejściowego przewidzianej w 1998 r. w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1638/98 oraz w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1639/98 z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2261/84 ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy na produkcję oliwy z oliwek oraz organizacjom producentów⁴. W celu otrzymania informacji o rezultatach wszystkich środków wprowadzanych w życie do roku gospodarczego 1998/99 oraz umożliwienia zebrania bardziej szczegółowych informacji o sektorze oraz przeprowadzenia bardziej szczegółowych analiz, niezbędne jest przedłużenie okresu obowiązywania obecnych przepisów aż do końca roku gospodarczego 2003/04, w szczególności tych ustanowionych w rozporządzeniu nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1996 r. w sprawie

---

¹ Opinia wydana dnia 17 maja 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia wydana dnia 30 maja 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 32.

⁴ Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 38.

ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów⁵.

- (3) Rozwiązania dotyczące kontroli pomocy wypłacanej producentom zależą w dużym stopniu od istnienia oraz sprawnego działania systemu informacji geograficznej (SIG), określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1638/98. System informacji geograficznej (SIG) ma zasadnicze znaczenie dla niektórych z rozwiązań mających podlegać kontroli w przyszłości i co najmniej użyteczny dla pozostałych z nich. Dlatego też należy już obecnie ustalić, że od dnia 1 listopada 2003 r. systemy pomocy obejmują wyłącznie drzewa oliwne włączone do zweryfikowanego jako sprawnie działającego SIG.
- (4) Rozwój sytuacji na rynku oliwy z oliwek wskazuje na potrzebę wspólnej strategii ukierunkowanej na poprawę jakości produktów, obejmującej wpływ na środowisko oraz zwierającej, między innymi, zachęty do poprawiania struktury sektora oraz dostosowywania się do klasyfikacji oliwy z oliwek oraz oliwy z wyciżczyn z oliwek.
- (5) W celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania sektora należy wprowadzić zaaprobowany przez organizacje producentów system zachęt do wprowadzania w życie programów poprawy jakości i jej poświadczenia oraz do poprawy zarządzania sektorem oliwy z oliwek i rynkiem. Do ustanowienia szczegółowych przepisów dotyczących określenia niektórych elementów przyszłego systemu, na przykład w odniesieniu do tworzenia tych organizacji oraz sporządzania, oceniania oraz zatwierdzania programów przez Państwa Członkowskie będzie potrzeba około jednego roku. W celu umożliwienia jak najszybszego wprowadzenia w życie określonych działań należy już obecnie ustalić podstawowe założenia systemu, w odniesieniu do którego zostanie podjęta decyzja o jego wprowadzeniu od dnia 1 listopada 2002 r.
- (6) Opisy oraz definicje oliwy z oliwek oraz oliwy z wyciżczyn z oliwek są w niektórych przypadkach niezadowalające i mogą prowadzić do nieporozumień zarówno wśród konsumentów, jak i producentów. Problemy takie powodują zakłócenia na rynku, a w celu ich uniknięcia należy opisy i definicje zawarte w Załączniku do rozporządzenia nr 136/66/EWG zastąpić nowymi.
- (7) W celu zachowania naturalnych właściwości oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia należy wykluczyć stosowanie środków wspomagających proces tłoczenia oliwy o oddziaływaniu chemicznym lub biochemicznym.
- (8) Postęp osiągnięty przez producentów oraz olejarnie doprowadził do wzrostu produkcji oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia i ekstra oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia oraz do spadku produkcji oliwy zwykłej. By umożliwić uwzględnienie tego rozwoju rynku w klasyfikacji oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia oraz pozwolić na korzystanie z niego konsumentom, należy zmniejszyć maksymalną kwasowość ekstra oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia i usunąć z wykazu rodzajów oliwy z oliwek „zwykłą oliwę z oliwek pierwszego tłoczenia” i włączyć ją do grupy oliwy z oliwek „lampante”.
- (9) Nazwa własna „oliwa z oliwek” jest obecnie używana na określenie rodzaju, określonego w pkt. 3 Załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG, a mianowicie mieszanki rafinowanej oliwy z oliwek i oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia innej, niż oliwa „lampante”. Kombinacja ta prowadzi do nieporozumień mogących wprowadzać

---

⁵ Dz.U. L 172 z 30.9.1996, str. 3025/66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000 (Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 2.).

w błąd niewystarczająco zorientowanych konsumentów i powodować zakłócenia na rynku. Dlatego też mieszanki należy oznaczać w szczególny sposób, bez obniżania jednak jakości danego rodzaju oliwy, docenianej przez znaczną część rynku.

- (10) Dzięki postępowi osiągniętemu przez rafinerie możliwe jest przyjęcie definicji rafinowanej oliwy z oliwek poprzez obniżenie procentu jej maksymalnej kwasowości.
- (11) Definicja surowej oliwy z wyciżczyny z oliwek powinna obejmować oliwę otrzymywaną przy zastosowaniu środków mechanicznych i odpowiadać, z wyjątkiem niektórych właściwości szczególnych, właściwościom oliwy z oliwek lampante, ponieważ niektóre z nich posiadają właściwości które są typowe dla typowej surowej oliwy z wyciżczyny z oliwek.
- (12) By sektor miał czas na niezbędne dostosowania, obowiązek używania nowych opisów i definicji należy wprowadzić dopiero po dwóch latach.
- (13) Środki niezbędne dla wdrożenia przepisów rozporządzenia nr 136/66/EWG powinny być przyjmowane zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury stosowania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁶,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4 ust. 2 wyrazy „lata gospodarcze 1998/1999 do 2000/01” zastępuje się wyrazami „lata gospodarcze 1998/1999 do 2003/04”;
2. w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:
  - a) w ust. 2 wyrazy „lata gospodarcze 1998/1999 do 2000/01” zastępuje się wyrazami „lata gospodarcze 1998/1999 do 2003/04”;
  - b) w ust. 9 akapit pierwszy wyrazy „poprawy jakości produkcji oliwy” zastępuje się wyrazami „poprawy jakości oliwy z oliwek oraz produkcji oliwek stołowych”;
  - c) w ust. 9 akapit drugi:
    - (i) wyrazy „latach gospodarczych 1998/1999 do 2000/01” zastępuje się wyrazami „latach gospodarczych 1998/1999 do 2003/04”;
    - (ii) wyrazy „producentom oliwy z oliwek” zastępuje się wyrazami „producentom oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych”;
3. w art. 20d ust. 1 akapit drugi wyrazy „lata gospodarcze 1998/1999 do 2000/01” zastępuje się wyrazami „lata gospodarcze 1998/1999 do 2003/04”;

---

⁶ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

4. uchyla się art. 27;
5. art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 38

1. Komisja jest wspomagana przez „Komitet Zarządzający ds. olejów i tłuszczów”, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego artykułu, mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”;

6. Załącznik zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 1638/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
  - a) w ust. 1 akapit pierwszy wyrazy „latach gospodarczych 1998/1999 do 2000/01” zastępuje się wyrazami „latach gospodarczych 1998/1999 do 2002/03”,
  - b) w ust. 2 akapit drugi wyrazy „trzech lat gospodarczych 1998/1999 do 2000/01” zastępuje się wyrazami „pięciu lat gospodarczych 1998/1999 do 2002/03”,
  - c) w ust. 4 wyrazy „lata gospodarcze 1998/1999 do 2000/01” zastępuje się wyrazami „lata gospodarcze 1998/1999 do 2002/03”;
2. dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Od dnia 1 listopada 2003 r. drzewa oliwne oraz odpowiadające im obszary, których obecność nie jest potwierdzona przez system informacji geograficznej ustanowiony zgodnie z art. 2 niniejszego rozporządzenia, albo pochodząca z nich oliwa z oliwek nie może stanowić podstawy dla wypłacania pomocy producentom oliwek w ramach wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów.”;

3. w art. 3 ust. 2 liczbę „2000” zastępuje się liczbą „2003” oraz datę „1 listopada 2001 r.” zastępuje się datą „1 listopada 2004 r.”;
4. dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Artykuł 4a

1. W ramach wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów, z mocą od dnia 1 listopada 2002 r., Państwa Członkowskie produkujące oliwę z oliwek mogą, jeżeli jest to właściwe, wycofać, w ramach określonych limitów, część pomocy przeznaczonej dla producentów oliwy z oliwek i/lub oliwek stołowych, by zapewnić wspólnotowe finansowanie programów działania opracowywanych przez zatwierdzone organizacje producentów, zatwierdzone organizacje międzybranżowe lub inne zatwierdzone organizacje podmiotów gospodarczych albo ich związki w jednym albo większej liczbie następujących obszarów:

- a) badania rynkowe oraz zarządzanie administracyjne w sektorze oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych;
- b) poprawa w zakresie wpływu uprawy oliwek na środowisko;
- c) poprawa jakości produkcji oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych;
- d) system identyfikacji, certyfikacji oraz ochrony jakości oliwy z oliwek oraz oliwek stołowych, z upoważnienia administracji krajowej.

2. Do celów niniejszego artykułu „zatwierdzone organizacje międzybranżowe” oznaczają osoby prawne, które:

- są utworzone z przedstawicieli reprezentujących działalność gospodarczą związanych z produkcją i/lub handlem i/lub przetwarzaniem produktów, określonych w art. 1 ust. 2 lit. c) i d) rozporządzenia nr 136/66/EWG;
- są ustanowione z inicjatywy wszystkich lub niektórych organizacji albo stowarzyszeń, które je tworzą;
- zostały uznane przez Państwa Członkowskie, na terenie których działają.

3. Limity określone w ust. 1, są ustalane w celu zapobieżenia powstawaniu zakłóceń rynkowych:

- przez Radę na wniosek Komisji, w odniesieniu do całości określonych działań, a następnie,
- przez Komisję, w odniesieniu do każdego obszaru określonego w ust. 1, zgodnie z procedurą zarządzającą przewidzianą w art. 4 decyzji 1999/468/WE.

W ramach ustalonych limitów, maksymalne finansowanie przez Wspólnotę programów działania, określonych w ust. 1 jest równe części pomocy zarezerwowanej przez Państwa Członkowskie. Finansowanie to obejmuje kwalifikujące się do tego wydatki w maksymalnej wysokości:

- 100% - na działania w obszarach określonych w lit. a) i b),
- 100% - na inwestycje w aktywa trwałe oraz 75% na inne działania w obszarze określonym w lit. c),

- 50% - na działania w obszarze określonym w lit. d).

Państwo Członkowskie zapewni zainteresowanym finansowanie uzupełniające uwzględniając wkład finansowy podmiotów gospodarczych, który jest obowiązkowy w odniesieniu do działań w obszarach określonych w ust. 1 lit. c) i d) i w tym drugim przypadku powinien wynosić co najmniej 25%.

4. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG Komisja określa:

- a) warunki dla zatwierdzania organizacji podmiotów gospodarczych oraz ich związków;
- b) rodzaje działań kwalifikujących się do przyznawania pomocy, podejmowanych w ramach programów w czterech obszarach określonych w ust. 1;
- c) procedury dla zatwierdzenia programów przez Państwa Członkowskie;
- d) środki dotyczące kontroli oraz sankcji;
- e) pozostałe szczegółowe zasady, które mogą być potrzebne dla szybkiego wprowadzania w życie, począwszy od dnia 1 listopada 2002 r. tych programów.”;

5. w art. 5 akapit pierwszy datę „1 listopada 2001 r.” zastępuje się datą „1 listopada 2004 r.”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 listopada 2001 r. Jednakże art. 1 pkt 6 (zastąpienie Załącznika do rozporządzenia nr 136/66/EWG) stosuje się dopiero od dnia 1 listopada 2003 r., z wyjątkiem pkt 4 tego Załącznika.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lipca 2001 r.

W imieniu Rady

A. NEYTS - UYTTBROECK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

OPISY ORAZ DEFINICJE OLIWY Z OLIWEK ORAZ OLIWY Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK OKREŚLONYCH W ART. 35

1. OLIWA Z OLIWEK PIERWSZEGO TŁOCZENIA

Oliwa otrzymana z owoców drzew oliwnych wyłącznie środkami mechanicznymi albo innymi środkami fizycznymi, pod warunkiem, że nie powoduje to zmian w oliwie, która nie została poddana żadnej innej obróbce poza czyszczeniem, przelewaniem, wirowaniem albo filtrowaniem, z wyłączeniem oliwy otrzymywanej przy użyciu rozpuszczalników albo środków wspomagających o działaniu chemicznym lub biochemicznym, albo w procesie ponownej estryfikacji, oraz zmieszanej z oliwami innych rodzajów.

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia jest klasyfikowana i opisywana wyłącznie w następujący sposób:

a) **Ekstra oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia**

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia o maksymalnej wolnej kwasowości, wyrażonej w kwasie oleinowym, 0,8 g na 100 g, której pozostałe właściwości są zgodne z ustanowionymi dla tej klasy.

b) **Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia**

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia o maksymalnej wolnej kwasowości, wyrażonej w kwasie oleinowym, 2 g na 100 g, której pozostałe właściwości są zgodne z ustanowionymi dla tej klasy.

c) **Oliwa z oliwek lampante**

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia o maksymalnej wolnej kwasowości, wyrażonej w kwasie oleinowym, powyżej 2 g na 100 g, której pozostałe właściwości są zgodne z ustanowionymi dla tej klasy.

2. RAFINOWANA OLIWA Z OLIWEK

Oliwa z oliwek otrzymana przez rafinowanie oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia, o wolnej kwasowości wyrażonej w kwasie oleinowym, nie wyższej niż 0,3 g na 100 g, której pozostałe właściwości są zgodne z ustanowionymi dla tej klasy.

3. OLIWA Z OLIWEK – ZŁOŻONA Z RAFINOWANEJ OLIWY Z OLIWEK I OLIWY Z OLIWEK PIERWSZEGO TŁOCZENIA

Oliwa z oliwek otrzymana przez zmieszanie rafinowanej oliwy z oliwek oraz oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia innej niż oliwy lampante, posiadająca zawartość wolnej kwasowości, wyrażonej w kwasie oleinowym, nie większej niż 1 g na 100 g, której

pozostałe właściwości są zgodne z ustanowionymi dla tej klasy.

4. SUROWA OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK

Oliwa otrzymana z wytłoczyn z oliwek w drodze traktowania rozpuszczalnikami lub przy zastosowaniu zabiegów fizycznych, albo oliwa odpowiadająca oliwie z oliwek lampante, z wyjątkiem posiadającej określone właściwości, z wyłączeniem oliwy otrzymywanej w drodze procesu ponownej estryfikacji i mieszanek z oliwami innych rodzajów, której pozostałe właściwości są zgodne z ustanowionymi dla tej klasy.

5. RAFINOWANA OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK

Oliwa otrzymana przez rafinowanie surowej oliwy z wytłoczyn z oliwek posiadając zawartość wolnej kwasowości, wyrażonej w kwasie oleinowym, nie większą niż 0,3 g na 100 g, której pozostałe właściwości są zgodne z ustanowionymi dla tej klasy.

6. OLIWA Z WYTŁOCZYN Z OLIWEK

Oliwa otrzymana przez wymieszanie rafinowanej oliwy z wytłoczyn z oliwek i oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia innej niż oliwa lampante, posiadająca zawartość wolnej kwasowości wyrażoną w kwasie oleinowym, nie większą niż 1 g na 100 g, której pozostałe właściwości są zgodne z ustanowionymi dla tej klasy.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2046/92

z dnia 30 czerwca 1992 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z tendencjami na rynku oliwy z oliwek i jego powiązań z pozostałymi rynkami olejów roślinnych, należy ustalić reprezentatywną cenę rynkową i cenę progową w tym samym czasie co inne urzędowe ceny oliwy z oliwek; dlatego należy również dostosować kryteria ustalania reprezentatywnej ceny rynkowej;

w celu zapewnienia zagwarantowanej ceny interwencyjnej dla większości producentów należy zezwolić grupom producentów i stowarzyszeniom, uznanym na mocy rozporządzenia nr 136/66/EWG⁴, na przystąpienie do interwencji wspólnotowej;

należy zatem zmienić rozporządzenie nr 136/66/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Każdego roku dla oliwy z oliwek ustala się we Wspólnocie docelową cenę wyprodukowania, cenę interwencyjną, reprezentatywną cenę rynkową oraz cenę progową.”;

¹ Dz.U. nr C 119 z 11.5.1992, str. 21.

² Dz.U. nr C 150 z 15.6.1992.

³ Dz.U. nr C 169 z 6.7.1992.

⁴ Dz.U. nr L 172 z 30.9.1966, str. 3025/66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 356/92 (Dz.U. nr L 39 z 15.2.1992, str. 1).

2. w art. 4 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ceny, określone w ust. 1 lit. a) oraz jakość standardową, określoną w ust. 2, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu.”;

3. w art. 5 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Każdego roku Rada ustala kwotę jednostkową pomocy produkcyjnej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu. Można ustalić odrębną kwotę jednostkową dla producentów, których średnia produkcja oliwy z oliwek w roku gospodarczym jest niższa niż 500 kg.”;

4. art. 7 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 7*

Reprezentatywną cenę rynkową ustala się na poziomie pozwalającym na normalny zbył produkcji oliwy z oliwek, uwzględniając szczególnie perspektywy tendencji na rynku olejów roślinnych i tłuszczów.”;

5. w art. 11 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji ustala w tym samym czasie, co reprezentatywną cenę rynkową, procent pomocy w odniesieniu do konsumpcji, określonej w ust. 5 oraz procent pomocy w odniesieniu do konsumpcji stosowanej do środków informacyjnych oraz wszelkich innych środków, przeznaczonych do wspierania konsumpcji oliwy z oliwek produkowanej we Wspólnocie.”;

6. w art. 12 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Agencje interwencyjne, wyznaczone przez producenckie Państwo Członkowskie, zakupią w miesiącach: lipcu, sierpniu, wrześniu i październiku każdego roku gospodarczego, zgodnie z zasadami przyjętymi na mocy ust. 4, oliwę z oliwek pochodzenia wspólnotowego, która jest im oferowana w centrach skupu interwencyjnego na obszarach produkcyjnych przez producentów lub grupy producentów i ich stowarzyszenia, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1360/78, (lub organizacje producentów i/lub ich stowarzyszenia, zgodnie z tym rozporządzeniem). Agencje interwencyjne skupują po cenach interwencyjnych. Cena skupu jest dostosowana za pomocą skali wzrostu i redukcji cen tam, gdzie rodzaj lub jakość oliwy oferowanej agencji skupu interwencyjnego nie odpowiada tym, dla których ustalono cenę interwencyjną.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 listopada 1992 r. z wyjątkiem art. 1 ust. 6, który stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 30 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady

Arlindo MARQUES CUCHA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3179/93

z dnia 16 listopada 1993 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 136/66 w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady nr 136/66/EWG³, zakup oliwy z oliwek jest ograniczony do ostatnich czterech miesięcy roku gospodarczego; doświadczenie pokazuje, że niektóre rynki Wspólnoty mogą znaleźć się w krytycznej sytuacji zanim rozpocznie się interwencja; w celu pokonania tych trudności należy ustanowić przepisy umożliwiające podejmowanie na poziomie wspólnotowym środków interwencyjnych dostosowanych do takich okoliczności,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 12a

1. Jeżeli rynek w niektórych regionach Wspólnoty przeżywa poważne zakłócenia przed rozpoczęciem okresu interwencyjnego określonego w art. 12, można podjąć decyzje o wprowadzeniu specjalnych środków interwencyjnych.
2. Charakter i stosowanie środków szczególnych określonych w ust. 1, jak również warunki i procedury sprzedaży lub innego wykorzystania produktu podlegającego tym środkom, zostaną ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

---

¹ Dz.U. nr C 259 z 23.9.1993, str. 1.

² Opinia wydana dnia 29 października 1993 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2046/92 (Dz.U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 1).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 listopada 1993 r.

W imieniu Rady

A. BOURGEOIS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3290/94

z dnia 22 grudnia 1994 r.

w sprawie dostosowań i przejściowych uzgodnień wymaganych w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając rozporządzenie (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjęła szereg zasad regulujących wspólną politykę rolną;

w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej Wspólnota wynegocjowała różnorodne porozumienia handlowe (zwane dalej „porozumieniami GATT”); kilka z nich dotyczy rolnictwa, w szczególności Porozumienie w sprawie rolnictwa (zwane dalej „Porozumieniem”); uzgodnienia dotyczące wspierania wewnętrznego można wykonywać poprzez ustalanie cen i pomocy na odpowiednim poziomie i nie ma potrzeby ustanawiania przepisów szczególnych w tych sprawach; porozumienie ustanawia okres sześciu lat na rozszerzenie, z jednej strony, zakresu dostępu do rynku Wspólnoty dla artykułów rolnych z państw trzecich oraz, z drugiej strony, stopniowe zmniejszanie wsparcia, jakiego Wspólnota udziela na wywóz produktów rolnych; należy w związku z tym odpowiednio dostosować ustawodawstwo rolne w sprawie handlu z państwami trzecimi;

wobec zastąpienia wszystkich środków ograniczających przywóz opłatami celnymi (taryfikacja) oraz zakazu stosowania takich środków w przyszłości, porozumienie wymaga zniesienia zmiennych opłat przywozowych i innych środków oraz opłat przywozowych, przewidzianych obecnie w ramach organizacji rynków; stawki celne stosowane wobec produktów rolnych mają zgodnie z Porozumieniem zostać określone we Wspólnej Taryfie Celnej; jednakże w stosunku do niektórych grup produktów, takich jak zboża, ryż, wino oraz owoce i warzywa, wprowadzenie uzupełniających lub innych mechanizmów handlowych, które nie przewidują pobierania stałych opłat celnych, wymaga dostosowania w przepisach podstawowych zasad dotyczących odstępstw; w dodatku środki ochrony rynku wspólnotowego przed przywozem suszonych winogron i przetworzonych wiśni mogą, w ramach Porozumienia o środkach ochronnych, być utrzymywane przez okres pięciu lat; ponadto, w celu uchronienia wspólnotowego rynku przed problemami zaopatrzeniowymi,

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).

² Opinia wydana dnia 14 grudnia 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

należy zezwolić na zawieszanie stawek celnych na niektóre produkty cukrownicze;

w celu utrzymania minimalnego poziomu bezpieczeństwa przed niekorzystnymi skutkami oddziaływania taryfikacji na rynek, porozumienie zezwala na stosowanie dodatkowych opłat celnych pod ściśle określonymi warunkami, lecz tylko na produkty podlegające taryfikacji; odpowiednie przepisy powinny zostać dodane do danych rozporządzeń podstawowych;

Porozumienie przewiduje wprowadzenie serii kontyngentów taryfowych w ramach uzgodnień dotyczących aktualnego i minimalnego dostępu; warunki odnoszące się do tych kontyngentów zostały szczegółowo zapisane w porozumieniach; z uwagi na wielką liczbę kontyngentów oraz w celu zapewnienia, by były one jak najskuteczniej realizowane, należy obciążyć Komisję obowiązkiem ich uruchamiania oraz zarządzania nimi przy wykorzystaniu procedury działania komitetu zarządzającego;

zmiany przepisów wynikające z umowy ramowej w sprawie bananów zawartej z niektórymi państwami Ameryki Południowej w ramach Rundy Urugwajskiej powinny zostać włączone do rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów³;

Porozumienie o środkach bezpieczeństwa określa wyraźnie zasady stosowania klauzul ochronnych jako klauzul włączonych do systemu organizacji rynków, klauzule takie powinny zostać uzupełnione przez odniesienie do obowiązków wynikających z umów międzynarodowych;

w swoich stosunkach handlowych z państwami trzecimi niepodlegających porozumieniom GATT, Wspólnota nie jest związana wynikającymi z nich ograniczeniami dotyczącymi dostępu do wspólnotowego rynku; w celu zapewnienia, tam gdzie jest to stosowne, możliwości przyjmowania wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do produktów z tych państw, Komisji należy przyznać wszelkie odpowiednie uprawnienia, które byłyby realizowane poprzez procedury komitetu zarządzającego;

na mocy Porozumienia, przyznawanie subsydiów wywozowych jest od tej chwili ograniczone do niektórych, określonych w porozumieniu grup produktów rolnych; dodatkowo podlega ono ograniczeniom pod względem ilości i wartości;

przestrzeganie limitów wartościowych można zapewnić podczas ustalania refundacji i poprzez monitorowanie płatności pod kątem zgodności z zasadami dotyczącymi EFOGR; monitorowanie można usprawnić poprzez obowiązkowe wcześniejsze ustalanie refundacji, przy dopuszczeniu możliwości, w przypadku zróżnicowanych refundacji, zmiany wskazanego miejsca przeznaczenia; w przypadku zmiany miejsca przeznaczenia stosowana byłaby refundacja mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy pułapie na poziomie kwoty mającej zastosowanie dla wcześniej ustalonego miejsca przeznaczenia;

monitorowanie przestrzegania ograniczeń w ujęciu ilościowym wymaga wprowadzenia niezawodnego i skutecznego systemu monitorowania; w tym celu, przyznawanie refundacji wywozowych należy uzależnić od posiadania pozwolenia na wywóz; refundacje należy przyznawać aż do wyczerpania dostępnych limitów w zależności od indywidualnej sytuacji każdego określonego produktu; odstępstwa od tej zasady można dopuszczać tylko w

---

³ Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15).

przypadku produktów przetworzonych, niewymienionych w załączniku II do Traktatu, których nie dotyczą ograniczenia wartościowe, oraz w przypadku operacji pomocy żywnościowej, które są wyłączone z wszelkich ograniczeń; należy opracować przepisy dotyczące odstępstw od ścisłego przestrzegania zasad zarządzania tam gdzie nie przewiduje się, że wywóz korzystający z refundacji przekroczy ustalone ograniczenia ilościowe; monitorowanie wywożonych ilości, które otrzymały refundacje w latach gospodarczych, które wymienia się w porozumieniu, może mieć miejsce w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane w ciągu każdego roku gospodarczego;

w większości systemów wspólnej organizacji rynku wyłączenie z możliwości korzystania z rozwiązań dotyczących uszlachetniania czynnego w państwie poddano wyłącznej kompetencji Rady; w warunkach gospodarczych ukształtowanych Porozumieniem może okazać się konieczne szybkie reagowanie na problemy rynkowe wynikające ze stosowania wspomnianych rozwiązań; w tym zakresie powinny zostać przyznane Komisji kompetencje odnośnie podejmowania pilnych środków działania, które są ograniczone w czasie, podejmowanie tych środków powinno być uwarunkowane stosowaniem procedury określonej w art. 3 decyzji Rady 87/373/EWG z dnia 13 lipca 1987 r.⁴;

należy także zapewnić zgodność z Porozumieniem o handlowych aspektach praw własności intelektualnej; w tym celu należy zamieścić wymagane przepisy w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁵;

w świetle zmian do ustawodawstwa w sprawie rolnictwa, dokonanych niniejszym rozporządzeniem, wiele z rozporządzeń Rady wynikających z rozporządzeń podstawowych przestaje spełniać swoje zadania; do celów przejrzystości prawnej należy je uchylić; należy również uchylić niektóre przepisy, które utraciły aktualność, pomimo że nie są bezpośrednio związane z porozumieniami GATT; to samo dotyczy niektórych rozporządzeń Komisji, określanych jako akty „drugiej generacji”, które w większości można włączyć do wspomnianych rozporządzeń podstawowych;

jednakże nie jest możliwe zintegrowanie istniejących zasad ogólnych Rady dotyczących stosowania klauzuli ochronnej w rozporządzeniach podstawowych; z uwagi na znaczenie zmian, których wprowadzenie stało się niezbędne w tej dziedzinie po zawarciu Porozumień GATT, odnośnych przepisów nie można nadal utrzymywać w mocy; w związku z tym powinny one zostać uchylone, przy jednoczesnym dostarczeniu podstaw prawnych umożliwiających ich zastąpienie;

stosowanie Porozumienia w sprawie rolnictwa może być zagrożone, jeżeli wewnętrzne procedury, które mają być stosowane, będą się znacznie różnić między różnymi sektorami; dlatego też pożądane jest ujednoczenie tych procedur;

przyjęcie przez Radę ogólnych przepisów wykonawczych umożliwiło w przeszłości stworzenie odpowiednich ram dla bardziej szczegółowych zasad niezbędnych do zarządzania rynkami; realizacja wspomnianego Porozumienia w sprawie rolnictwa nie powinna spowodować zakwestionowania mechanizmów i procedur zarządzania wspólną polityką rolną;

---

⁴ Dz.U. nr L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁵ Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1981/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42).

użyteczne będzie dokonanie na późniejszym etapie analizy zarówno funkcjonowania rozwiązań ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, jak i doświadczeń zdobytych w zakresie środków podejmowanych przez państwa trzecie w odniesieniu do wprowadzenia w życie porozumień GATT; w tym celu po upływie pierwszych dwóch lat stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedstawić odpowiedni raport Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu;

przejście z rozwiązań dotychczasowych na rozwiązania wynikające z Porozumień GATT może stworzyć powody do powstania trudności dostosowawczych, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia; w celu poradzenia sobie z taką ewentualnością, należy zamieścić normę ogólną w celu umożliwienia Komisji przyjmowanie środków przejściowych, niezbędnych w niektórych okresach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa środki dostosowawcze oraz przejściowe wymagane w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych podczas wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Artykuł 2

Środki dostosowawcze określone w art. 1 są wymienione w załącznikach do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy środki przejściowe są niezbędne w ramach wspólnej polityki rolnej w celu ułatwienia przestawienia się z rozwiązań istniejących na rozwiązania wynikające z warunków porozumień wymienionych w art. 1, środki takie są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 38 rozporządzenia (EWG) nr 136/66⁶, lub, tam gdzie jest to właściwe, w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub w rozporządzeniu (EWG) nr 3448/93⁷.

Przyjmując takie środki należy uwzględniać specyficzne cechy poszczególnych sektorów rolnych zwracając stosowną uwagę na zobowiązania wynikające z porozumień określonych w art. 1.

2. Środki określone w ust. 1 mogą być przyjmowane w terminie do 30 czerwca 1996 r. i nie mają zastosowania po tym terminie. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wydłużyć ten termin.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy z uwagi na szczególne okoliczności wywierające wpływ na produkt rolny można zapewnić zgodność z wymogami dotyczącymi wspierania wywozu w ramach porozumień określonych w art. 1 przy pomocy środków o mniejszych skutkach niż te, które

⁶ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁷ Dz.U. nr L 318 z 20.12.1993, str. 18.

przewidziano w stosownych przepisach, Komisja może zwolnić dany produkt ze stosowania przepisów o refundacjach wywozowych objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja może przyjmować wszelkie środki niezbędne do ochrony wspólnotowego rynku przed przywozem produktów rolnych z państw trzecich, wobec których Wspólnota nie ma żadnych zobowiązań z tytułu porozumień określonych w art. 1.

3. Środki przewidziane w ust. 1 i 2 są podejmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 3 ust. 1.

Artykuł 5

Komisja przedkłada Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu przed 30 czerwca 1997 r. sprawozdanie na temat funkcjonowania rozwiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz doświadczeń nabytych w wyniku działań podejmowanych przez państwa trzecie w celu realizacji porozumień zawartych w trakcie wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmie decyzję co do zmian wynikających z dokonań i wniosków przedstawionych w sprawozdaniu.

Artykuł 6

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 lipca 1995 r.

Jednakże:

a) art. 3 oraz art. 4 ust. 2 stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

b) przepisy ustanowione w załącznikach, w sprawie należności celnych przywozowych i dodatkowych należności przywozowych mających zastosowanie do produktów wymienionych w załącznikach XII oraz XVI, w stosunku do których ma zastosowanie cena importowa, są stosowane w roku 1995 przez okres od dnia rozpoczęcia roku gospodarczego na dane produkty w roku 1995;

c) przepisy w sprawie refundacji wywozowych stosuje się:

~ od 1 września 1995 r. w odniesieniu do załączników II oraz XVI,

~ od 1 października 1995 r. w odniesieniu do załącznika IV,

~ od 1 listopada 1995 r. w odniesieniu do załącznika V;

d) przepisy ustanowione w załączniku XV stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

e) przepisy ustanowione w załączniku XVI pkt I.2. stosuje się od 1 stycznia 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

Załącznik I	ZBOŻA
Załącznik II	RYŻ
Załącznik III	SUSZ PASZOWY
Załącznik IV	CUKIER
Załącznik V	OLEJE I TŁUSZCZE
Załącznik VI	LEN I KONOPIE
Załącznik VII	PRZETWORY MLECZNE
Załącznik VIII	WOŁOWINA I CIELEĆCINA
Załącznik IX	MIĘSO BARANIE I KOZIE
Załącznik X	WIEPRZOWINA
Załącznik XI	MIĘSO DROBIOWE
Załącznik XII	JAJA, OWOALBUMINA I LAKTALBUMINA
Załącznik XIII	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XIV	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XV	BANANY
Załącznik XVI	WINO
Załącznik XVII	TYTOŃ
Załącznik XVIII	CHMIEL
Załącznik XIX	ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE
Załącznik XX	NASIONA
Załącznik XXI	PRZEPISY RÓŻNE
Załącznik XXII	REGIONY PERYFERYJNE

ZAŁĄCZNIK I **ZBOŻA**

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 181 z 1.7.1992, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1866/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 1).*

1. Skreśla się art. 3 ust. 2.

2. W art. 3 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Cena interwencyjna kukurydzy i ziarna sorgo ważna w maju pozostaje ważna w lipcu, sierpniu i wrześniu następnego roku gospodarczego.”

3. W art. 3 ust. 4 akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Cena interwencyjna podlega comiesięcznym podwyżkom w odniesieniu do całego lub części roku gospodarczego.”

4. W art. 5 skreśla się tiret pierwsze i ostatnie.

5. Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II *Artykuł 9*

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest dokonywany, lub jest dokonywany jedynie częściowo.

2. Termin ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, należność celna przywózowa na produkty objęte kodami CN ex 1001, inne niż meslin, 1002, 1003, ex 1005, inne niż mieszańcowy materiał siewny oraz ex 1007, inne niż mieszańcowy materiał siewny, jest równa cenie interwencyjnej ważnej w odniesieniu do takich produktów w chwili przywozu i podniesionej o 55%, minus cif, cena importowa mająca zastosowanie do przedmiotowej dostawy. Opłata ta jednak nie może przekroczyć stawki celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej.

3. Do celów obliczania opłaty przywózowej, określonej w ust. 2:

a) dla produktów wymienionych w ust. 2 wyrażonych w jednej jakości standardowej, lub, gdzie sytuacja tego wymaga, w podziale na kilka klas (pszenica zwykła: klasy wysokiej, średniej, niskiej, pszenica durum; kukurydza; inne ziarna paszowe) ceny importowe cif rejestruje się na podstawie cen płaconych za te ilości na rynku światowym.

Reprezentatywna cena importowa cif ustalana jest regularnie;

b) każda przesyłka przy przywozie jest klasyfikowana zgodnie z jakością najbliższą spośród jakości standardowych, określonych w lit. a).

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Zasady szczegółowe określają:

- normy jakościowe, jakie należy stosować,
- notowania cenowe, jakie należy brać pod uwagę,
- sposób obliczania opłaty przywózowej dla każdej przesyłki sklasyfikowanej zgodnie z normami jakościowymi, określonymi w ust. 3 lit a),
- możliwość, gdzie sytuacja tego wymaga, w szczególnych przypadkach zapoznania się przez podmioty gospodarcze z wysokością stosowanych opłat przed nadejściem przedmiotowej dostawy.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło, są

cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Ilości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują negatywne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, jakie należy wziąć pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z reprezentatywnymi cenami produktu na rynku światowym lub rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23.

2. Kontyngenty mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda przydzielania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosku (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (z zastosowaniem metody przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku,

dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 ustalają otwieranie rocznych kontyngentów, w razie konieczności odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają metodę administrowania nimi oraz tam gdzie stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków odnoszących się do wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

W przypadku kontyngentu przywozowego do Hiszpanii na 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz kontyngentu przywozowego do Portugalii na 500 000 ton kukurydzy, szczególne zasady obejmują również przepisy niezbędne do wykorzystania kontyngentów przywozowych i, gdy jest to właściwe, składowania przywożonych ilości w magazynach publicznych przez agencje interwencyjne zainteresowanych Państw Członkowskich oraz ich zbywania na rynkach tych Państw.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe do produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane do takich produktów wywiezionych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda przyjęta dla dokonywania rozdziału ilości kwalifikujących się do przyznania refundacji wywozowej jest:

- a) najlepiej dostosowana do charakteru produktu i do sytuacji danego rynku, pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wspólnotowego wywozu, nie stwarzając jednak dyskryminacji między wielkimi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jak najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla

podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;

- c) taka, by zapobiegała dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą być one różne w zależności od kraju przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu,
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert dla produktów, w odniesieniu do których w przeszłości przewidziano stosowanie takiej procedury.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, gdzie sytuacja tego wymaga, zostać skorygowane przez Komisję w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie przekracza refundacji stosowanej wobec miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności niniejszego ustępu mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Ust. 4 i 5 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

7. Od stosowania przepisów ust. 4 i 5 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

8. Jeżeli nie postanowiono inaczej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 5 jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i, w miarę potrzeby, zmian tej ceny.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym, wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

W okresie pierwszych trzech miesięcy roku gospodarczego refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu słodu składowanego w końcu poprzedniego roku gospodarczego lub wytworzonego z jęczmienia składowanego w tym okresie jest równa tej, jaką zastosowano by w odniesieniu do przedmiotowych certyfikatów w okresie ostatniego miesiąca poprzedniego roku gospodarczego.

9. Na tyle, na ile konieczne jest uwzględnienie szczególnych cech procesu produkcji niektórych napojów alkoholowych otrzymywanych ze zbóż, kryteria przyznawania refundacji wywozowej określone w ust. 1 oraz procedura nadzoru mogą być dostosowywane do tej szczególnej sytuacji.

10. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nich okresy referencyjne i stosowanych do produktów, których to dotyczy. Z uwagi na zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, koniec okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownej dystrybucji ilości nierozdysponowanych i niewykorzystanych, w szczególności te dotyczące dostosowywania przewidzianego w ust. 9, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Załącznik B zostaje zmieniony zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 6 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i wywożonych w postaci towarów określonych w Załączniku, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku zbóż, Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art.

43 ust. 2 Traktatu, na wniosek Komisji, może zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i przeznaczonych do wyrobu towarów wymienionych w załączniku B.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na życzenie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o podjęciu niezbędnych środków; powiadamia o nich Radę i Państwa Członkowskie, utrzymują one ważność przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Jeżeli Rada nie odniesie się do odwołania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania stosuje się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Nomenklatury Scalonej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów uchwalonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy notowania lub ceny światowe dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 osiągną poziom cen Wspólnoty, oraz gdy prawdopodobne jest, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie

z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 17

1. Jeżeli, z powodu zwiększenia się przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie przyjęcia niezbędnych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o takich środkach, które stosowane są natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania tego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

6. W załączniku A dodaje się, co następuje:

Kod CN	Wyszczególnienie
2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305:
2306 90	- Pozostałe:
	- - Pozostałe:
2306 90 91	- - - z zarodków kukurydzy.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2729/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 18).*

Terminy „opłata wyrównawcza” i „opłaty wyrównawcze” zastępuje się odpowiednio terminami „cło” i „cła”.

III. *Rozporządzenie Rady (WE) nr 3670/93 z dnia 22 grudnia 1993 r. (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 35).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK II
RYŻ

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1869/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 7).*

1. W art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 określa się, co następuje:

- a) po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, centra skupu interwencyjnego określone w ust. 4;
- b) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż niełuskany i vice versa;
- c) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż całkowicie bielony i ryż półbielony, i vice versa; oraz
- d) koszty przetworzenia i wartość produktów ubocznych uwzględniane w celu zastosowania ust. 3.”

2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 10

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 14 i 15.

Pozwolenia na przywóz i wywóz obowiązują w całej Wspólnocie. Pozwolenia na przywóz i wywóz wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie nastąpił, lub nastąpił jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 11

1. Można ustalić dotację dla dostaw do francuskiego departamentu

zamorskiego Reunion, przeznaczonych w tym departamencie do konsumpcji produktów objętych kodem CN 1006 (z wyjątkiem kodu 1006 10 10), pochodzących z Państw Członkowskich i znajdujących się w jednej z sytuacji, określonej w art. 9 ust. 2 Traktatu.

Dotacja ta jest ustalana z uwzględnieniem wymogów podaży rynku Reunion, na podstawie różnicy między notowaniami cenowymi lub cenami odpowiednich produktów na rynku światowym a notowaniami cenowymi lub cenami tych produktów na rynku Wspólnoty, i w razie konieczności, ceną tych produktów dostarczonych do Reunion.

Dotacja jest przyznawana na wniosek zainteresowanej strony. Dotacja może zostać ustalona, w razie potrzeby, w drodze procedury przetargowej. Procedura taka prowadzona jest w odniesieniu do określonej kwoty dotacji.

Dotacja jest ustalana okresowo, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Jednakże w razie potrzeby Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z własnej inicjatywy, może okresowo zmieniać wysokość dotacji.

2. Zasady dotyczące finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do dotacji przewidzianej w ust. 1.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 12

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, cło przywozowe na:

a) ryż łuskany objęty kodem CN 1006 20 jest równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do ryżu indica i japonica w dniu przywozu, powiększonej o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i

- 88% w przypadku ryżu japonica,

i pomniejszonej o cenę importową; oraz

b) ryż całkowicie bielony objęty kodem 1006 30, równowartość ceny interwencyjnej powiększonej o procent, który zostanie wyliczony później i pomniejszonej o cenę importową.

Jednakże cło to nie może przekraczać stawki celnej we Wspólnej Taryfie Celnej.

Procent określony w lit. b) jest obliczany przez dostosowanie odpowiedniego

procentu określonego w lit. a) przez odniesienie do kursu wymiany, kosztów przetwórstwa i wartości produktów ubocznych, a następnie przez dodanie kwoty przeznaczonej na ochronę przemysłu.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1:

- a) nie jest nakładane żadne cło na przywóz produktów objętych kodami CN 1006 10, 1006 20 lub 1006 40 00 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie;
- b) cło nakładane na przywóz produktów objętych kodem CN 1006 30 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie, jest mnożone przez współczynnik 0,30.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Te szczegółowe zasady ustanawiają w szczególności kryteria rozróżniania rodzajów przywożonego ryżu określonego w ust. 2, ustalają kwotę na cele ochrony branży i zawierają przepisy konieczne do ustalania i obliczania cen importowych oraz sprawdzania ich autentyczności.

Artykuł 13

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 12 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki te byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane szczególnie na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej przesyłki.

Ceny importowe cif są weryfikowane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu tego produktu we Wspólnocie.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane dla takich produktów wywożonych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć dla podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, stwarzając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych zasobów, uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są jednakowe dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których przewidziano tę procedurę w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą być, o ile zajdzie taka potrzeba, dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu dla produktów określonych w art. 11 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane przynajmniej raz w miesiącu.

4. Podczas ustalania refundacji uwzględnia się następujące czynniki:
  - a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
    - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku Wspólnoty,
    - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku światowym;
  - b) cele wspólnej organizacji rynku ryżu, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku;
  - c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
  - d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
  - e) ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

Podczas wyznaczania kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty, jako towarów przetworzonych na wywóz do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych krajów dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

5. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane zgodnie z następującymi kryteriami szczegółowymi:
  - a) cenami, jakie te produkty uzyskują na różnych reprezentatywnych rynkach wywozowych Wspólnoty,
  - b) najbardziej korzystnymi notowaniami cenowymi na różnych rynkach importujących państw trzecich; i
  - c) kosztów sprzedaży i najbardziej korzystnych opłat transportowych z rynków Wspólnoty określonych w lit. a), do portów lub innych punktów dokonywania wywozu we Wspólnocie obsługujących te rynki, jak również koszty poniesione podczas wprowadzania towarów na rynek światowy.
6. Jeżeli refundacje są ustalane w drodze procedury przetargowej, taka procedura przetargu dotyczy kwoty refundacji.
7. Refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania udziela się jedynie na wniosek i po przedstawieniu

odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności przepisów zawartych w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. Ust. 7 i 8 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w formie towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

10. Od stosowania ust. 7 i 8 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

11. Jeżeli nie postanowiono inaczej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 4, jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i w miarę potrzeby, zmian tej ceny, zależnie od stopnia przetworzenia i przy wykorzystaniu obowiązującego kursu wymiany.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

12. Refundacja może zostać podwyższona o kwotę wyrównawczą w odniesieniu do zapasów ryżu niełuskanego zebranego we Wspólnocie i do uzyskanego z niego ryżu łuskanego, pozostałego na koniec roku gospodarczego i stanowiącego część rocznego zbioru, które są wywożone bez dalszego przetwarzania w postaci ryżu całkowicie bielonego lub ryżu półbielonego między początkiem następnego roku gospodarczego i datą, która wciąż jeszcze pozostaje do ustalenia. Przed 1 lipca

każdego roku Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala, w razie konieczności, wykaz produktów, do których mają zastosowanie przepisy zawarte w poprzednim akapicie.

Kwota wyrównawcza jest:

- w przypadku ryżu łuskanego, równa różnicy między ceną docelową obowiązującą dla ostatniego miesiąca roku gospodarczego i tą, jaka obowiązywała dla pierwszego miesiąca nowego roku gospodarczego,
- w przypadku ryżu niełuskanego, równa tej różnicy dostosowanej przy zastosowaniu kursu wymiany.

Kwota ta jednak jest zmniejszana o kwotę wszelkich już przyznanych płatności prolongowanych, zgodnie z art. 8.

Kwota wyrównawcza przyznawana jest jedynie wówczas, gdy zapasy osiągną poziom minimalny.

13. Refundacja dla produktów określonych w art. 1 lit. a) i b) jest wypłacana po udowodnieniu, że:

- produkty, w przypadku ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego, pochodzą ze Wspólnoty, z wyłączeniem sytuacji, do których stosuje się ust. 14,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 8 lit. b. Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 mogą zostać wydane dodatkowe przepisy.

14. Nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego przywożonego z państw trzecich i powrotnie wywożonego do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu jest tym samym produktem, co produkt uprzednio przywieziony, i
- przy jego przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie w przypadku gdy są one niższe niż refundacja stosowana dla każdego produktu; jeżeli opłaty te są wyższe od stosowanej refundacji, stosuje się tę refundację.

15. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nich określone i stosowanych w odniesieniu do danych produktów. Zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

16. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownego przydzielania nierozdysponowanych ilości przewidzianych do wywozu i ilości niewykorzystanych, w szczególności w odniesieniu do dostosowania określonego w ust. 11, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zgodnie z tą samą procedurą załącznik B zmienia się. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 7 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i ich wywozu w postaci towarów określonych w Załączniku są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku ryżu, Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli wyjątkowo nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostaje dotknięty lub zagrożony zakłóceniami przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmie powyższą decyzję w terminie tygodniowym od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od daty powiadomienia, odwołać się od decyzji Komisji do Rady. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może utrzymać, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmie działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia łącznie z definicjami wymienionymi w załączniku A, zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych w przywozie lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 17

1. W przypadku gdy notowania cen lub ceny na rynku światowym jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 lit. a) i b) osiągną poziom cen Wspólnoty, i gdy jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, zakłócając w ten sposób rynek Wspólnoty lub grożąc jego zakłóceniem, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Notowania cen lub ceny na rynku światowym uważa się za takie, które osiągnęły poziom cen Wspólnoty, jeżeli zbliżają się one do lub przekraczają cenę interwencyjną, powiększoną o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i
- 88% w przypadku ryżu japonica.

3. Sytuacja określona w ust. 1 uznawana jest za taką, która prawdopodobnie utrzyma się lub pogorszy, jeżeli zachodzi brak równowagi między podażą a popytem, i jeżeli w świetle możliwej do przewidzenia produkcji i tendencji cen rynkowych jest prawdopodobne, że ten brak równowagi będzie się utrzymywać.

4. Rynek Wspólnoty uznawany jest za dotknięty lub zagrożony zakłóceniami w wyniku sytuacji, o której mowa w poprzednim ustępie, jeżeli międzynarodowe ceny handlowe są tak wysokie, że utrudniają przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 lub wywołują ich wywóz ze Wspólnoty, zagrażając przez to stabilności rynku lub bezpieczeństwu dostaw.

5. Jeżeli spełnione zostają warunki określone w niniejszym artykule, mogą zostać wprowadzone następujące środki:

- zastosowanie opłaty wywozowej; oprócz tego w odniesieniu do ustalonej ilości może zostać ustalona w drodze procedury przetargowej specjalna opłata wywozowa,
- ustalenie ograniczeń czasowych dla wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe zawieszenie wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe odrzucenie nierozpatrzonych wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz.

Środki te są uchylane najpóźniej po stwierdzeniu, że przez okres trzech kolejnych

tygodni warunek określony w ust. 2 nie jest spełniany.

6. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i dostępności ryżu na rynku Wspólnoty;
  - cen i dostępności ryżu i produktów przetworzonych w sektorze ryżu na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku w sektorze ryżu, które mają zapewnić równowagę zarówno podaży jak i popytu;
- c) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- d) gospodarczy aspekt wywozu.

7. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) mają zastosowanie czynniki wymienione w ust. 6. Oprócz tego bierze się pod uwagę następujące czynniki szczególne:

- a) ceny uzyskiwane za ryż łamany na różnych rynkach Wspólnoty;
- b) ilość ryżu łamanego niezbędną do wytworzenia danych produktów i, gdy sytuacja tego wymaga, wartość produktów ubocznych;
- c) możliwości i warunki sprzedaży danych produktów na rynku światowym.

8. Jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym i szczególne potrzeby niektórych rynków, opłata wywozowa może zostać zróżnicowana.

9. Nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie stosowanej w dniu dokonywania wywozu. Jednakże jeżeli żąda tego wnioskodawca w chwili składania wniosku o wydanie pozwolenia, do wywozu dokonywanego w okresie ważności pozwolenia stosuje się opłatę obowiązującą w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na wywóz.

10. Żadna opłata nie może być stosowana przy wywozie prowadzonym w ramach działań związanych z pomocą żywnościową realizowanych na podstawie art. 25 ust. 10.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Zgodnie z tą samą procedurą i dla każdego z produktów:

- podejmowana jest decyzja o wprowadzeniu środków wymienionych w ust. 5 i o zakończeniu stosowania środków wymienionych w tiret drugim i

trzecim tego ustępu,

- opłata wywozowa ustalana jest okresowo.

Jeżeli jest to konieczne, Komisja może wprowadzić lub zmodyfikować opłatę wywozową.

12. W nagłych przypadkach Komisja może podejmować środki określone ust. 5 tiret trzecie i czwarte. Powiadamia o swojej decyzji Państwa Członkowskie i publikuje ją na tablicy ogłoszeń w swojej siedzibie głównej. Na mocy takiej decyzji środki są stosowane w odniesieniu do odpowiednich produktów od dnia określonego w tym celu, dzień ten przypada po dacie powiadomienia. Decyzja w sprawie środków określonych w ust. 5 tiret trzecie jest stosowana przez okres nieprzekraczający siedmiu dni.

Artykuł 18

1. Jeżeli we Wspólnocie na rynku jednego lub kilku produktów określonych w art. 1, w następstwie przywozu lub wywozu, wystąpią poważne zakłócenia mogące zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu, bądź zaistnieje ryzyko ich wystąpienia, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, aż do czasu ustąpienia zakłóceń lub ryzyka ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1423/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 20).*

Skreśla się art. 3.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1428/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 30).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1431/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 36).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1432/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1433/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 42).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1263/78 z dnia 12 czerwca 1978 r. (Dz.U. nr 156 z 14.6.1978, str. 14).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK III
SUSZ PASZOWY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78 z dnia 22 maja 1978 r. (Dz.U. nr L 142 z 30.5.1978, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3496/93 (Dz.U. nr L 319 z 21.12.1993, str. 17.)

1. W tytule II przed art. 7 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.”

2. W art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, lub też zgodnie z jego przepisami, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o oddziaływaniu równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnych skutkach.”

3. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Jeżeli, w wyniku wywozu lub przywozu, rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, jest dotknięty, lub jest w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które prawdopodobnie mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które mają zastosowanie natychmiastowe. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Środki, o których zadecydowała Komisja, każde z Państw Członkowskich może skierować do Rady w terminie trzech dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, działając większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić dany środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK IV
CUKIER

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 133/94 (Dz.U. nr L 22 z 27.1.1994, str. 7).*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty oraz wywóz któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), d), f), g) i h) podlegają obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu zastosowania przepisów art. 16 i 17.

Pozwolenia przywóz i na wywóz są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie został w tym okresie dokonywany, lub został dokonany jedynie częściowo.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 41:

- a) uregulowania przewidziane niniejszym artykułem mogą zostać rozszerzone tak, by obejmowały produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. e);
- b) okres ważności pozwoleń oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, które w szczególności mogą ustanawiać termin wydawania pozwoleń zostaną przyjęte.

Artykuł 14

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, w celu zapewnienia, by rynek wspólnotowy był odpowiednio zaopatrywany w produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit a) (cukier surowy do rafinacji objęty kodami CN 1701 11 10 i 1701 12 10) oraz w art. 1 ust. 1 lit. c) (melasy) w drodze przywozu z państw trzecich, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, zawieszać w całości

lub w części stosowanie należności celnych przywózowych na te produkty i ustanawiać rozwiązania dotyczące realizacji każdej z takich decyzji o zawieszeniu.

Zawieszenie może być zastosowane na okres, gdy cena na światowym rynku plus cło przywózowe we Wspólnej Taryfie Celnej:

- w przypadku cukru surowego, przekracza cenę interwencyjną zastosowaną wobec tego produktu,
- w przypadku melas, przekracza poziom cenowy odpowiadający cenie melasy stosowanej jako podstawa w danym roku cukrowniczym, dla ustalania przychodów ze sprzedaży melasy, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 2.

Artykuł 15

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku Wspólnoty, które mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostają spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa opłata celna, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w ciągu trzech lat poprzedzających rok, w którym występują, albo mogą mieć wystąpić skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, wobec których stosowane są dodatkowe należności przywózowe na warunkach określonych art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 15a

Dla melas:

- cena rynku światowego określona w art. 14 ust. 2, oraz
- cena reprezentatywna, określona w art. 15 ust. 3,

ma zastosowanie do jakości standardowej.

Jakość standardowa może zostać określona zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowywania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy użyciu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, przy jednoczesnej możliwości sięgania do metod, które mogły być stosowane w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w ciągu całego roku, określają zalecaną metodę przydzielania kontyngentów oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do sprawdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I, na podstawie notowań cenowych lub cen na rynku światowym na produkty wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i c), oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacja wywozowa przyznawana dla cukru surowego nie może przekroczyć refundacji wywozowej przyznawanej dla cukru białego.

2. Można ustanawiać przepisy dotyczące refundacji wywozowych w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I.

Przy ustalaniu kwoty refundacji, w odniesieniu do każdego 100 kg suchej masy uwzględnia się w szczególności:

- a) refundacje mające zastosowanie do wywozu produktów objętych podpozycjami 1702 30 91 Nomenklatury Scalonej;
- b) refundacje stosowane do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d);
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

3. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1, wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I, nie mogą być wyższe niż te stosowane w odniesieniu do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

4. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów zarządzania;
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

5. Refundacje są takie same na całym obszarze Wspólnoty. Mogą być różnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli zachodzi taka konieczność z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymogi niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert w odniesieniu do produktów, dla których procedurę taką przewidziano w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane przez Komisję w okresie interwencyjnym, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Oferty przetargowe złożone w odpowiedzi na zaproszenie nie są brane pod uwagę w przypadku, gdy nie zostanie złożone zabezpieczenie. Z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, depozyt przepada w całości lub w części, jeżeli oferenci nie wypełniają, lub wypełniają tylko częściowo nałożone na nich zobowiązania.

Dodatkowo mają zastosowanie przepisy art. 17a-17c dotyczące produktów niedenaturowanych i wywożonych bez dalszego przetwarzania, wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d).

6. Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu, w charakterze towarów przetworzonych do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

7. Refundacje dla produktów wymienionych w ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po okazaniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu:

- a) dla przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub

- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku przyznana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. W odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93 mogą mieć zastosowanie ust. 7 i 8.

10. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 7 i 8 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

11. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to:

- że produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, i
- że w przypadku refundacji zróżnicowanej produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla ust. 6 lit. b). Jednakże od tej zasady można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

Warunki uzupełniające mogą być ustanawiane przy zachowaniu procedury przewidzianej w art. 41.

12. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 ust. 1 lit. a), o ile, w zależności od konkretnego przypadku, nie zostały one:

- a) uzyskane z buraków cukrowych lub z trzciny cukrowej zebranych na obszarze Wspólnoty
- b) przywiezione do Wspólnoty zgodnie z art. 33;
- c) uzyskane z jednego z produktów przywiezionych na podstawie przepisu lit. b).

13. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 lit. c) i d), które nie pochodzą ze Wspólnoty, albo nie zostały uzyskane z cukru przywożonego do Wspólnoty zgodnie z przepisami ust. 12 lit. b) lub z produktów określonych w ust. 12 lit. c).

14. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na przewidziane w nich okresy referencyjne i mające zastosowanie do

przedmiotowych produktów.

15. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia rozdziału nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Jednakże szczegóły zasady stosowania ust. 6, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 17a

1. Niniejszy artykuł dotyczy ustalania refundacji dla produktów niedenaturowanych, wywożonych w stanie naturalnym, określonych w art. 1 ust. 1 lit. a).

2. W odniesieniu do okresowego ustalania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a):

a) refundacje są ustalane co dwa tygodnie.

Jednakże ustalenia tego można zaprzestać zgodnie z procedurą określoną w art. 41, jeżeli zostaje stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki cukru we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.

b) przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę sytuację na wspólnotowym i światowym rynku cukru, w szczególności następujące czynniki:

- cenę interwencyjną na cukier biały dla obszaru Wspólnoty posiadającego największą nadwyżkę lub cenę interwencyjną dla cukru surowego dla obszaru Wspólnoty uważanego za reprezentatywny dla wywozu tego rodzaju cukru,
- koszty transportu cukru z obszarów określonych w tirecie pierwszym do portów lub innych punktów wywozu ze Wspólnoty,
- koszty handlowe oraz opłaty przeładunkowe, transportowe i za opakowanie poniesione przy sprzedaży cukru na rynku światowym,
- notowania lub ceny odnotowane dla cukru na rynku światowym, i
- ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

3. W przypadku gdy refundacja dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) ustalana jest w oparciu o procedurę przetargową:

a) celem przetargu jest określenie kwoty refundacji,

b) właściwe władze Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert w

oparciu o podstawy prawne obowiązujące we wszystkich Państwach Członkowskich. Stosowne przepisy ustanawiają warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie,

- c) zaproszenie do składania ofert zawiera ostateczny termin składania ofert. Maksymalna kwota refundacji dla danego przetargu jest ustalana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, w terminie trzech dni roboczych następujących po wygaśnięciu terminu i z uwzględnieniem otrzymanych ofert przetargowych. Przy obliczaniu kwoty maksymalnej uwzględniana jest sytuacja w zakresie podaży i cen we Wspólnocie, ceny i potencjalne możliwości zbytu na rynku światowym oraz koszty poniesione przy wywozie cukru.

Zgodnie z tą samą procedurą można również ustalić maksymalną wielkość;

- d) w przypadku gdy można dokonać wywozu z refundacją niższą niż ta, która wynikałaby z uwzględnienia różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, oraz w przypadku gdy wywóz dotyczy konkretnego miejsca przeznaczenia, można wymagać od właściwych władz Państw Członkowskich specjalnego zaproszenia do składania ofert, którego warunki przewidują:

- możliwość składania ofert w każdym czasie do chwili zakończenia procedury przetargowej, oraz
- maksymalną kwotę refundacji, obliczoną w świetle wymogów odnoszących się do określonego wywozu;

- e) jeżeli kwota refundacji podana w ofercie:

- przekracza ustalone maksimum, właściwe władze Państw Członkowskich mogą odrzucić taką ofertę,
- nie przekracza maksimum, władze takie ustalają refundację w kwocie równej refundacji podanej w danej ofercie.

4. Refundacje dla cukru surowego:

- a) ustala się w odniesieniu do jakości standardowej określonej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68;

- b) są ustalane okresowo zgodnie z ust. 2 lit. a):

- nie mogą przekraczać 92% refundacji dla cukru białego w tym samym okresie. Jednakże ograniczenie to nie ma zastosowania do refundacji ustalanych dla cukru krystalicznego,
- w odniesieniu do każdej przedmiotowej operacji wywozu są one przemnażane przez współczynnik przeliczeniowy, który otrzymuje się

przez podzielenie wydajności wywiezionego cukru surowego, obliczonej zgodnie z przepisami art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68, przez 92;

- c) maksymalna kwota, ustalona zgodnie z ust. 3 lit. c) w ramach procedury przetargowej, nie może przekraczać 92% maksymalnej kwoty ustalonej w tym samym czasie dla cukru białego przy zastosowaniu przepisów niniejszego ustępu.

Artykuł 17b

1. Refundację dla produktów niedenaturowanych wywożonych w stanie naturalnym wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) ustala się co miesiąc, uwzględniając:

- a) cenę melas wykorzystywaną dla ustalenia przychodów ze sprzedaży melasy dla danego roku cukrowego na podstawie art. 4 ust. 2;
- b) ceny i potencjalne rynki zbytu melas we Wspólnocie;
- c) notowań cenowych lub cen odnotowanych dla melas na rynku światowym; oraz
- d) ekonomicznego aspektu proponowanego wywozu.

Jednakże można zaprzestać takiego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki melas we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. W szczególnych okolicznościach kwota refundacji może zostać ustalona poprzez przetarg na określone ilości i w odniesieniu do określonych obszarów Wspólnoty. Celem takiego przetargu jest ustalenie wysokości kwoty refundacji.

Właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert na podstawie upoważnienia określającego warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu do przetargu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 17c

1. Podstawowa kwota refundacji ustalana jest w każdym miesiącu dla wywożonych w stanie naturalnym niedenaturowanych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Można jednak zaprzestać takiego okresowego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostaje zawieszona okresowa ustalanie refundacji dla cukru białego niepoddanego dalszemu przetwarzaniu. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. Podstawowa kwota refundacji dla produktów określonych w ust. 1, z wyjątkiem sorbozy, jest równa jednej setnej kwoty otrzymanej przy uwzględnieniu:

- a) różnicy między ceną interwencyjną dla cukru białego dla obszaru Wspólnoty o najwyższej nadwyżce w miesiącu, dla którego ustalana jest kwota podstawowa, a notowaniami lub cenami na cukier biały zarejestrowanych na rynku światowym;
- b) konieczności ustanowienia równowagi między:
  - wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych w produkcji przetworzonych towarów na wywóz do państw trzecich, oraz
  - wykorzystywaniem produktów z państw trzecich dopuszczonych na podstawie ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego.

3. W przypadku sorbozy kwota podstawowa refundacji jest równa kwocie podstawowej refundacji pomniejszonej o jedną setną refundacji produkcyjnej obowiązującej na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1010/86 dla produktów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia.

4. Stosowanie podstawowej kwoty refundacji może zostać ograniczone do określonych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym dla prawidłowego działania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, może zakazać całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja, o której mowa w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają zawiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od jego doręczenia.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodniowym od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do cel;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy cena cukru na światowym rynku przekracza cenę interwencyjną, mogą zostać wprowadzone przepisy o zastosowaniu opłaty wywozowej w odniesieniu do danego cukru. Opłata ta musi być zastosowana, jeżeli cena cif cukru białego lub cukru surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą sumie 10% ceny interwencyjnej i opłaty za składowanie stosowanej w danym roku gospodarczym.

Opłata wywozowa może być ustalona w drodze przetargu. Z wyjątkiem przypadków stosowania przetargu nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie obowiązującej w dniu dokonywania wywozu.

2. W przypadku gdy cena cif cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą 10% ceny interwencyjnej i opłatę za składowanie stosowaną w danym roku gospodarczym, Rada może podjąć decyzję, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydiów przywozowych dla danego produktu.

W przypadku stwierdzenia, że:

- a) dostawy do Wspólnoty; lub
- b) dostawy do jednego z głównych regionów konsumpcji we Wspólnocie;

nie mogą zostać zapewnione z zasobów wspólnotowych, Rada, działając na

wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmuje decyzję o przyznawaniu subsydiów przywozowych i określa warunki ich przyznawania. Warunki te dotyczą w szczególności ilości cukru białego objętych subsydiami, okresu stosowania subsydiów i, w przypadku gdy jest to właściwe, regionów dokonujących przywozu.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41 podejmowane są decyzje dotyczące:

- a) cen cif określonych w ust. 1 i 2,
- b) innych uzgodnień dotyczących stosowania niniejszego artykułu.

W przypadku produktów, określonych w art. 1 ust. 1 lit. b)-d) i f)-h), można przyjmować przepisy podobne do zamieszczonych w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

4. Kwoty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ustalane przez Komisję. Jednakże opłaty wywozowe określone w drodze przetargu są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 21

1. Jeżeli, z powodu przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych następujących po dacie doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzje Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 26 otrzymuje brzmienie:

a) Ostatnie zdanie w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8, 9, 17 i 20 nie mają zastosowania do tego cukru, a art. 9, 17 i 20 do tej izoglukozy i do tego syropu inulinowego”.

b) W ust. 2 odniesienie do „art. 18” zastępuje się odniesieniem do „art. 20”.

3. W art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do przywozu cukru preferencyjnego nie stosuje się żadnego cła przywozowego.”

b) W ust. 2 wyrażenie „określone w art. 21 ust. 2” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 19 ust. 2”.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 431/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. (Dz.U. nr L 89 z 10.4.1968, str. 3).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 766/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 6), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1489/76 (Dz.U. nr L 167 z 26.6.1976, str. 13).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 770/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 16).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 226/72 z dnia 31 stycznia 1972 r. (Dz.U. nr L 28 z 1.2.1972, str. 3).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 608/72 z dnia 23 marca 1972 r. (Dz.U. nr L 75 z 28.3.1972, str. 5).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK V
OLEJE I TŁUSZCZE

I. *Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. (Dz.U nr 172 z 30.9.1966, str. 3025, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3179/93 (Dz.U. nr L 285 z 20.11.1993, str. 9).*

1. Tytuł I otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ I
Handel

Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lub produktów objętych kodami CN 0709 90 39, 0711 20 90, 230690 19, 1522 00 31, 1522 00 39, podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Wywóz ze Wspólnoty oliwy z oliwek odbywa się pod warunkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Wywóz ze Wspólnoty innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może zostać objęty obowiązkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia wydaje Państwo Członkowskie każdemu wnioskodawcy bez względu na położenie jego siedziby we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w związku ze stosowaniem przepisów art. 3.

Pozwolenia na wywóz i na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie przepada w części lub całości, jeżeli w ciągu tego okresu wywóz lub przywóz nie mają miejsca lub mają miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 38.

Artykuł 2a

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 2b

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynków we Wspólnocie wynikających z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega obowiązkowi wniesienia dodatkowej należności przywozowej, jeśli

zostały spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, aby taki przywóz zakłócił rynek wspólnotowy, lub jeśli skutki tego byłyby niewspółmierne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa równe są cenom zgłoszonym przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, określa się w szczególności w oparciu o wspólnotowy przywóz w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe brane pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych opłat celnych są ustalane na podstawie cen importowych cif dla danej przesyłki.

Ceny importowe cif są w tym celu poddawane weryfikacji na podstawie reprezentatywnych cen danego produktu na rynkach światowych, lub na wspólnotowym rynku przywózowym danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Te szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które stosuje się dodatkowe należności przywózowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) pozostałe kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

Artykuł 3

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku pochodzących ze zbiorów we Wspólnocie na podstawie notowań lub cen tych produktów na rynku światowym, oraz w ramach limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Dla dokonywania rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowych, ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu oraz sytuacji na danym rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych środków z uwzględnieniem efektywności oraz struktury przywozu Wspólnoty, nie powodując jednakże dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;

- b) jest najmniej uciążliwa administracyjnie dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków. W przypadku oliwy z oliwek refundacje można ustalać także na różnych poziomach odpowiednio do ich jakości i sposobu przygotowania do sprzedaży, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Szczególnie dla oliwy z oliwek refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert jeśli jest to uzasadnione sytuacją rynkową. Dla oliwy z oliwek przetarg może ograniczać się do niektórych miejsc przeznaczenia, określonej ilości, jakości oraz sposobu przygotowania do sprzedaży.

Za wyjątkiem przypadków gdy kwota refundacji zostaje ustalona w ogłoszeniu o przetargu, kwota ta jest ustalana co najmniej raz w miesiącu. Jeżeli jest to konieczne, refundacje w okresie interwencyjnym mogą być dostosowywane przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla oliwy z oliwek ustala się przy uwzględnieniu:

- a) istniejącej sytuacji oraz prawdopodobnych trendów:
  - na rynku wspólnotowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek oraz jej dostaw;
  - na rynku światowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek;
- b) limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Jednakże w przypadku gdy sytuacja na rynku światowym nie pozwala na określenie najbardziej korzystnych cen oliwy z oliwek, można wziąć pod uwagę cenę na tym rynku głównych konkurujących z oliwą olejów roślinnych oraz odnotowaną różnicę między tą ceną a ceną oliwy z oliwek w reprezentatywnym okresie.

Kwota refundacji nie może przekraczać różnicy między ceną oliwy z oliwek we Wspólnocie oraz na rynku światowym dostosowanej, jeżeli jest to właściwe, tak by uwzględnić koszty wywozu produktu na tamten rynek.

5. Refundacje dla rzepiku i rzepaku ustala się w świetle:
  - a) uzyskiwanych cen we Wspólnocie na różnych rynkach reprezentatywnych dla przetwarzania i wywozu oraz poziomu cen rynkowych we Wspólnocie na materiał siewny rzepiku i rzepaku, jak również prawdopodobne kierunki zmian tych cen;
  - b) sytuacji we Wspólnocie w zakresie dostaw omawianych produktów w stosunku do popytu;
  - c) najbardziej korzystne kursy cenowe odnotowane na różnych rynkach państw trzecich przywozu;
  - d) koszty wysyłki na rynku światowym;
  - e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
  - f) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.
6. Refundację przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.
7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku jest refundacją mającą zastosowanie w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej jest to refundacja mająca zastosowanie w tym samym dniu:
  - a) w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, gdzie stosowne;
  - b) w odniesieniu do rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużywaniu elastyczności rozwiązań przewidzianych w niniejszym ustępie można przyjąć odpowiednie środki.

8. W przypadku oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku można odstąpić od przepisów ust. 6 i 7, o ile w odniesieniu do tych produktów refundacje wypłaca się w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.
9. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydanych na okresy referencyjne przewidziane w powołanym artykule i mające zastosowanie w odniesieniu do danych produktów. Biorąc pod uwagę zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresów referencyjnych nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

10. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przeznaczonych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.

Artykuł 3a

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazane jest:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych,
- stosowanie jakiegokolwiek ograniczenia ilościowego lub środka o skutku równoważnym..

Artykuł 3b

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów określonych w art. 1 rynek wspólnotowy zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o koniecznych środkach; po powiadomieniu Państwa Członkowskiego o przyjętych środkach są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych od jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Docelową cenę produkcyjną, cenę interwencyjną oraz reprezentatywną cenę

rynkową na oliwę z oliwek ustala się każdego roku dla Wspólnoty.

Jednakże w przypadku gdy w trakcie roku gospodarczego czynniki stanowiące podstawę określania reprezentatywnej ceny rynkowej oliwy z oliwek podlegają zmianom, które można uznać za istotne na podstawie kryteriów ustalonych w ramach procedury ustanowionej w art. 38, podejmuje się decyzję w ramach wymienionej procedury w celu dostosowania reprezentatywnej ceny rynkowej w czasie roku gospodarczego.

W takim przypadku poziom pomocy żywnościowej określonej w art. 11 ust. 5 i 6 można dostosować w ramach tej samej procedury.”

3. Art. 9, 14, 15, 16, 17, 18 i 19 skreśla się.

4. Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. W przypadku wywozu oliwy z oliwek do państw trzecich oraz cen światowych wyższych niż cena wspólnotowa można zastosować opłatę wyrównawczą w celu pokrycia różnicy.

2. W przypadku oliwy z oliwek, która nie została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif za oliwę z oliwek pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową ustaloną stosownie do art. 4 i 6. Cenę cif wyznacza się na podstawie najkorzystniejszych warunków zakupu na rynku światowym, przy dostosowaniu cen w świetle wszelkich różnic związanych z nazewnictwem i jakością danych produktów.

W przypadku oliwy z oliwek, która została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif określonej w ust. 1 pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową, przy czym kwota różnicy jest ważona, gdzie stosownie, wagą 111 reprezentującą ilość oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia konieczną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z oliwek lub wagą 149 reprezentującą ilość surowej oliwy z wytlóków z oliwek niezbędną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z wytlóków oliwek.

3. Opłata wywozowa ustalana jest przez Komisję.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

5. Art. 20a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20a

1. Oliwa z oliwek do wytwarzania konserwowanych ryb objętych kodem CN 1604, z wyjątkiem podpozycji 1604 30, konserwowanych skorupiaków i mięczaków objętych kodami CN 1605 oraz konserwowanych warzyw objętych kodami 2001, 2001, 2003, 2004 i 2005 korzysta z systemu refundacji

produkcyjnych.

2. Kwota refundacji ustalana jest na podstawie różnicy między cenami uzyskiwanymi na rynku światowym i na rynku wspólnotowym. W tym celu bierze się pod uwagę:

- opłaty przywozowe mające zastosowanie do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym;
- czynniki uwzględniane przy ustalaniu refundacji wywozowych obowiązujących w stosunku do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym.

Jednakże w przypadku gdy oliwa z oliwek stosowana do produkcji konserw została wyprodukowana we Wspólnocie, refundacja równa jest kwocie określonej w poprzednim ustępie, powiększonej o kwotę równą pomocy żywnościowej, obowiązującej w dniu zastosowania refundacji.

3. Refundacja uprzednio ustalona zostaje utrzymana w przypadku gdy różnica między refundacją wymienioną i nową refundacją nie przekracza kwoty, która zostanie ustalona.

4. W przypadku znaczącej zmiany wysokości reprezentatywnej ceny rynkowej na początku okresu ważności refundacji, w czasie ustalania refundacji można również wziąć pod uwagę różnicę między nową i dotychczasową reprezentatywną ceną rynkową.

5. Uprawnienie do refundacji uzyskuje się w momencie wykorzystania oliwy do wytwarzania konserw. Państwo Członkowskie zapewnia, przy pomocy uzgodnień w zakresie nadzoru, że refundacja przyznawana jest wyłącznie w odniesieniu do oliwy z oliwek wykorzystywanej do produkcji konserw określonych w ust. 1.

6. Refundacja produkcyjna ustalana jest przez Komisję co dwa miesiące.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady dotyczące uzgodnień w zakresie nadzoru, określone w ust. 5, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

6. Art. 20b i 28 skreśla się.

II. *Rozporządzenie (EWG) nr 142/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str.2461), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)*

Rozporządzenie (EWG) nr 143/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str. 2463), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2077/71 (Dz.U. nr L 220 z 30.9.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 19/69 z dnia 20 grudnia 1968 r. (Dz.U. nr L 3 z 7.1.1969, str.

2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 2596/69 z dnia 18 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 324 z 27.12.1969, str.12)

Rozporządzenie (EWG) nr 1076/71 z dnia 25 maja 1971 r. (Dz.U. nr L 116 z 28.5.1971, str. 2)

Rozporządzenie (EWG) nr 443/72 z dnia 29 lutego 1972 r. (Dz.U. nr L 54 z 3.3.1972, str. 3), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2560/77 (Dz.U. nr L 303 z 28.11.1977, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 1569 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 167 z 25.7.1972, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2206/90 (Dz.U. nr L 201 z 31.1.1990, str. 11)

Rozporządzenie (EWG) nr 2751/78 z dnia 23 listopada 1978 r. (Dz.U. nr L 331 z 28.11.1978, str. 5)

Rozporządzenie (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. (Dz.U. nr L 78 z 30.3.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2903/89 (Dz.U. nr L 280 z 29.9.1989, str. 3)

Rozporządzenie (EWG) nr 1594/83 z dnia 14 czerwca 1983 r. (Dz.U. nr L 163 z 22.6.1983, str. 44), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) 1321/90 (Dz.U. nr 132 z 23.5.1990, str. 15)

Rozporządzenie (EWG) nr 1491/85 z dnia 23 maja 1985 r. (Dz.U. nr L 151 z 10.6.1985, str. 15), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1724/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 35),

Rozporządzenie (EWG) nr 2194/85 z dnia 25 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 204 z 2.8.1985, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1725/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 37),

Rozporządzenie (EWG) nr 1650/86 z dnia 26 maja 1986 r. (Dz.U. nr L 145 z 30.5.1986, str. 8)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VI
LEN I KONOPIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 r. (Dz.U. nr L 146 z 4.7.1970, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1557/93 (Dz.U. nr L 154 z 25.6.1993, str. 26).*

Art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi jest zabronione:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowanie jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 8

1. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla przepisów bardziej ograniczających przyjętych przez Państwa Członkowskie.

2. Surowe konopie prawdziwe objęte kodem CN 5302 10 00 i pochodzące z państw trzecich mogą stanowić przedmiot przywozu jedynie wówczas, gdy produkt spełnia warunki ustanowione w art. 4 ust. 1 i gdy przedstawiony zostaje dowód na to, że ich zawartość tetrahydrokanabinolu nie jest wyższa niż określona w art. 4 ust. 4

3. Przywożone mogą być tylko materiał siewny i odmiany konopi objęte kodem CN 1207 99 10 pochodzące z państw trzecich, które dają gwarancje przewidziane w art. 4 ust. 1, i które zostaną włączone do wykazu, jaki ma zostać sporządzony. Wykaz ten zostanie sporządzony zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione zgodnie z art. 4. ust. 4.

4. Przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w ust. 2 i 3 podlega kontroli w celu ustalenia, czy spełnione zostały warunki niniejszego artykułu.

W przypadku gdy warunki te zostały spełnione, Państwo Członkowskie dokonujące przywozu wydaje świadectwo potwierdzające taką zgodność.

5. Do przywozu nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91 uprawnione są wyłącznie następujące podmioty:

- organizacje i instytuty naukowe,
- osoby fizyczne lub prawne mogące udowodnić odpowiedni poziom swojej działalności w danym sektorze.

6. Wszelki przywóz, dokonywany przez osoby określone w ust. 5 tiret drugie, nasion

określonych w tym ustępie, podlega systemowi kontroli stosowanych do chwili wykorzystania nasion do celów innych niż siew.

7. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach przyjętych przez siebie dla zapewnienia kontroli przewidzianych w ust. 6 przed ich zastosowaniem. Jeżeli przepisy te nie umożliwiają skutecznego przeprowadzania takiej kontroli, decyzja co do zmian jakich powinno w nich dokonać zainteresowane Państwo Członkowskie, jest podejmowana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

Artykuł 8a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z krajami można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady wykonywania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/82 z dnia 18 maja 1982 r. (Dz.U. nr L 162 z 12.6.1982, str. 27), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr L 2058/84 (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 5).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2059/84 z dnia 16 lipca 1984 r. (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 6)*

Skreśla się art. 2-4.

IV. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1054/72 z dnia 19 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 120 z 25.5.1972, str. 1)*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK VII
PRZETWORY MLECZNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 27.6.1968, str. 13), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2807/94 (Dz.U. nr L 298 z 19.11.1994, str. 1).*

1. Art. 4 skreśla się.
2. Tytuł III otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ III
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty jakiegokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Wywóz ze Wspólnoty tych produktów może mieć miejsce za okazaniem pozwolenia na wywóz.
2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 16 i 17.
3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, przyjmuje się:
  - a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na wywóz;
  - b) okres ważności pozwolenia; oraz
  - c) inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 powinien być uwarunkowany zaplaceniem dodatkowej należności przywozowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe cła przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólną Światową Organizację Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone dla nałożenia dodatkowego cła przywozowego są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi rynkowej, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują otwieranie rocznych kontyngentów, jeżeli jest to konieczne odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają administracyjne metody ich przyznawania oraz tam gdzie jest to stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu bez dalszego przetwarzania produktów wymienionych w art. 1 lub wywozu w postaci towarów wymienionych w Załączniku, jeśli są to produkty wymienione w art. 1 lit. a)-e) i g), na podstawie cen tych produktów na rynku światowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w Załączniku nie mogą być wyższe niż te, jakie stosuje się dla tych produktów wywożonych bez ich dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć do dokonywania rozdziału ilości, które mogą być wywiezione z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy wzięciu pod uwagę efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli jest to niezbędne z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30. Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których ta procedura była ustalona w przeszłości.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na cztery tygodnie. Kwota refundacji może jednak pozostawać na tym samym poziomie przez więcej niż cztery tygodnie i może, jeżeli jest to konieczne, być przez Komisję dostosowywana w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy. Jednakże w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, refundacja może być ustalana według innego terminarza zgodnie z procedurą określona w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

4. Przy ustalaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez ich dalszego przetwarzania należy brać pod uwagę:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - ceny i podaży mleka i przetworów mlecznych na rynku Wspólnoty,
  - ceny mleka i przetworów mlecznych na rynku światowym;
- b) najbardziej korzystne koszty wprowadzania do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów Wspólnoty lub innych miejsc wywozu wraz z kosztami wysyłki do miejsc przeznaczenia; popyt istniejący na rynku Wspólnoty;
- c) cele wspólnej organizacji rynków mleka i przetworów mlecznych, którymi są zapewnienie zrównoważonej sytuacji oraz naturalne kształtowanie się cen i handlu na tych rynkach;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- e) istotne znaczenie unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

W szczególności należy brać pod uwagę potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolniczych do

wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

5. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych jako takie:

- a) ceny we Wspólnocie, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu aktualnie dominujących cen, które okazują się najkorzystniejsze w odniesieniu do wywozu;
- b) ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu w szczególności:
  - a) cen na rynkach państw trzecich;
  - b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państw trzecich;
  - c) ceny producenta odnotowane w wywożących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa;
  - d) ceny ofertowe franco granica.

6. Refundacje są przyznawane dla produktów określonych w ust. 1, tylko na wniosek i za okazaniem odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych jako takie jest równa stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanych, stosowanej tego samego dnia dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub w przypadku gdy jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W przypadku takim stosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 11,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja jest równa wartości opłat pobranych przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od refundacji mającej zastosowanie; refundacja jest równa refundacji mającej zastosowanie, jeżeli opłaty pobrane przy przywozie są wyższe od tej refundacji.

12. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przepisy ust. 10 i 11 stosuje się tylko do towarów objętych następującymi kodami CN:

- 1806 90 60 do 1806 90 90 (niektóre produkty zawierające kakao),
- 1901 (niektóre mączne przetwory spożywcze itp.),
- 2106 90 99 (niektóre przetwory spożywcze gdzie indziej niewymienione),

o wysokiej zawartości przetworu mlecznego.

13. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie przewidzianych w nim świadectw wywozowych wystawianych na okresy referencyjne i mających zastosowanie do danych produktów. W odniesieniu do zobowiązań wynikających z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

14. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym rozwiązania dla redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów

przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach, na wniosek Komisji, zabronić całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule lub towarów wymienionych w Załączniku.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeśli sytuacja określona w ust. 1 powstaje w sposób wyjątkowo nagły i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub jest prawdopodobne, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; powiadamia ona o nich Radę i Państwa Członkowskie, a środki te, ważne nie dłużej niż sześć miesięcy, stosowane są niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie tygodnia od daty powiadomienia o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek. Jeżeli Rada nie podejmuje działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 cena franco granica wyraźnie przekracza poziom cen Wspólnoty, i jeżeli jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywała zakłócając lub zagrażając zakłóceniami na rynku Wspólnoty, mogą zostać przyjęte środki przewidziane w ust. 5.

2. W rozumieniu ust. 1 istotne przekroczenie ma miejsce wówczas, gdy cena franco granica jest wyższa od ceny interwencyjnej ustalonej dla przedmiotowych produktów, podwyższonej o 15%, lub w odniesieniu do produktów, dla których nie ma ceny interwencyjnej od ceny będącej pochodną ceny interwencyjnej, która jest ustalana zgodnie z procedurą określoną w art. 30, przy uwzględnieniu charakteru i składu przedmiotowego produktu.

3. Sytuacja, w której cena franco granica wyraźnie przewyższa poziom cen prawdopodobnie utrzyma się w przypadku braku równowagi między podażą i popytem i kiedy prawdopodobne jest utrzymywanie się tego braku równowagi w świetle trendów w produkcji oraz cen rynkowych.

4. Rynek Wspólnoty jest zakłócony lub zagrożony zakłóceniem w sytuacji, o której mowa w niniejszym artykule, jeżeli wysoki poziom cen w handlu międzynarodowym:

- utrudnia przywóz przetworów mlecznych do Wspólnoty, lub
- powoduje wywożenie przetworów mlecznych ze Wspólnoty,

tak że we Wspólnocie nie jest już zapewniona ochrona podaży lub istnieje zagrożenie, że nie będzie ona mogła być nadal zapewniana.

5. Jeżeli spełnione są warunki wymienione w ust. 1-4, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu opłat i/lub pobieraniu opłat wywozowych, zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Komisja przyjmuje, zgodnie z tą samą procedurą, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 21

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa

Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o tych środkach, a środki są stosowane natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych następujących od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 876/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 155 z 3.7.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1344/86 (Dz.U. nr L 119 z 8.5.1986, str. 36).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2115/71 z dnia 28 września 1971 r. (Dz.U. nr L 222 z 2.10.1971, str. 5).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2180/71 z dnia 12 października 1971 r. (Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1603/74 z dnia 25 czerwca 1974 r. (Dz.U. nr L 172 z 27.6.1974, str. 9).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2915/79 z dnia 18 grudnia 1979 r. (Dz.U. nr L 329 z 24.12.1979, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3798/91 (Dz.U. nr L 357 z 28.12.1991, str. 3).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VIII
WOŁOWINA I CIEŁĘCINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).*

1. Skreśla się art. 3.
2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 wymaga przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i wywóz ze Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit a) i b) może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie ma miejsca lub ma miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega dodatkowemu cłu przywozowemu, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z

art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe cła przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa opłata przywozowa są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, ustala się na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczególnymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

W odniesieniu do kontyngentu przywozowego 50 000 ton mięsa mrożonego objętego kodami CN 0202 20 30, 0202 30 i 0206 29 91 i przeznaczonego do przetworzenia, Komisja przedkłada sprawozdanie w sprawie jego bilansu przed początkiem grudnia każdego roku. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji większością kwalifikowaną, może postanowić, że całość lub część kontyngentu pokrywa równoważne ilości mięsa jakościowego, stosując kurs wymiany w wysokości 4,375.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)

- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości określanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda uwzględniająca tradycyjny model wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania, gdzie sytuacja tego wymaga, kładzie odpowiedni nacisk na wymogi podaży wspólnotowego rynku Wspólnoty i potrzeby ochrony równowagi tego rynku, jednocześnie dając możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z zawartych umów, będących częścią negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, tam gdzie jest to właściwe, określają:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu i, tam gdzie jest to właściwe, sposoby utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznanie dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które można wywieźć z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracji;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub ze szczególnych wymagań niektórych rynków. Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Refundacje są ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) dodatkowo i w odniesieniu do ograniczonych ilości, w drodze zaproszenia do składania ofert, dla produktów, dla których wydaje się to właściwe.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznaje się refundacje wywozowe i kwoty tych refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Jednakże kwota refundacji może być, w miarę potrzeby, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku Wspólnoty;
  - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego kształtowania się cen i handlu na tym rynku;
- c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

Pod uwagę bierze się również w szczególności potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolnych z przeznaczeniem do wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych w celu dokonania ich przetworzenia uszlachetniającego.

Dodatkowo przy obliczaniu kwoty refundacji dla produktów wymienionych w działach a), c) i d) Załącznika oraz w dziale b) w podpozycjach 0202 20 30, 0202

20 50, 0202 20 90, 0202 30 i 0206 29 91, uwzględnia się współczynniki stawek ryczałtowych dla każdego z produktów.

5. Podczas ustalania we Wspólnocie cen wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty,
- ceny dominujące w wywozie.

Podczas ustalania cen w handlu międzynarodowym wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na rynkach państw trzecich,
- najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- ceny producenta odnotowane w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to stosowne, dopłat przyznawanych przez te państwa,
- ceny ofertowe franco granice Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się wyłącznie na wniosek i po okazaniu właściwego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 63 i 47 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

9. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, dla których ma zastosowanie ust. 10,

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. W razie braku odstępstwa dopuszczonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, żadne refundacje wywozowe nie są przyznawane dla produktów przywożonych z państw trzecich i powtórnie wywożonych do państw trzecich.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zostaje zapewniona na podstawie pozwoleń na wywóz wydawanych na przewidziany w nich okres referencyjny dotyczący przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości dostępnych do wywozu, które nie zostały rozdzielone lub wykorzystane, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia, w którym nastąpiło powiadomienie, skierować do Rady sprawę środków, o których zdecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w okresie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 15

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest zawarta we Wspólnej Taryfie Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli, wskutek przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W razie zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1, Komisja, na wniosek Państw Członkowskich lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków. Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

3. W art. 22a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, działając na wniosek, zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.”

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 98/69 z dnia 16 stycznia 1969 r. (Dz.U. nr L 14 z 21.1.1969, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 429/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 18).*

Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Rozdysponowywanie produktów będących w posiadaniu agencji interwencyjnej może być podejmowane jedynie:

- a) w przypadku gdy produkty są przewidziane do określonego wykorzystania; lub
- b) w przypadku gdy produkty są przewidziane do wywozu; lub
- c) w przypadku rozdysponowania bez określonego miejsca przeznaczenia, jeżeli w jego wyniku nie powstaje żadne ryzyko zakłócenia rynku, w szczególności w odniesieniu do przeciętnego poziomu we Wspólnocie i w Państwach Członkowskich cen rynkowych za dorosłe sztuki bydła rejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1892/87; lub
- d) w przypadku gdy ich usunięcie ze składu jest konieczne za względów technicznych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 lit. a) i b) mogą być ustanawiane specjalne warunki dla zapewnienia, by produkty nie były wykorzystywane do celów innych niż te, do których je przeznaczono i by uwzględnić szczególne wymagania takiej sprzedaży.

Dla zapewnienia wykonania podjętych zobowiązań warunki takie mogą obejmować złożenie zabezpieczenia, które ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli wspomniane zobowiązania nie są wykonywane, lub są wykonywane tylko częściowo.”

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 885/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 156 z 4.7.1968, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 427/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 16).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1157/92 z dnia 28 kwietnia 1992 r. (Dz.U. nr L 122 z 7.5.1992, str. 4).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK IX
MIEŚSO BARANIE I KOZIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. (Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1886/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 30).*

Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty, lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, bez względu na to, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie zostaje utracone całkowicie lub częściowo, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie jest realizowany lub jeśli jest realizowany tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty wynikającym z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 jest przedmiotem dodatkowych należności przywozowych, jeśli zostają spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę administrowania oraz, gdzie sytuacja tego wymaga, uwzględniają:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu oraz, jeżeli jest to właściwe, utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznawania dokumentu wykorzystywanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie z powodu ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego lub biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie miesiąca od powiadomienia skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 14

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15

1. Jeżeli z powodu wzrostu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większość kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2641/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18. 10.1980, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2642/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18.10.1980, str. 4), ostatnio zmienione y rozporządzeniem (EWG) nr 3939/87 (Dz.U. nr L 373 z 31. 12.1987, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3643/85 z dnia 19 grudnia 1985 r. (Dz.U. nr L 348 z 24.12.1985, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK X
WIEPRZOWINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89 (Dz.U. nr L 129 z 11.5.1989, str. 12).*

1. W art. 4 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Cenę podstawową ustala się uwzględniając w szczególności potrzebę ustalenia tej ceny na poziomie mającym wpływ na ustabilizowanie cen rynkowych, jednakże nieprowadzącym do powstawania we Wspólnocie nadwyżek strukturalnych.”

2. W art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Ceny skupu za produkty jakości standardowej, inne niż tusze wieprzowe, wyliczane są z cen skupu tusz wieprzowych na podstawie stosunku między wartością handlową tych produktów a wartością handlową tusz wieprzowych.”

3. W art. 5 ust. 4 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) ustalania współczynnika wyrażającego stosunek, określony w ust. 2.”

4. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 11 i 13.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie podlega całkowitej lub częściowej utracie, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub jeśli będzie zrealizowany tylko częściowo.

Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 9

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty, lub gdy skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym mają miejsce lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się na podstawie cen importowych cif dostawy towaru, którego to dotyczy.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe w ramach warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 11

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia w należyтым stopniu, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, sięgając jednocześnie do metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz, tam gdzie jest to właściwe, regulują sprawy:

- a) gwarancji dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji, wskutek czego mają miejsce zakłócenia na tym rynku lub istnieje zagrożenie wystąpienia takich zakłóceń, mogą zostać podjęte środki przewidziane w ust. 4.

2. Znaczny wzrost cen w rozumieniu ust. 1 ma miejsce wówczas, gdy wskutek ogólnego wzrostu cen we wszystkich regionach Wspólnoty przeciętna cena tusz wieprzowych na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty wymienionych w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2123/89 kształtuje się na poziomie wyższym niż średnia z tych cen ustalona w okresie poprzednich trzech lat, od 1 lipca do 30 czerwca, dostosowana w razie konieczności na podstawie cyklicznych trendów przedmiotowych cen, z dodaniem różnicy między tą średnią i średnią cen podstawowych obowiązujących w rozważanym okresie, przy uwzględnieniu

wszelkich zmian ceny podstawowej w drodze porównania z cenami wynikającymi ze średniej dla wymienionego okresu.

3. W rozumieniu ust. 1 znaczny wzrost cen może się utrzymywać, jeżeli nierównowaga między podażą i popytem na wieprzowinę może się nadal utrzymywać wobec:

- a) trendu cyklicznego w odniesieniu do liczby pokrytych macior i do cen za prosięta;
- b) wyników badań i szacunków przeprowadzonych stosownie do dyrektywy 93/23/EWG z dnia 1 czerwca 1993 r. w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących produkcji świń;
- c) przewidywalnych trendów cen rynkowych na tusze wieprzowe.

4. W przypadku gdy spełnione są warunki wymienione w ustępach poprzedzających, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu ceł przywozowych zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Jeżeli jest to konieczne, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdysponowania ilości, jakie mogą być wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej kłopotliwa pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między podmiotami.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Refundacje są

ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których są przyznawane refundacje wywozowe i kwota takiej refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednakże pozostawać na tym samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i ilości produktów z wieprzowiny występujących na rynku wspólnotowym,
  - cen produktów z wieprzowiny na rynku światowym;
- b) potrzebę unikania zakłóceń mogących powodować przedłużającą się nierównowagę między podażą i popytem na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu refundacji brana jest również pod uwagę potrzeba ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych do wytwarzania towarów przetworzonych do wywozu do państw trzecich i wykorzystywaniem produktów państw trzecich przywożonych w ramach ustaleń dotyczących przetwarzania.

Przy obliczaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 uwzględnia się różnice między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym w odniesieniu do ilości zbóż pastewnych potrzebnych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny, jak również współczynników określonych w art. 5 ust. 2, w przypadku produktów innych niż tusze wieprzowe.

5. Ceny wspólnotowe określone w ust. 1 są ustalane na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na różnych stadiach obrotu rynkowego we Wspólnocie;
- b) cen uzyskiwanych w odniesieniu do wywozu.

Ceny rynku światowego określone w ust. 1 ustalane są na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;

c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawane przez te państwa;

d) cen ofertowych franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej jest ona równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

a) państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;

b) rzeczywistego państwa przeznaczenia, jeżeli różni się ono od państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekroczyć refundacji stosowanej dla państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 6 i 7 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 24.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, poza sytuacjami, do których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, oraz

- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego z produktów jest równa opłatom celnym pobieranym przy przywozie, jeżeli opłaty te były równe lub niższe od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłaty celne pobrane przy przywozie były wyższe niż ta refundacja.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych dla przewidzianych w nim okresów referencyjnych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności z zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, Rada może, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmie decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie odniosła się do odwołania w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków.; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2764/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4160/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 46).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2765/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2766/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 25), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3906/87 (Dz.U. nr L 370 z 30.12.1987, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2768/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282

z 1.11.1975, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2769/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 43).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XI
MIĘSO DROBIOWE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 52 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia te są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są określone na podstawie cen importowych przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe cła przywózowe na warunkach określonych w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów wymienionych w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 17.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych w chwili składania wniosku (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, umożliwiając jednocześnie stosowanie metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz i terminu ich ważności.

Artykuł 7

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku wspólnotowym i jeżeli istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji i wskutek tego powstawania zakłóceń lub zagrożenia zakłóceniami na tym rynku mogą być przyjmowane właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen na produkty na rynku światowym w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, bez korzystania jednak z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których przyznawana jest refundacja wywozowa i kwotę refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Jednak kwota refundacji może pozostawać na takim samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące, a Komisja może ją dostosowywać w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i ilości produktów z mięsa drobiowego dostępnych na rynku wspólnotowym,
  - cen produktów z mięsa drobiowego na rynku światowym;
- b) istotne znaczenie, jakie ma unikanie zakłóceń mogących spowodować przedłużającą się nierównowagę między popytem i podażą na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) limity wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty na wywóz do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Dodatkowo do celów obliczania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 uwzględnia się różnicę między cenami na rynkach wspólnotowym i światowym za ilość zbóż paszowych koniecznych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma drobiu bitygo, dopuszczając, w przypadku produktów innych niż drób bity, różnice w wadze różnych produktów i/lub ich przeciętnej wartości handlowej.

5. Cenę wspólnotową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych we Wspólnocie w różnych stadiach obrotu rynkowego;

b) cen uzyskiwanych przy wywozie.

Cenę światową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych w przywozie z państwa trzeciego;
- c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jednodniowych kurcząt, dla których pozwolenie może być wydawane po dokonaniu ich wywozu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota refundacji nie może przekroczyć kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem sytuacji, w których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z

procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie pobranej przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od zastosowanej refundacji; refundacja jest równa zastosowanej refundacji, jeżeli opłata pobrana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

11. Przestrzeganie ograniczeń ilościowych wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniane na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym także rozwiązania dla redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja podejmuje, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia następującego po otrzymaniu wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia powiadomienia o nich, skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może

decyzję Komisji potwierdzić, zmienić albo uchylić. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenia lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2778/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282*

z 1.11.1975, str. 84), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2779/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1 11.1975, str. 90).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2780/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 94).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XII
JAJA, OWALBUMINA I LAKTALBUMINA

A. JAJA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 49), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 152 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie

Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 mogą podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków zaistnienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty powstającym w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeśli są spełniane warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe należności przywozowe są ceny przedstawione przez Wspólnotę Światowej

Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1, lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria konieczne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”),

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość sięgania do metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności rozdzielone w ciągu roku, oraz, tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego dla potwierdzenia gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 7

Jeżeli następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i jeżeli sytuacja ta może się nadal utrzymywać powodując zakłócenia, lub zagrażając zakłóceniami na tym rynku, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania tego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen tych produktów na światowym rynku i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których mogą być przyznawane refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednak pozostawać taka sama przez więcej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i ilości dostępnych produktów sektora jaj na rynku wspólnotowym,
- cen produktów sektora jaj na rynku światowym,

b) potrzebę unikania zakłóceń mogących prowadzić do utrzymującej się nierównowagi popytu i podaży na rynku wspólnotowym,

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu,

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Ponadto przy obliczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 różnicę między cenami we Wspólnocie i na rynku światowym, ilość zbóż paszowych potrzebnych we Wspólnocie do wyprodukowania jednego kilograma jaj w skorupkach, a w przypadku produktów innych niż jaja w skorupkach, ilość jaj w skorupkach zużywaną do wytworzenia takich produktów, i/lub średni stosunek między wartością handlową składników jaj.

5. Przy ustalaniu cen we Wspólnocie, określonych w ust. 1, uwzględnia się:

a) ceny uzyskiwane na różnych stadiach obrotu we Wspólnocie,

b) ceny uzyskiwane w wywozie.

Ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustala się biorąc pod uwagę w szczególności:

- a) ceny uzyskiwane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z innych państw trzecich,
- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, z uwzględnieniem, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetworzenia są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jaj wylęgowych, dla których pozwolenie może zostać przyznane po ich wywiezieniu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się on od kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej dla kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem tych, do których stosuje się ust. 11, oraz

- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, bez uszczerbku dla przepisów. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie wyrównawczej pobranej przy przywozie, jeżeli opłata ta jest równa lub niższa od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłata wyrównawcza pobierana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

12. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne, mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

13. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zmiany w załączniku I przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8 do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie:

- produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), oraz
- w przypadkach szczególnych, produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania towarów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1,

powstaje nagle i rynek Wspólnoty doznaje zakłóceń, lub prawdopodobne jest, że dozna takich zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nomenklatura taryfy wynikająca z zastosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2773/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 64), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4155/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 29).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2774/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 68).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2775/75 z dnia 1 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 72).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

B. OWALBUMINA I LAKTABUMINA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 104), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87 (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 44).

1. Zdanie wprowadzające w art. 1 otrzymuje brzmienie:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej mają zastosowanie w odniesieniu do następujących produktów:”

2. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 4.

Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75”.

3. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą powstać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

4. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”)

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Zgodność z ograniczeniami wielkościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, rozłożone odpowiednio na cały rok, jeżeli jego otworzenie jest konieczne, oraz, tam gdzie jest to właściwe, zasady określające:

- a) gwarancje dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) uznawanie dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

5. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się tej sytuacji a w skutek tego rynek ten doznaje zakłóceń lub jest zagrożony zakłóceniami mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 Traktatu, przyjmuje, w razie konieczności, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.”

6. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w specjalnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1, które są przeznaczone do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że wewnętrzne przepisy regulujące zasady uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskiego są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działań w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.”

7. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania mają zastosowanie do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączone do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.”

ZAŁĄCZNIK XIII
OWOCE I WARZYWA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 118 z 20.5.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3669/93 (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 26)*

Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 22

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 25 i 26.

Pozwolenia na przywóz i pozwolenia na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w okresie tym przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Artykuł 23

1. O ile niniejsze rozporządzenia nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Jeżeli zastosowanie stawek celnych we Wspólnej Taryfie Celnej miałyby zależeć od ceny importowej partii przesyłki w przywozie, rzetelność tej ceny sprawdza się przy zastosowaniu zryczałtowanej wartości przywozowej obliczanej przez Komisję z uwzględnieniem pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen przedmiotowych produktów na reprezentatywnych rynkach przywozowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to właściwe, na innych rynkach..

3. Jeżeli zadeklarowana cena importowa przedmiotowej przesyłki jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywozowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 5, która nie może przekraczać zryczałtowanej wartości przywozowej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywozowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywozowej.

4. Jeżeli cena importowa przedmiotowej przesyłki nie zostaje zadeklarowana w chwili dokonywania odprawy celnej, sposób zastosowania stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub zastosowania odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego, zgodnie z warunkami jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 5.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33.

Artykuł 24

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych ceł przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu sprawdzane w oparciu o ceny reprezentatywne na przedmiotowe produkty na rynku światowym lub na rynku przywozu do Wspólnoty danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 25

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 2 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami

przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu obrotów handlowych (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, potrzeby podaży rynku wspólnotowego i potrzebę chronienia równowagi tego rynku i może sięgać do metod stosowanych w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla opłat wynikających z porozumień zawartych podczas negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady, określone w ust. 1, przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone przez cały rok, oraz określają zastosowaną metodę ich przydzielania, a także w zależności od potrzeb:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 26

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu znaczących dla gospodarki ilości produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 na podstawie cen tych produktów stosowanych w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów i uwzględniając efektywność i strukturę wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania

dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów pod względem administracyjnym, uwzględniając jednocześnie wymogi administracyjne;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Jeżeli jest to konieczne z uwagi na sytuację w handlu międzynarodowym lub szczególne wymagania niektórych rynków, refundacja dla danego produktu może zostać zróżnicowana odpowiednio do kraju przeznaczenia produktu.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i podaży owoców i warzyw na rynku Wspólnoty,
  - cen owoców i warzyw w handlu międzynarodowym;
- b) koszty wprowadzenia do obrotu i minimalne koszty transportu ze wspólnotowych rynków do portów i innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również koszty powstające podczas wprowadzenia towaru na rynek w kraju przeznaczenia
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

5. Przy ustalaniu cen stosowanych na rynku wspólnotowym, określonych w ust. 1, uwzględnia się ceny najkorzystniejsze z punktu widzenia prowadzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen rynku światowego, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) ceny odnotowane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- c) ceny producenta odnotowane w państwach trzecich dokonujących wywozu,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są wspólnotowego pochodzenia,
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego kraju przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych dla okresów referencyjnych w nim przewidzianych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów regulujących redystrybucję przewidzianych do wywozu ilości nierozdysponowanych lub niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

Artykuł 27

1. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego

rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 28

1. Jeżeli w wyniku przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 rynek Wspólnoty zostaje dotknięty, lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi mogą być przyjmowane właściwe środki.

W zależności od przypadku, takie środki mogą być stosowane jedynie do chwili ustabilizowania się rynku lub ustąpienia groźby destabilizacji lub znacznego zmniejszenia się ilości produktów wycofywanych z rynku lub skupowanych.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po jego otrzymaniu.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2518/69 z dnia 9 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 318 z 18.12.1969, str. 17), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2455/72 (Dz.U. nr L 266 z 14.11.1972, str. 7)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2707/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. nr L 291 z 28.12.1972, str. 3)

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1200/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3821/90 (Dz.U. nr L 366 z 29.12.1990, str. 45)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XIV
OWOCE I WARZYWA PRZETWORZONE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 426/86 z dnia 24 lutego 1986 r. (Dz.U. nr L 49 z 27.2.1986, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1490/94 (Dz.U. nr L 161 z 29.6.1994, str. 13)*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 podlega wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12, 13, 14 i 14a.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 10a

1. Dla produktów wymienionych w części B załącznika I na lata gospodarcze 1995, 1996, 1997, 1998 i 1999 są ustalane minimalne ceny importowe. Minimalna cena importowa jest ustalana przy uwzględnieniu w szczególności:

- cen importowych na bazie franco granica Wspólnoty,
- cen uzyskiwanych na rynku światowym,

- sytuacji na wewnętrznym rynku Wspólnoty,
- trendów w handlu z państwami trzecimi.

W przypadku gdy nie jest przestrzegany obowiązek stosowania cen światowych, to w uzupełnieniu do cła nakładana jest opłata wyrównawcza, mająca za podstawę ceny państwa trzeciego będącego głównym dostawcą.

2. Minimalną cenę importową suszonych winogron ustala się przed rozpoczęciem roku gospodarczego.

Minimalna cena importowa jest ustalana dla rodzynków i innych suszonych winogron. Dla każdej z tych dwóch grup produktów minimalna cena importowa może być ustalana w odniesieniu do produktów w opakowaniu bezpośrednim o wadze netto, którą należy określić i dla produktów w opakowaniach pośrednich o wadze netto przekraczającej wagę określoną w taki sposób.

3. Minimalna cena importowa przetworzonych czereśni jest ustalana przed rozpoczęciem roku gospodarczego. Cena może być ustalana za produkty w opakowaniu bezpośrednim o określonej wadze netto.

4. Minimalna cena importowa, jakiej należy przestrzegać w odniesieniu do suszonych winogron jest równa cenie stosowanej w dniu przywozu. Jeżeli jest nakładana opłata wyrównawcza, to jest ona równa opłacie stosowanej tego samego dnia.

5. Cena minimalna jakiej należy przestrzegać przy przywozie wiśni przetworzonych jest równa cenie stosowanej w dniu dopuszczenia do swobodnego obrotu.

6. Opłaty wyrównawcze dla suszonych winogron są ustalane przez odniesienie do skali cen w przywozie. Różnica między minimalną ceną importową i każdym stopniem skali wynosi:

- 1% ceny minimalnej dla pierwszego stopnia,
- odpowiednio 3, 6 i 9% ceny minimalnej dla drugiego, trzeciego i czwartego stopnia.

Piąty stopień skali obejmuje wszystkie przypadki, w których cena importowa jest niższa od stosowanej w przypadku stopnia czwartego.

Maksymalna opłata wyrównawcza ustalana dla suszonych winogron nie przekracza różnicy między ceną minimalną i kwotą ustaloną na podstawie najkorzystniejszych cen stosowanych na rynku światowym dla znaczących ilości przez najbardziej reprezentatywne państwa trzecie.

7. W przypadku gdy cena importowa wiśni przetworzonych jest niższa od ceny minimalnej tych produktów, pobiera się opłatę wyrównawczą równą różnicy

między tymi dwiema cenami.

8. Minimalna cena importowa, kwota opłaty wyrównawczej i inne przepisy wykonawcze dotyczące niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 11c

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, jakie mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowego cła przywozowego, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność celna są równe cenom, które Wspólnota przekazała Światowej Organizacji Handlu zgodnie ze swoją ofertą przedłożoną podczas wielostronnych negocjacji Rundy Urugwajskiej.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowego cła przywozowego są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady

przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, odpowiednio rozłożone na cały rok, ustalają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji dotyczących rodzaju, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym dla umożliwienia wywozu:

- a) znaczących gospodarczo ilości produktów niezawierających dodatku cukru, określonych w art. 1 ust. 1,
- b) cukru białego i cukru surowego objętych kodem CN 1701,
- glukozy i syropu glukozowego objętego kodami CN 1702 30 51, 1702 30 59, 1702 30 91, 1702 30 99 i 1702 40 90,

- izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30 i izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30,
- syropu buraczanego i trzcinowego objętych kodem CN 1702 90 90,

stosowanych w produktach wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b),

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjmowana metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, pozwalając na możliwie najbardziej skuteczne wykorzystywanie dostępnych zasobów oraz uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, uwzględniając jednak wymogi administracyjne,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji w handlu międzynarodowym lub szczególnych wymagań niektórych rynków, refundacje mogą być różnicowane odpowiednio do miejsca przeznaczenia.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje są przyznawane jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana dla wywozu jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, tej jaka ma zastosowanie tego samego dnia:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca

przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewniana jest na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przewidzianych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. a).

2. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i dostępności przetworów owocowych i warzywnych na rynku wspólnotowym,
- cen dominujących w handlu międzynarodowym;

b) minimalne koszty sprzedaży i transportu z rynków wspólnotowych do portów lub innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również kosztów wysyłki do miejsc przeznaczenia;

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

3. Przy ustalaniu cen na rynku Wspólnoty na produkty określone w art. 13 ust. 1 lit. a) uwzględnia się dominujące ceny, które są najbardziej korzystne z punktu widzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym uwzględnia się następujące

elementy:

- a) ceny panujące na rynkach państw trzecich;
  - b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
  - c) ceny producenta zanotowane w państwach trzecich wywozu;
  - d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.
4. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
  - produkty są wspólnotowego pochodzenia,
  - w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego jest ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.
5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14a

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w doniesieniu do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b).
2. Kwota refundacji jest równa:
  - dla cukru surowego, cukru białego oraz syropu buraczanego i trzcinowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
  - dla izoglukozy, kwocie refundacji wywozowej dla tego produktu w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
  - dla glukozy i syropu glukozowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi.

3. W celu skorzystania z refundacji, przy dokonywaniu wywozu produktom przetworzonym musi towarzyszyć oświadczenie wnioskodawcy potwierdzające ilość cukru surowego, cukru białego, syropu buraczanego i trzcinowego, glukozy oraz izoglukozy i syropu glukozowego użytą w procesie wytwarzania.

Rzetelność oświadczenia, określonego w akapicie pierwszym, podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich.

4. Jeżeli wysokość refundacji nie jest wystarczająca, by umożliwić wywóz produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), to w odniesieniu do tych produktów, zamiast przepisów art. 13 ust. 1 lit. a), mają zastosowanie przepisy art. 13. ust. 1 lit. b).

5. Refundacje przyznaje się dla wywozu produktów:

- a) wspólnotowego pochodzenia,
- b) które zostały przywiezione z państw trzecich i w stosunku do których zostały zapłacone należności celne przywózowe, określone w art. 10, pod warunkiem udowodnienia przez eksportera, że:
  - produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
  - przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywózowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa należnościom celnym przywózowym pobranym przy przywozie, jeżeli są one niższe niż stosowana refundacja; jeżeli opłaty celne przywózowe pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja, zastosowanie ma refundacja.

6. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty spełniają każdy z dwóch warunków wymienionych w ustępie poprzednim,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz że
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków zbóż, cukru oraz owoców i warzyw, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w określonych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do:

- produktów, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b),
- owoców i warzyw,

przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1.

2. Jednakże na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1, powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub istnieje prawdopodobieństwo, że stosowanie przepisów regulujących zasady uszlachetniania czynnego spowoduje takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w ciągu tygodnia od dnia otrzymania powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy na podstawie art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przy wywozie cukru białego pobierana jest opłata wywozowa przekraczająca 5 ECU za 100 kilogramów, to w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zawierających minimum 35% dodatku cukru, można podjąć decyzję o nałożeniu opłaty, przy zachowaniu procedury określonej w art. 22.

2. Wysokość opłaty wywozowej ustala się uwzględniając:

- charakter produktu przetworzonego z owoców lub warzyw zawierającego dodatek cukru,
- zawartość dodatku cukru w przedmiotowym produkcie,
- ceny cukru białego we Wspólnocie i na rynku światowym,
- opłatę wywozową stosowaną w odniesieniu do cukru białego,
- skutki gospodarcze zastosowania wspomnianych opłat.

3. Przyjmuje się, że zawartość dodatku cukru określa liczba umieszczona naprzeciw przedmiotowego produktu w kolumnie 1 załącznika III do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże na wniosek eksportera, jeżeli zawartość dodatku cukru na 100 kilogramów wagi netto produktu, ustalona zgodnie z ust. 4, jest o dwa lub więcej kilogramów niższa od zawartości podanej przez liczbę właściwą dla przedmiotowego produktu występującą w kolumnie 1 załącznika III, zastosowanie ma zawartość ustalona zgodnie z ust. 4.

4. Uważa się, że zawartość dodatku cukru w produktach wymienionych w załączniku III odpowiada odczytowi uzyskanemu przy zastosowaniu refraktometru, przemnożonemu przez 0,93 w przypadku produktów oznaczonych kodami CN 2008, z wyłączeniem kodów CN 2008 11 10, 2008 91 00, 2008 99 85 i 2008 99 91, i przez 0,95 w przypadku innych produktów wymienionych w załączniku III, i pomniejszonemu o liczbę właściwą dla danego produktu podaną w kolumnie 2 załącznika III.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 17

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 18

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty poważnymi zakłóceniami lub zagrożony wystąpieniem poważnych zakłóceń mogących zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby jego wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa

Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się załączniki II i IV.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 518/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 22).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 519/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 24).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 520/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 26).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 521/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 28).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1796/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 183, 4.7.1981), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1122/92 (Dz.U. nr L 117 z 1.5.1992, str. 98).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2089/85 z dnia 23 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 197 z 27.7.1985, str. 10).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3225/88 z dnia 17 października 1988 r. (Dz.U. nr L 288 z 21.10.1988, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1201/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2781/90 (Dz.U. nr L 265 z 28.9.1990, str. 3)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XV
BANANY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. (Dz.U. nr L 47 z 25.2.1993, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15)

1. Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust 2 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

3. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkowe cło przywozowe ustala się w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 2 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

4. Ceny importowe jakie należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu dla tego produktu.

5. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, w stosunku do których stosowane są dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

2. Dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Art. 15a-20 włącznie mają zastosowanie wyłącznie do świeżych produktów objętych kodami CN ex 0803, z wyłączeniem sadzonek drzew bananowych.

Do celów niniejszego tytułu:

- a) „tradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów określone w Załączniku wywożone przez każdy kraj AKP, który tradycyjnie dostarcza banany do Wspólnoty; takie banany określa się jako „tradycyjne banany z AKP”.
  - b) „nietradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów przekraczające ilość określoną w 1; banany takie określa się jako „banany nietradycyjne”.
  - c) „przywóz z państw trzecich spoza AKP” oznacza ilości wywożone przez inne państwa trzecie; banany takie określa się jako „banany z państw trzecich”.
  - d) „banany ze Wspólnoty” oznaczają banany produkowane we Wspólnocie.
  - e) „rynek” i „wprowadzanie do obrotu” oznacza wprowadzenie na rynek, nieobejmujące udostępniania produktu konsumentowi końcowemu.
3. W art. 17 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Z wyjątkiem przypadków odstępstw przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 27, pozwolenia takie są wystawiane pod warunkiem złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenia ulega przypadkowi w całości lub częściowo, jeżeli w okresie tym przywóz nie został dokonany, lub został dokonany tylko częściowo.”

4. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Co roku dla przywozu bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP otwiera się kontyngent taryfowy w wysokości 2 200 000 ton (netto).

W ramach kontyngentu taryfowego, przywóz bananów z państw trzecich podlega opłacie 75 ECU za tonę, a przywóz nietradycyjnych bananów z krajów AKP podlega zerowej stawce celnej.

Kontyngent taryfowy na rok 1994 wynosi 2 100 000 ton (wagi netto).

Jeżeli popyt Wspólnoty określony na podstawie bilansu podaży, określonego w art. 16, wzrasta, to w konsekwencji zwiększana jest wysokość kontyngentu taryfowego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Wszelkich takich zmian dokonuje się przed 30

listopada roku poprzedzającego rok gospodarczy, którego to dotyczy.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 15 ust. 1, nietradycyjne banany z krajów AKP przywożone poza kontyngentem taryfowym, określonym w ust. 1 niniejszego artykułu, podlegają stawce opłaty celnej za tonę równej stawce określonej w art. 15 ust. 1, pomniejszonej o 100 ECU.

3. Ilości bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP powtórnie wywiezione ze Wspólnoty nie obciążają kontyngentu, określonego w ust. 1.

4. Kwoty wymieniane w niniejszym artykule są przeliczane na walutę krajową według kursu stosowanego do przedmiotowych produktów w powiązaniu ze Wspólną Taryfą Celną.”

5. W art. 20 dodaje się tiret w brzmieniu:

- „- środki gwarantujące źródło pozyskania i pochodzenie bananów przywożonych w ramach kontyngentu taryfowego przewidzianego w art. 18 ust. 1,
- środki konieczne do wypełnienia zobowiązań wynikających z umów zawartych przez Wspólnotę zgodnie z art. 228 Traktatu.”

6. Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.”

7. Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa

Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

ZAŁĄCZNIK XVI
WINO

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1891/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42)*

1. Tytuł IV otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 52

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przywóz do Wspólnoty wszelkich innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 i wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 55 i 56.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie.

Pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83 przyjmowane są:

- a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na przywóz lub na wywóz,
- b) okres ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 53

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W odniesieniu do moszczu objętego kodami 2009 60 i 2204 30, dla którego zastosowanie stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny importowej przywożonego produktu, rzetelność tej ceny jest sprawdzana przy

zastosowaniu ryczałtowej wartości przywózowej, obliczanej przez Komisję w zależności od pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen na przedmiotowe produkty na reprezentatywnych rynkach przywózowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to stosowane, na innych rynkach.

W przypadku gdy deklarowana cena importowa danej dostawy jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywózowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 3, która nie może przekraczać wartości zryczałtowanej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywózowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywózowej.

Jeżeli cena importowa danej dostawy nie zostaje zadeklarowana podczas odprawy celnej, zastosowanie stawki opłaty celnej Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego przy zachowaniu warunków, jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 3.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83. Te szczegółowe zasady obejmują przepisy niezbędne do sprawdzenia cen importowych.

Artykuł 54

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla przedmiotowego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 55

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu:

- a) produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c);
- b) cukrów objętych kodem CN 1701, glukozy i syropu glukozowego oznaczonych kodami CN 1702 30 91, 1702 30 99, 1702 40 90 i 1702 90 50, włącznie z postaciami produktów objętych kodami CN 1702 30 51 i 1702 30 59, włączonymi do produktów objętych kodami CN 2009 60 11, 2009 60 71, 2009 60 79 i 2204 30 99;

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami stosowanymi we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Do celów przydzielania kontyngentu na towary, które mogą być wywożone z refundacją ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej kłopotliwa administracyjnie dla podmiotów gospodarczych, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są jednakowe na obszarze całej Wspólnoty. Można je różnicować w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji na rynkach międzynarodowych lub szczególnych wymagań niektórych rynków.

Refundacje określone w ust. 1 lit. a) są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83. Są one ustalone w równych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Przepisy art. 56 dotyczące produktów, o których jest w nim mowa są stosowane na zasadach uzupełniających.

4. Refundacje są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja mająca zastosowanie do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli jest ono różne od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanych opłat celnych nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nim przewidziane i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 56

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji określonych w art. 55 ust. 1.

2. Kwota refundacji dla produktów określonych w art. 55 ust. 1 lit. b):

- w przypadku cukru surowego i cukru białego, jest równa kwocie refundacji

dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

- w przypadku glukozy i syropu glukozowego, jest równa kwocie refundacji dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

W celu umożliwienia przyznania refundacji, produktom przetworzonym musi towarzyszyć przy przywozie oświadczenie wnioskodawcy podające ilości cukru surowego, cukru białego, glukozy i syropu glukozowego zużyte do jego wytworzenia.

Rzetelność tego oświadczenia podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i dostępności na rynku Wspólnoty produktów wymienionych w art. 55 ust. 1,
  - cen rynku światowego na te produkty,
- b) możliwie najniższe koszty wprowadzania na rynek i koszty transportu z rynku Wspólnoty do portów i innych punktów wywozu ze Wspólnoty, jak również koszty transportu do miejsca przeznaczenia,
- c) cele wspólnej organizacji rynku wina, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku,
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu,
- e) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty,
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

4. Ceny rynkowe Wspólnoty, określone w art. 55 ust. 1, ustala się na podstawie najkorzystniejszych cen wywozowych.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym, określonych w art. 55 ust. 1, uwzględnia się następujące czynniki:

- a) ceny odnotowywane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w krajach docelowych dla przywozu z państwa

trzeciego,

- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 55 ust. 3 akapit trzeci, okresy w jakich ustala się wykaz produktów, dla których refundacje są faktycznie przyznawane i kwoty, na jaką powinna być ustalana refundacja są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83.

6. Refundacja jest przyznawana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 7,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 55 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Dodatkowe przepisy mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja do każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie, jeżeli cła te są niższe niż stosowana refundacja, jeżeli cła pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja stosuje się refundację.

Artykuł 57

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w poszczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja określona w tym ustępie powstaje w sposób szczególnie nagły i jeżeli rynek Wspólnoty doznaje, lub jest zagrożony wystąpieniem zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetnienia czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które pozostają ważne przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy i które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 58

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zakazuje się podejmowania następujących działań:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłaty celnej,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 59

1. Zabrania się przywozu produktów, określonych w art. 1 ust. 2, do których dodano alkohol, z wyjątkiem produktów równoważnych produktom pochodzącym ze Wspólnoty, w stosunku do których taka domieszka jest dozwolona na podstawie art. 25 ust. 1 i 2.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki równoważności produktów, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 60

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować

odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

W celu dokonania oceny, czy sytuacja uzasadnia zastosowanie takich środków, należy w szczególności wziąć pod uwagę:

- a) ilości, w stosunku do których zostały złożone wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz lub zostały wydane pozwolenia i liczby podane w prognozowanym bilansie dostaw,
- b) jeżeli jest to właściwe, skalę interwencji.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady w celu stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po otrzymaniu wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 61

1. Pochodzącym z przywozu winom, przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi i opisanych z zastosowaniem odniesień geograficznych, może przysługiwać, w odniesieniu do win gatunkowych produkowanych w określonych regionach i wprowadzanych do sprzedaży we Wspólnocie i pod warunkiem zapewnienia wzajemności, objęcie mechanizmem kontroli i ochrony, określonym w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 823/87.

2. Ust. 1 jest stosowany w drodze umów z zainteresowanymi państwami trzecimi, negocjowanych i zawieranych zgodnie z procedurą określoną w art. 113 Traktatu.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

2. Po art. 72 dodaje się, co następuje:

„Artykuł 72a

1. Państwa Członkowskie przyjmą wszelkie konieczne środki dla umożliwienia zainteresowanym stroną zapobiegania, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Porozumienia o handlowych aspektach praw własności intelektualnej, używaniu we Wspólnocie oznaczeń geograficznych związanych z produktami, określonymi w art. 1 ust. 2 lit. b), dla produktów nie pochodzących z miejsc określonych danym oznaczeniem geograficznym, nawet jeżeli prawdziwe pochodzenie towarów jest wskazywane lub oznaczenie geograficzne jest używane w tłumaczeniu, albo jeżeli towarzyszą im wyrażenia takie jak „w rodzaju”, „typu”, „w stylu” „naśladownictwo” lub tym podobne.

Do celów niniejszego artykułu, „oznaczenie geograficzne” przyjęto w znaczeniu oznaczenia identyfikującego produkt jako pochodzący z terytorium państwa trzeciego będącego członkiem Światowej Organizacji Handlu albo z regionu lub lokalizacji wewnątrz tego terytorium, w przypadkach gdy niektóre cechy jakościowe, związane z reputacją lub inne cechy produktu mogą być w istotnym zakresie uznawane za związane z tym geograficznym miejscem pochodzenia.

2. Ust. 1 ma zastosowanie bez względu na inne przepisy szczególne zawarte w ustawodawstwie wspólnotowym ustanawiającym zasady znakowania i prezentowania do celów handlowych produktów, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b).

3. W razie potrzeby szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

3. Skreśla się załącznik VII.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 344/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 67)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 345/79 z dnia 5 lutego r. 1979 (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 69), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2009/81 (Dz.U. nr L 195 z 18.7.1981, str. 6)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XVII
TYTOŃ

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz. U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 70.).

Tytułu IV otrzymuje brzmienie:

„Tytuł IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 15

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki celne we Wspólnej Taryfie Celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

Artykuł 16

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16 a

1. Jeżeli skutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty, lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub groźby ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w zakresie zastosowania niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach i są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia takiego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XVIII
CHMIEL

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. (Dz.U. nr L 175 z 4.8.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92 (Dz. U. nr L 313 30.10.1992, str.1).

Tytuł V otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ V
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15 a

1. Jeżeli skutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy; podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w odniesieniu do obowiązków wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XIX

ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. (Dz.U. nr L 55 z 2.3.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3336/92 (Dz.U. nr L 336 z 20.11.1992, str. 1).*

Art. 8-10 otrzymują brzmienie:

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności gospodarczej na terenie Wspólnoty.

Pozwolenia na przywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Artykuł 9

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 10a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurami określonymi w art. 14.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3280/75 z dnia 16 grudnia 1975 r. (Dz.U. nr L 326 z 18.12.1975, str. 4).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

**ZAŁĄCZNIK XX
NASIONA**

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 r. (Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3375/93 (Dz.U. nr L 303 z 10.12.1993, str. 9).*

1. Art. 5-7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 5

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 6

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 7

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, został dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony doznaniem zakłóceń mogących zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się art. 8a.

II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1578/72 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 186 z 26.7.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1984/86 (Dz.U. nr L 171 z 28.6.1986, str. 3).

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK XXI
PRZEPISY RÓŻNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 151 z 30.6.1968, str. 16), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 794/94 (Dz.U. nr L 92 z 9.4.1994, str. 15).*

1. Art. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

1. Jeśli niniejsze rozporządzenie nie przewiduje inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

3. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej i pod warunkiem przestrzegania zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych dotyczących produktów wymienionych w Załączniku, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 3

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

W przypadku powoływania się na niniejszy artykuł, środki przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG i odpowiednimi artykułami innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 34 z 9.2.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3209/89 (Dz.U. nr L 312, 27.10. 1989, str. 5).*

Skreśla się art. 2 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK XXII
REGIONY PERYFERYJNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. (Dz.U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).*

W art. 2 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym część zdania o brzmieniu: „Opłaty wyrównawcze ustalone na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 r w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż” otrzymuje brzmienie:

„Należności celne przywozowe przewidziane we Wspólnej Taryfie Celnej”.

- b) w akapicie drugim wyrażenie „opłata wyrównawcza (zwolnienie)” zastępuje się wyrażeniem „(zwolnienie) z należności celnych przywozowych”.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1600/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.

2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cieleciny”.

3. W art. 7 skreśla się wyrażenie „opłata wyrównawcza i/lub”.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 13), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.

2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68”.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3290/94

z dnia 22 grudnia 1994 r.

w sprawie dostosowań i przejściowych uzgodnień wymaganych w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając rozporządzenie (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjęła szereg zasad regulujących wspólną politykę rolną;

w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej Wspólnota wynegocjowała różnorodne porozumienia handlowe (zwane dalej „porozumieniami GATT”); kilka z nich dotyczy rolnictwa, w szczególności Porozumienie w sprawie rolnictwa (zwane dalej „Porozumieniem”); uzgodnienia dotyczące wspierania wewnętrznego można wykonywać poprzez ustalanie cen i pomocy na odpowiednim poziomie i nie ma potrzeby ustanawiania przepisów szczególnych w tych sprawach; porozumienie ustanawia okres sześciu lat na rozszerzenie, z jednej strony, zakresu dostępu do rynku Wspólnoty dla artykułów rolnych z państw trzecich oraz, z drugiej strony, stopniowe zmniejszanie wsparcia, jakiego Wspólnota udziela na wywóz produktów rolnych; należy w związku z tym odpowiednio dostosować ustawodawstwo rolne w sprawie handlu z państwami trzecimi;

wobec zastąpienia wszystkich środków ograniczających przywóz opłatami celnymi (taryfikacja) oraz zakazu stosowania takich środków w przyszłości, porozumienie wymaga zniesienia zmiennych opłat przywozowych i innych środków oraz opłat przywozowych, przewidzianych obecnie w ramach organizacji rynków; stawki celne stosowane wobec produktów rolnych mają zgodnie z Porozumieniem zostać określone we Wspólnej Taryfie Celnej; jednakże w stosunku do niektórych grup produktów, takich jak zboża, ryż, wino oraz owoce i warzywa, wprowadzenie uzupełniających lub innych mechanizmów handlowych, które nie przewidują pobierania stałych opłat celnych, wymaga dostosowania w przepisach podstawowych zasad dotyczących odstępstw; w dodatku środki ochrony rynku wspólnotowego przed przywozem suszonych winogron i przetworzonych wiśni mogą, w ramach Porozumienia o środkach ochronnych, być utrzymywane przez okres pięciu lat; ponadto, w celu uchronienia wspólnotowego rynku przed problemami zaopatrzeniowymi,

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).

² Opinia wydana dnia 14 grudnia 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

należy zezwolić na zawieszanie stawek celnych na niektóre produkty cukrownicze;

w celu utrzymania minimalnego poziomu bezpieczeństwa przed niekorzystnymi skutkami oddziaływania taryfikacji na rynek, porozumienie zezwala na stosowanie dodatkowych opłat celnych pod ściśle określonymi warunkami, lecz tylko na produkty podlegające taryfikacji; odpowiednie przepisy powinny zostać dodane do danych rozporządzeń podstawowych;

Porozumienie przewiduje wprowadzenie serii kontyngentów taryfowych w ramach uzgodnień dotyczących aktualnego i minimalnego dostępu; warunki odnoszące się do tych kontyngentów zostały szczegółowo zapisane w porozumieniach; z uwagi na wielką liczbę kontyngentów oraz w celu zapewnienia, by były one jak najskuteczniej realizowane, należy obciążyć Komisję obowiązkiem ich uruchamiania oraz zarządzania nimi przy wykorzystaniu procedury działania komitetu zarządzającego;

zmiany przepisów wynikające z umowy ramowej w sprawie bananów zawartej z niektórymi państwami Ameryki Południowej w ramach Rundy Urugwajskiej powinny zostać włączone do rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów³;

Porozumienie o środkach bezpieczeństwa określa wyraźnie zasady stosowania klauzul ochronnych jako klauzul włączonych do systemu organizacji rynków, klauzule takie powinny zostać uzupełnione przez odniesienie do obowiązków wynikających z umów międzynarodowych;

w swoich stosunkach handlowych z państwami trzecimi niepodlegających porozumieniom GATT, Wspólnota nie jest związana wynikającymi z nich ograniczeniami dotyczącymi dostępu do wspólnotowego rynku; w celu zapewnienia, tam gdzie jest to stosowne, możliwości przyjmowania wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do produktów z tych państw, Komisji należy przyznać wszelkie odpowiednie uprawnienia, które byłyby realizowane poprzez procedury komitetu zarządzającego;

na mocy Porozumienia, przyznawanie subsydiów wywozowych jest od tej chwili ograniczone do niektórych, określonych w porozumieniu grup produktów rolnych; dodatkowo podlega ono ograniczeniom pod względem ilości i wartości;

przestrzeganie limitów wartościowych można zapewnić podczas ustalania refundacji i poprzez monitorowanie płatności pod kątem zgodności z zasadami dotyczącymi EFOGR; monitorowanie można usprawnić poprzez obowiązkowe wcześniejsze ustalanie refundacji, przy dopuszczeniu możliwości, w przypadku zróżnicowanych refundacji, zmiany wskazanego miejsca przeznaczenia; w przypadku zmiany miejsca przeznaczenia stosowana byłaby refundacja mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy pułapie na poziomie kwoty mającej zastosowanie dla wcześniej ustalonego miejsca przeznaczenia;

monitorowanie przestrzegania ograniczeń w ujęciu ilościowym wymaga wprowadzenia niezawodnego i skutecznego systemu monitorowania; w tym celu, przyznawanie refundacji wywozowych należy uzależnić od posiadania pozwolenia na wywóz; refundacje należy przyznawać aż do wyczerpania dostępnych limitów w zależności od indywidualnej sytuacji każdego określonego produktu; odstępstwa od tej zasady można dopuszczać tylko w

---

³ Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15).

przypadku produktów przetworzonych, niewymienionych w załączniku II do Traktatu, których nie dotyczą ograniczenia wartościowe, oraz w przypadku operacji pomocy żywnościowej, które są wyłączone z wszelkich ograniczeń; należy opracować przepisy dotyczące odstępstw od ścisłego przestrzegania zasad zarządzania tam gdzie nie przewiduje się, że wywóz korzystający z refundacji przekroczy ustalone ograniczenia ilościowe; monitorowanie wywożonych ilości, które otrzymały refundacje w latach gospodarczych, które wymienia się w porozumieniu, może mieć miejsce w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane w ciągu każdego roku gospodarczego;

w większości systemów wspólnej organizacji rynku wyłączenie z możliwości korzystania z rozwiązań dotyczących uszlachetniania czynnego w państwie poddano wyłącznej kompetencji Rady; w warunkach gospodarczych ukształtowanych Porozumieniem może okazać się konieczne szybkie reagowanie na problemy rynkowe wynikające ze stosowania wspomnianych rozwiązań; w tym zakresie powinny zostać przyznane Komisji kompetencje odnośnie podejmowania pilnych środków działania, które są ograniczone w czasie, podejmowanie tych środków powinno być uwarunkowane stosowaniem procedury określonej w art. 3 decyzji Rady 87/373/EWG z dnia 13 lipca 1987 r.⁴;

należy także zapewnić zgodność z Porozumieniem o handlowych aspektach praw własności intelektualnej; w tym celu należy zamieścić wymagane przepisy w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁵;

w świetle zmian do ustawodawstwa w sprawie rolnictwa, dokonanych niniejszym rozporządzeniem, wiele z rozporządzeń Rady wynikających z rozporządzeń podstawowych przestaje spełniać swoje zadania; do celów przejrzystości prawnej należy je uchylić; należy również uchylić niektóre przepisy, które utraciły aktualność, pomimo że nie są bezpośrednio związane z porozumieniami GATT; to samo dotyczy niektórych rozporządzeń Komisji, określanych jako akty „drugiej generacji”, które w większości można włączyć do wspomnianych rozporządzeń podstawowych;

jednakże nie jest możliwe zintegrowanie istniejących zasad ogólnych Rady dotyczących stosowania klauzuli ochronnej w rozporządzeniach podstawowych; z uwagi na znaczenie zmian, których wprowadzenie stało się niezbędne w tej dziedzinie po zawarciu Porozumień GATT, odnośnych przepisów nie można nadal utrzymywać w mocy; w związku z tym powinny one zostać uchylone, przy jednoczesnym dostarczeniu podstaw prawnych umożliwiających ich zastąpienie;

stosowanie Porozumienia w sprawie rolnictwa może być zagrożone, jeżeli wewnętrzne procedury, które mają być stosowane, będą się znacznie różnić między różnymi sektorami; dlatego też pożądane jest ujednoczenie tych procedur;

przyjęcie przez Radę ogólnych przepisów wykonawczych umożliwiło w przeszłości stworzenie odpowiednich ram dla bardziej szczegółowych zasad niezbędnych do zarządzania rynkami; realizacja wspomnianego Porozumienia w sprawie rolnictwa nie powinna spowodować zakwestionowania mechanizmów i procedur zarządzania wspólną polityką rolną;

---

⁴ Dz.U. nr L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁵ Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1981/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42).

użyteczne będzie dokonanie na późniejszym etapie analizy zarówno funkcjonowania rozwiązań ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, jak i doświadczeń zdobytych w zakresie środków podejmowanych przez państwa trzecie w odniesieniu do wprowadzenia w życie porozumień GATT; w tym celu po upływie pierwszych dwóch lat stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedstawić odpowiedni raport Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu;

przejście z rozwiązań dotychczasowych na rozwiązania wynikające z Porozumień GATT może stworzyć powody do powstania trudności dostosowawczych, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia; w celu poradzenia sobie z taką ewentualnością, należy zamieścić normę ogólną w celu umożliwienia Komisji przyjmowanie środków przejściowych, niezbędnych w niektórych okresach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa środki dostosowawcze oraz przejściowe wymagane w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych podczas wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Artykuł 2

Środki dostosowawcze określone w art. 1 są wymienione w załącznikach do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy środki przejściowe są niezbędne w ramach wspólnej polityki rolnej w celu ułatwienia przestawienia się z rozwiązań istniejących na rozwiązania wynikające z warunków porozumień wymienionych w art. 1, środki takie są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 38 rozporządzenia (EWG) nr 136/66⁶, lub, tam gdzie jest to właściwe, w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub w rozporządzeniu (EWG) nr 3448/93⁷.

Przyjmując takie środki należy uwzględniać specyficzne cechy poszczególnych sektorów rolnych zwracając stosowną uwagę na zobowiązania wynikające z porozumień określonych w art. 1.

2. Środki określone w ust. 1 mogą być przyjmowane w terminie do 30 czerwca 1996 r. i nie mają zastosowania po tym terminie. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wydłużyć ten termin.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy z uwagi na szczególne okoliczności wywierające wpływ na produkt rolny można zapewnić zgodność z wymogami dotyczącymi wspierania wywozu w ramach porozumień określonych w art. 1 przy pomocy środków o mniejszych skutkach niż te, które

⁶ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁷ Dz.U. nr L 318 z 20.12.1993, str. 18.

przewidziano w stosownych przepisach, Komisja może zwolnić dany produkt ze stosowania przepisów o refundacjach wywozowych objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja może przyjmować wszelkie środki niezbędne do ochrony wspólnotowego rynku przed przywozem produktów rolnych z państw trzecich, wobec których Wspólnota nie ma żadnych zobowiązań z tytułu porozumień określonych w art. 1.

3. Środki przewidziane w ust. 1 i 2 są podejmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 3 ust. 1.

Artykuł 5

Komisja przedkłada Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu przed 30 czerwca 1997 r. sprawozdanie na temat funkcjonowania rozwiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz doświadczeń nabytych w wyniku działań podejmowanych przez państwa trzecie w celu realizacji porozumień zawartych w trakcie wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmie decyzję co do zmian wynikających z dokonań i wniosków przedstawionych w sprawozdaniu.

Artykuł 6

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 lipca 1995 r.

Jednakże:

a) art. 3 oraz art. 4 ust. 2 stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

b) przepisy ustanowione w załącznikach, w sprawie należności celnych przywozowych i dodatkowych należności przywozowych mających zastosowanie do produktów wymienionych w załącznikach XII oraz XVI, w stosunku do których ma zastosowanie cena importowa, są stosowane w roku 1995 przez okres od dnia rozpoczęcia roku gospodarczego na dane produkty w roku 1995;

c) przepisy w sprawie refundacji wywozowych stosuje się:

~ od 1 września 1995 r. w odniesieniu do załączników II oraz XVI,

~ od 1 października 1995 r. w odniesieniu do załącznika IV,

~ od 1 listopada 1995 r. w odniesieniu do załącznika V;

d) przepisy ustanowione w załączniku XV stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

e) przepisy ustanowione w załączniku XVI pkt I.2. stosuje się od 1 stycznia 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

Załącznik I	ZBOŻA
Załącznik II	RYŻ
Załącznik III	SUSZ PASZOWY
Załącznik IV	CUKIER
Załącznik V	OLEJE I TŁUSZCZE
Załącznik VI	LEN I KONOPIE
Załącznik VII	PRZETWORY MLECZNE
Załącznik VIII	WOŁOWINA I CIELEĆCINA
Załącznik IX	MIĘSO BARANIE I KOZIE
Załącznik X	WIEPRZOWINA
Załącznik XI	MIĘSO DROBIOWE
Załącznik XII	JAJA, OWOALBUMINA I LAKTALBUMINA
Załącznik XIII	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XIV	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XV	BANANY
Załącznik XVI	WINO
Załącznik XVII	TYTOŃ
Załącznik XVIII	CHMIEL
Załącznik XIX	ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE
Załącznik XX	NASIONA
Załącznik XXI	PRZEPISY RÓŻNE
Załącznik XXII	REGIONY PERYFERYJNE

ZAŁĄCZNIK I **ZBOŻA**

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 181 z 1.7.1992, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1866/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 1).*

1. Skreśla się art. 3 ust. 2.

2. W art. 3 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Cena interwencyjna kukurydzy i ziarna sorgo ważna w maju pozostaje ważna w lipcu, sierpniu i wrześniu następnego roku gospodarczego.”

3. W art. 3 ust. 4 akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Cena interwencyjna podlega comiesięcznym podwyżkom w odniesieniu do całego lub części roku gospodarczego.”

4. W art. 5 skreśla się tiret pierwsze i ostatnie.

5. Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II *Artykuł 9*

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest dokonywany, lub jest dokonywany jedynie częściowo.

2. Termin ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, należność celna przywózowa na produkty objęte kodami CN ex 1001, inne niż meslin, 1002, 1003, ex 1005, inne niż mieszańcowy materiał siewny oraz ex 1007, inne niż mieszańcowy materiał siewny, jest równa cenie interwencyjnej ważnej w odniesieniu do takich produktów w chwili przywozu i podniesionej o 55%, minus cif, cena importowa mająca zastosowanie do przedmiotowej dostawy. Opłata ta jednak nie może przekroczyć stawki celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej.

3. Do celów obliczania opłaty przywózowej, określonej w ust. 2:

a) dla produktów wymienionych w ust. 2 wyrażonych w jednej jakości standardowej, lub, gdzie sytuacja tego wymaga, w podziale na kilka klas (pszenica zwykła: klasy wysokiej, średniej, niskiej, pszenica durum; kukurydza; inne ziarna paszowe) ceny importowe cif rejestruje się na podstawie cen płaconych za te ilości na rynku światowym.

Reprezentatywna cena importowa cif ustalana jest regularnie;

b) każda przesyłka przy przywozie jest klasyfikowana zgodnie z jakością najbliższą spośród jakości standardowych, określonych w lit. a).

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Zasady szczegółowe określają:

- normy jakościowe, jakie należy stosować,
- notowania cenowe, jakie należy brać pod uwagę,
- sposób obliczania opłaty przywózowej dla każdej przesyłki sklasyfikowanej zgodnie z normami jakościowymi, określonymi w ust. 3 lit a),
- możliwość, gdzie sytuacja tego wymaga, w szczególnych przypadkach zapoznania się przez podmioty gospodarcze z wysokością stosowanych opłat przed nadejściem przedmiotowej dostawy.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło, są

cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Ilości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują negatywne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, jakie należy wziąć pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z reprezentatywnymi cenami produktu na rynku światowym lub rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23.

2. Kontyngenty mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda przydzielania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosku (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (z zastosowaniem metody przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku,

dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 ustalają otwieranie rocznych kontyngentów, w razie konieczności odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają metodę administrowania nimi oraz tam gdzie stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków odnoszących się do wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

W przypadku kontyngentu przywozowego do Hiszpanii na 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz kontyngentu przywozowego do Portugalii na 500 000 ton kukurydzy, szczególne zasady obejmują również przepisy niezbędne do wykorzystania kontyngentów przywozowych i, gdy jest to właściwe, składowania przywożonych ilości w magazynach publicznych przez agencje interwencyjne zainteresowanych Państw Członkowskich oraz ich zbywania na rynkach tych Państw.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe do produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane do takich produktów wywiezionych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda przyjęta dla dokonywania rozdziału ilości kwalifikujących się do przyznania refundacji wywozowej jest:

- a) najlepiej dostosowana do charakteru produktu i do sytuacji danego rynku, pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wspólnotowego wywozu, nie stwarzając jednak dyskryminacji między wielkimi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jak najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla

podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;

- c) taka, by zapobiegała dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą być one różne w zależności od kraju przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu,
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert dla produktów, w odniesieniu do których w przeszłości przewidziano stosowanie takiej procedury.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, gdzie sytuacja tego wymaga, zostać skorygowane przez Komisję w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie przekracza refundacji stosowanej wobec miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności niniejszego ustępu mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Ust. 4 i 5 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

7. Od stosowania przepisów ust. 4 i 5 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

8. Jeżeli nie postanowiono inaczej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 5 jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i, w miarę potrzeby, zmian tej ceny.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym, wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

W okresie pierwszych trzech miesięcy roku gospodarczego refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu słodu składowanego w końcu poprzedniego roku gospodarczego lub wytworzonego z jęczmienia składowanego w tym okresie jest równa tej, jaką zastosowano by w odniesieniu do przedmiotowych certyfikatów w okresie ostatniego miesiąca poprzedniego roku gospodarczego.

9. Na tyle, na ile konieczne jest uwzględnienie szczególnych cech procesu produkcji niektórych napojów alkoholowych otrzymywanych ze zbóż, kryteria przyznawania refundacji wywozowej określone w ust. 1 oraz procedura nadzoru mogą być dostosowywane do tej szczególnej sytuacji.

10. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nich okresy referencyjne i stosowanych do produktów, których to dotyczy. Z uwagi na zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, koniec okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownej dystrybucji ilości nierozdysponowanych i niewykorzystanych, w szczególności te dotyczące dostosowywania przewidzianego w ust. 9, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Załącznik B zostaje zmieniony zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 6 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i wywożonych w postaci towarów określonych w Załączniku, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku zbóż, Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art.

43 ust. 2 Traktatu, na wniosek Komisji, może zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i przeznaczonych do wyrobu towarów wymienionych w załączniku B.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na życzenie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o podjęciu niezbędnych środków; powiadamia o nich Radę i Państwa Członkowskie, utrzymują one ważność przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Jeżeli Rada nie odniesie się do odwołania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania stosuje się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Nomenklatury Scalonej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów uchwalonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy notowania lub ceny światowe dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 osiągną poziom cen Wspólnoty, oraz gdy prawdopodobne jest, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie

z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 17

1. Jeżeli, z powodu zwiększenia się przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie przyjęcia niezbędnych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o takich środkach, które stosowane są natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania tego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

6. W załączniku A dodaje się, co następuje:

Kod CN	Wyszczególnienie
2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305:
2306 90	- Pozostałe:
	- - Pozostałe:
2306 90 91	- - - z zarodków kukurydzy.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2729/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 18).*

Terminy „opłata wyrównawcza” i „opłaty wyrównawcze” zastępuje się odpowiednio terminami „cło” i „cła”.

III. *Rozporządzenie Rady (WE) nr 3670/93 z dnia 22 grudnia 1993 r. (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 35).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK II
RYŻ

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1869/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 7).*

1. W art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 określa się, co następuje:

- a) po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, centra skupu interwencyjnego określone w ust. 4;
- b) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż niełuskany i vice versa;
- c) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż całkowicie bielony i ryż półbielony, i vice versa; oraz
- d) koszty przetworzenia i wartość produktów ubocznych uwzględniane w celu zastosowania ust. 3.”

2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 10

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 14 i 15.

Pozwolenia na przywóz i wywóz obowiązują w całej Wspólnocie. Pozwolenia na przywóz i wywóz wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie nastąpił, lub nastąpił jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 11

1. Można ustalić dotację dla dostaw do francuskiego departamentu

zamorskiego Reunion, przeznaczonych w tym departamencie do konsumpcji produktów objętych kodem CN 1006 (z wyjątkiem kodu 1006 10 10), pochodzących z Państw Członkowskich i znajdujących się w jednej z sytuacji, określonej w art. 9 ust. 2 Traktatu.

Dotacja ta jest ustalana z uwzględnieniem wymogów podaży rynku Reunion, na podstawie różnicy między notowaniami cenowymi lub cenami odpowiednich produktów na rynku światowym a notowaniami cenowymi lub cenami tych produktów na rynku Wspólnoty, i w razie konieczności, ceną tych produktów dostarczonych do Reunion.

Dotacja jest przyznawana na wniosek zainteresowanej strony. Dotacja może zostać ustalona, w razie potrzeby, w drodze procedury przetargowej. Procedura taka prowadzona jest w odniesieniu do określonej kwoty dotacji.

Dotacja jest ustalana okresowo, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Jednakże w razie potrzeby Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z własnej inicjatywy, może okresowo zmieniać wysokość dotacji.

2. Zasady dotyczące finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do dotacji przewidzianej w ust. 1.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 12

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, cło przywozowe na:

a) ryż łuskany objęty kodem CN 1006 20 jest równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do ryżu indica i japonica w dniu przywozu, powiększonej o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i

- 88% w przypadku ryżu japonica,

i pomniejszonej o cenę importową; oraz

b) ryż całkowicie bielony objęty kodem 1006 30, równowartość ceny interwencyjnej powiększonej o procent, który zostanie wyliczony później i pomniejszonej o cenę importową.

Jednakże cło to nie może przekraczać stawki celnej we Wspólnej Taryfie Celnej.

Procent określony w lit. b) jest obliczany przez dostosowanie odpowiedniego

procentu określonego w lit. a) przez odniesienie do kursu wymiany, kosztów przetwórstwa i wartości produktów ubocznych, a następnie przez dodanie kwoty przeznaczonej na ochronę przemysłu.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1:

- a) nie jest nakładane żadne cło na przywóz produktów objętych kodami CN 1006 10, 1006 20 lub 1006 40 00 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie;
- b) cło nakładane na przywóz produktów objętych kodem CN 1006 30 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie, jest mnożone przez współczynnik 0,30.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Te szczegółowe zasady ustanawiają w szczególności kryteria rozróżniania rodzajów przywożonego ryżu określonego w ust. 2, ustalają kwotę na cele ochrony branży i zawierają przepisy konieczne do ustalania i obliczania cen importowych oraz sprawdzania ich autentyczności.

Artykuł 13

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 12 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki te byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane szczególnie na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej przesyłki.

Ceny importowe cif są weryfikowane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu tego produktu we Wspólnocie.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane dla takich produktów wywożonych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć dla podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, stwarzając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych zasobów, uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są jednakowe dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których przewidziano tę procedurę w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą być, o ile zajdzie taka potrzeba, dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu dla produktów określonych w art. 11 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane przynajmniej raz w miesiącu.

4. Podczas ustalania refundacji uwzględnia się następujące czynniki:
  - a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
    - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku Wspólnoty,
    - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku światowym;
  - b) cele wspólnej organizacji rynku ryżu, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku;
  - c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
  - d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
  - e) ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

Podczas wyznaczania kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty, jako towarów przetworzonych na wywóz do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych krajów dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

5. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane zgodnie z następującymi kryteriami szczegółowymi:
  - a) cenami, jakie te produkty uzyskują na różnych reprezentatywnych rynkach wywozowych Wspólnoty,
  - b) najbardziej korzystnymi notowaniami cenowymi na różnych rynkach importujących państw trzecich; i
  - c) kosztów sprzedaży i najbardziej korzystnych opłat transportowych z rynków Wspólnoty określonych w lit. a), do portów lub innych punktów dokonywania wywozu we Wspólnocie obsługujących te rynki, jak również koszty poniesione podczas wprowadzania towarów na rynek światowy.
6. Jeżeli refundacje są ustalane w drodze procedury przetargowej, taka procedura przetargu dotyczy kwoty refundacji.
7. Refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania udziela się jedynie na wniosek i po przedstawieniu

odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności przepisów zawartych w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. Ust. 7 i 8 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w formie towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

10. Od stosowania ust. 7 i 8 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

11. Jeżeli nie postanowiono inaczej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 4, jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i w miarę potrzeby, zmian tej ceny, zależnie od stopnia przetworzenia i przy wykorzystaniu obowiązującego kursu wymiany.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

12. Refundacja może zostać podwyższona o kwotę wyrównawczą w odniesieniu do zapasów ryżu niełuskanego zebranego we Wspólnocie i do uzyskanego z niego ryżu łuskanego, pozostałego na koniec roku gospodarczego i stanowiącego część rocznego zbioru, które są wywożone bez dalszego przetwarzania w postaci ryżu całkowicie bielonego lub ryżu półbielonego między początkiem następnego roku gospodarczego i datą, która wciąż jeszcze pozostaje do ustalenia. Przed 1 lipca

każdego roku Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala, w razie konieczności, wykaz produktów, do których mają zastosowanie przepisy zawarte w poprzednim akapicie.

Kwota wyrównawcza jest:

- w przypadku ryżu łuskanego, równa różnicy między ceną docelową obowiązującą dla ostatniego miesiąca roku gospodarczego i tą, jaka obowiązywała dla pierwszego miesiąca nowego roku gospodarczego,
- w przypadku ryżu niełuskanego, równa tej różnicy dostosowanej przy zastosowaniu kursu wymiany.

Kwota ta jednak jest zmniejszana o kwotę wszelkich już przyznanych płatności prolongowanych, zgodnie z art. 8.

Kwota wyrównawcza przyznawana jest jedynie wówczas, gdy zapasy osiągną poziom minimalny.

13. Refundacja dla produktów określonych w art. 1 lit. a) i b) jest wypłacana po udowodnieniu, że:

- produkty, w przypadku ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego, pochodzą ze Wspólnoty, z wyłączeniem sytuacji, do których stosuje się ust. 14,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 8 lit. b. Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 mogą zostać wydane dodatkowe przepisy.

14. Nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego przywożonego z państw trzecich i powrotnie wywożonego do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu jest tym samym produktem, co produkt uprzednio przywieziony, i
- przy jego przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie w przypadku gdy są one niższe niż refundacja stosowana dla każdego produktu; jeżeli opłaty te są wyższe od stosowanej refundacji, stosuje się tę refundację.

15. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nich określone i stosowanych w odniesieniu do danych produktów. Zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

16. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownego przydzielania nierozdysponowanych ilości przewidzianych do wywozu i ilości niewykorzystanych, w szczególności w odniesieniu do dostosowania określonego w ust. 11, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zgodnie z tą samą procedurą załącznik B zmienia się. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 7 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i ich wywozu w postaci towarów określonych w Załączniku są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku ryżu, Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli wyjątkowo nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostaje dotknięty lub zagrożony zakłóceniami przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmie powyższą decyzję w terminie tygodniowym od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od daty powiadomienia, odwołać się od decyzji Komisji do Rady. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może utrzymać, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmie działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia łącznie z definicjami wymienionymi w załączniku A, zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych w przywozie lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 17

1. W przypadku gdy notowania cen lub ceny na rynku światowym jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 lit. a) i b) osiągną poziom cen Wspólnoty, i gdy jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, zakłócając w ten sposób rynek Wspólnoty lub grożąc jego zakłóceniem, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Notowania cen lub ceny na rynku światowym uważa się za takie, które osiągnęły poziom cen Wspólnoty, jeżeli zbliżają się one do lub przekraczają cenę interwencyjną, powiększoną o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i
- 88% w przypadku ryżu japonica.

3. Sytuacja określona w ust. 1 uznawana jest za taką, która prawdopodobnie utrzyma się lub pogorszy, jeżeli zachodzi brak równowagi między podażą a popytem, i jeżeli w świetle możliwej do przewidzenia produkcji i tendencji cen rynkowych jest prawdopodobne, że ten brak równowagi będzie się utrzymywać.

4. Rynek Wspólnoty uznawany jest za dotknięty lub zagrożony zakłóceniami w wyniku sytuacji, o której mowa w poprzednim ustępie, jeżeli międzynarodowe ceny handlowe są tak wysokie, że utrudniają przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 lub wywołują ich wywóz ze Wspólnoty, zagrażając przez to stabilności rynku lub bezpieczeństwu dostaw.

5. Jeżeli spełnione zostają warunki określone w niniejszym artykule, mogą zostać wprowadzone następujące środki:

- zastosowanie opłaty wywozowej; oprócz tego w odniesieniu do ustalonej ilości może zostać ustalona w drodze procedury przetargowej specjalna opłata wywozowa,
- ustalenie ograniczeń czasowych dla wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe zawieszenie wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe odrzucenie nierozpatrzonych wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz.

Środki te są uchylane najpóźniej po stwierdzeniu, że przez okres trzech kolejnych

tygodni warunek określony w ust. 2 nie jest spełniany.

6. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i dostępności ryżu na rynku Wspólnoty;
  - cen i dostępności ryżu i produktów przetworzonych w sektorze ryżu na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku w sektorze ryżu, które mają zapewnić równowagę zarówno podaży jak i popytu;
- c) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- d) gospodarczy aspekt wywozu.

7. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) mają zastosowanie czynniki wymienione w ust. 6. Oprócz tego bierze się pod uwagę następujące czynniki szczególne:

- a) ceny uzyskiwane za ryż łamany na różnych rynkach Wspólnoty;
- b) ilość ryżu łamanego niezbędną do wytworzenia danych produktów i, gdy sytuacja tego wymaga, wartość produktów ubocznych;
- c) możliwości i warunki sprzedaży danych produktów na rynku światowym.

8. Jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym i szczególne potrzeby niektórych rynków, opłata wywozowa może zostać zróżnicowana.

9. Nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie stosowanej w dniu dokonywania wywozu. Jednakże jeżeli żąda tego wnioskodawca w chwili składania wniosku o wydanie pozwolenia, do wywozu dokonywanego w okresie ważności pozwolenia stosuje się opłatę obowiązującą w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na wywóz.

10. Żadna opłata nie może być stosowana przy wywozie prowadzonym w ramach działań związanych z pomocą żywnościową realizowanych na podstawie art. 25 ust. 10.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Zgodnie z tą samą procedurą i dla każdego z produktów:

- podejmowana jest decyzja o wprowadzeniu środków wymienionych w ust. 5 i o zakończeniu stosowania środków wymienionych w tiret drugim i

trzecim tego ustępu,

- opłata wywozowa ustalana jest okresowo.

Jeżeli jest to konieczne, Komisja może wprowadzić lub zmodyfikować opłatę wywozową.

12. W nagłych przypadkach Komisja może podejmować środki określone ust. 5 tiret trzecie i czwarte. Powiadamia o swojej decyzji Państwa Członkowskie i publikuje ją na tablicy ogłoszeń w swojej siedzibie głównej. Na mocy takiej decyzji środki są stosowane w odniesieniu do odpowiednich produktów od dnia określonego w tym celu, dzień ten przypada po dacie powiadomienia. Decyzja w sprawie środków określonych w ust. 5 tiret trzecie jest stosowana przez okres nieprzekraczający siedmiu dni.

Artykuł 18

1. Jeżeli we Wspólnocie na rynku jednego lub kilku produktów określonych w art. 1, w następstwie przywozu lub wywozu, wystąpią poważne zakłócenia mogące zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu, bądź zaistnieje ryzyko ich wystąpienia, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, aż do czasu ustąpienia zakłóceń lub ryzyka ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1423/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 20).*

Skreśla się art. 3.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1428/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 30).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1431/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 36).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1432/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1433/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 42).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1263/78 z dnia 12 czerwca 1978 r. (Dz.U. nr 156 z 14.6.1978, str. 14).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK III
SUSZ PASZOWY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78 z dnia 22 maja 1978 r. (Dz.U. nr L 142 z 30.5.1978, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3496/93 (Dz.U. nr L 319 z 21.12.1993, str. 17.)

1. W tytule II przed art. 7 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.”

2. W art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, lub też zgodnie z jego przepisami, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o oddziaływaniu równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnych skutkach.”

3. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Jeżeli, w wyniku wywozu lub przywozu, rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, jest dotknięty, lub jest w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które prawdopodobnie mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które mają zastosowanie natychmiastowe. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Środki, o których zadecydowała Komisja, każde z Państw Członkowskich może skierować do Rady w terminie trzech dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, działając większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić dany środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK IV
CUKIER

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 133/94 (Dz.U. nr L 22 z 27.1.1994, str. 7).*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty oraz wywóz któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), d), f), g) i h) podlegają obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu zastosowania przepisów art. 16 i 17.

Pozwolenia przywóz i na wywóz są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie został w tym okresie dokonywany, lub został dokonany jedynie częściowo.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 41:

- a) uregulowania przewidziane niniejszym artykułem mogą zostać rozszerzone tak, by obejmowały produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. e);
- b) okres ważności pozwoleń oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, które w szczególności mogą ustanawiać termin wydawania pozwoleń zostaną przyjęte.

Artykuł 14

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, w celu zapewnienia, by rynek wspólnotowy był odpowiednio zaopatrywany w produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit a) (cukier surowy do rafinacji objęty kodami CN 1701 11 10 i 1701 12 10) oraz w art. 1 ust. 1 lit. c) (melasy) w drodze przywozu z państw trzecich, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, zawieszać w całości

lub w części stosowanie należności celnych przywózowych na te produkty i ustanawiać rozwiązania dotyczące realizacji każdej z takich decyzji o zawieszeniu.

Zawieszenie może być zastosowane na okres, gdy cena na światowym rynku plus cło przywózowe we Wspólnej Taryfie Celnej:

- w przypadku cukru surowego, przekracza cenę interwencyjną zastosowaną wobec tego produktu,
- w przypadku melas, przekracza poziom cenowy odpowiadający cenie melasy stosowanej jako podstawa w danym roku cukrowniczym, dla ustalania przychodów ze sprzedaży melasy, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 2.

Artykuł 15

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku Wspólnoty, które mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostają spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa opłata celna, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w ciągu trzech lat poprzedzających rok, w którym występują, albo mogą mieć wystąpić skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, wobec których stosowane są dodatkowe należności przywózowe na warunkach określonych art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 15a

Dla melas:

- cena rynku światowego określona w art. 14 ust. 2, oraz
- cena reprezentatywna, określona w art. 15 ust. 3,

ma zastosowanie do jakości standardowej.

Jakość standardowa może zostać określona zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowywania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy użyciu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, przy jednoczesnej możliwości sięgania do metod, które mogły być stosowane w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w ciągu całego roku, określają zalecaną metodę przydzielania kontyngentów oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do sprawdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I, na podstawie notowań cenowych lub cen na rynku światowym na produkty wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i c), oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacja wywozowa przyznawana dla cukru surowego nie może przekroczyć refundacji wywozowej przyznawanej dla cukru białego.

2. Można ustanawiać przepisy dotyczące refundacji wywozowych w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I.

Przy ustalaniu kwoty refundacji, w odniesieniu do każdego 100 kg suchej masy uwzględnia się w szczególności:

- a) refundacje mające zastosowanie do wywozu produktów objętych podpozycjami 1702 30 91 Nomenklatury Scalonej;
- b) refundacje stosowane do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d);
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

3. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1, wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I, nie mogą być wyższe niż te stosowane w odniesieniu do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

4. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów zarządzania;
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

5. Refundacje są takie same na całym obszarze Wspólnoty. Mogą być różnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli zachodzi taka konieczność z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymogi niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert w odniesieniu do produktów, dla których procedurę taką przewidziano w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane przez Komisję w okresie interwencyjnym, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Oferty przetargowe złożone w odpowiedzi na zaproszenie nie są brane pod uwagę w przypadku, gdy nie zostanie złożone zabezpieczenie. Z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, depozyt przepada w całości lub w części, jeżeli oferenci nie wypełniają, lub wypełniają tylko częściowo nałożone na nich zobowiązania.

Dodatkowo mają zastosowanie przepisy art. 17a-17c dotyczące produktów niedenaturowanych i wywożonych bez dalszego przetwarzania, wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d).

6. Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu, w charakterze towarów przetworzonych do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

7. Refundacje dla produktów wymienionych w ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po okazaniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu:

- a) dla przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub

- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku przyznana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. W odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93 mogą mieć zastosowanie ust. 7 i 8.

10. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 7 i 8 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

11. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to:

- że produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, i
- że w przypadku refundacji zróżnicowanej produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla ust. 6 lit. b). Jednakże od tej zasady można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

Warunki uzupełniające mogą być ustanawiane przy zachowaniu procedury przewidzianej w art. 41.

12. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 ust. 1 lit. a), o ile, w zależności od konkretnego przypadku, nie zostały one:

- a) uzyskane z buraków cukrowych lub z trzciny cukrowej zebranych na obszarze Wspólnoty
- b) przywiezione do Wspólnoty zgodnie z art. 33;
- c) uzyskane z jednego z produktów przywiezionych na podstawie przepisu lit. b).

13. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 lit. c) i d), które nie pochodzą ze Wspólnoty, albo nie zostały uzyskane z cukru przywożonego do Wspólnoty zgodnie z przepisami ust. 12 lit. b) lub z produktów określonych w ust. 12 lit. c).

14. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na przewidziane w nich okresy referencyjne i mające zastosowanie do

przedmiotowych produktów.

15. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia rozdziału nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Jednakże szczegółowe zasady stosowania ust. 6, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 17a

1. Niniejszy artykuł dotyczy ustalania refundacji dla produktów niedenaturowanych, wywożonych w stanie naturalnym, określonych w art. 1 ust. 1 lit. a).

2. W odniesieniu do okresowego ustalania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a):

a) refundacje są ustalane co dwa tygodnie.

Jednakże ustalenia tego można zaprzestać zgodnie z procedurą określoną w art. 41, jeżeli zostaje stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki cukru we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.

b) przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę sytuację na wspólnotowym i światowym rynku cukru, w szczególności następujące czynniki:

- cenę interwencyjną na cukier biały dla obszaru Wspólnoty posiadającego największą nadwyżkę lub cenę interwencyjną dla cukru surowego dla obszaru Wspólnoty uważanego za reprezentatywny dla wywozu tego rodzaju cukru,
- koszty transportu cukru z obszarów określonych w tirecie pierwszym do portów lub innych punktów wywozu ze Wspólnoty,
- koszty handlowe oraz opłaty przeładunkowe, transportowe i za opakowanie poniesione przy sprzedaży cukru na rynku światowym,
- notowania lub ceny odnotowane dla cukru na rynku światowym, i
- ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

3. W przypadku gdy refundacja dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) ustalana jest w oparciu o procedurę przetargową:

a) celem przetargu jest określenie kwoty refundacji,

b) właściwe władze Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert w

oparciu o podstawy prawne obowiązujące we wszystkich Państwach Członkowskich. Stosowne przepisy ustanawiają warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie,

- c) zaproszenie do składania ofert zawiera ostateczny termin składania ofert. Maksymalna kwota refundacji dla danego przetargu jest ustalana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, w terminie trzech dni roboczych następujących po wygaśnięciu terminu i z uwzględnieniem otrzymanych ofert przetargowych. Przy obliczaniu kwoty maksymalnej uwzględniana jest sytuacja w zakresie podaży i cen we Wspólnocie, ceny i potencjalne możliwości zbytu na rynku światowym oraz koszty poniesione przy wywozie cukru.

Zgodnie z tą samą procedurą można również ustalić maksymalną wielkość;

- d) w przypadku gdy można dokonać wywozu z refundacją niższą niż ta, która wynikałaby z uwzględnienia różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, oraz w przypadku gdy wywóz dotyczy konkretnego miejsca przeznaczenia, można wymagać od właściwych władz Państw Członkowskich specjalnego zaproszenia do składania ofert, którego warunki przewidują:

- możliwość składania ofert w każdym czasie do chwili zakończenia procedury przetargowej, oraz
- maksymalną kwotę refundacji, obliczoną w świetle wymogów odnoszących się do określonego wywozu;

- e) jeżeli kwota refundacji podana w ofercie:

- przekracza ustalone maksimum, właściwe władze Państw Członkowskich mogą odrzucić taką ofertę,
- nie przekracza maksimum, władze takie ustalają refundację w kwocie równej refundacji podanej w danej ofercie.

4. Refundacje dla cukru surowego:

- a) ustala się w odniesieniu do jakości standardowej określonej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68;

- b) są ustalane okresowo zgodnie z ust. 2 lit. a):

- nie mogą przekraczać 92% refundacji dla cukru białego w tym samym okresie. Jednakże ograniczenie to nie ma zastosowania do refundacji ustalanych dla cukru krystalicznego,
- w odniesieniu do każdej przedmiotowej operacji wywozu są one przemnażane przez współczynnik przeliczeniowy, który otrzymuje się

przez podzielenie wydajności wywiezionego cukru surowego, obliczonej zgodnie z przepisami art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68, przez 92;

- c) maksymalna kwota, ustalona zgodnie z ust. 3 lit. c) w ramach procedury przetargowej, nie może przekraczać 92% maksymalnej kwoty ustalonej w tym samym czasie dla cukru białego przy zastosowaniu przepisów niniejszego ustępu.

Artykuł 17b

1. Refundację dla produktów niedenaturowanych wywożonych w stanie naturalnym wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) ustala się co miesiąc, uwzględniając:

- a) cenę melas wykorzystywaną dla ustalenia przychodów ze sprzedaży melasy dla danego roku cukrowego na podstawie art. 4 ust. 2;
- b) ceny i potencjalne rynki zbytu melas we Wspólnocie;
- c) notowań cenowych lub cen odnotowanych dla melas na rynku światowym; oraz
- d) ekonomicznego aspektu proponowanego wywozu.

Jednakże można zaprzestać takiego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki melas we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. W szczególnych okolicznościach kwota refundacji może zostać ustalona poprzez przetarg na określone ilości i w odniesieniu do określonych obszarów Wspólnoty. Celem takiego przetargu jest ustalenie wysokości kwoty refundacji.

Właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert na podstawie upoważnienia określającego warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu do przetargu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 17c

1. Podstawowa kwota refundacji ustalana jest w każdym miesiącu dla wywożonych w stanie naturalnym niedenaturowanych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Można jednak zaprzestać takiego okresowego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostaje zawieszona okresowa ustalenie refundacji dla cukru białego niepoddanego dalszemu przetwarzaniu. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. Podstawowa kwota refundacji dla produktów określonych w ust. 1, z wyjątkiem sorbozy, jest równa jednej setnej kwoty otrzymanej przy uwzględnieniu:

- a) różnicy między ceną interwencyjną dla cukru białego dla obszaru Wspólnoty o najwyższej nadwyżce w miesiącu, dla którego ustalana jest kwota podstawowa, a notowaniami lub cenami na cukier biały zarejestrowanych na rynku światowym;
- b) konieczności ustanowienia równowagi między:
  - wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych w produkcji przetworzonych towarów na wywóz do państw trzecich, oraz
  - wykorzystywaniem produktów z państw trzecich dopuszczonych na podstawie ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego.

3. W przypadku sorbozy kwota podstawowa refundacji jest równa kwocie podstawowej refundacji pomniejszonej o jedną setną refundacji produkcyjnej obowiązującej na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1010/86 dla produktów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia.

4. Stosowanie podstawowej kwoty refundacji może zostać ograniczone do określonych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym dla prawidłowego działania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, może zakazać całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja, o której mowa w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają zawiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od jego doręczenia.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodniowym od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do cel;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy cena cukru na światowym rynku przekracza cenę interwencyjną, mogą zostać wprowadzone przepisy o zastosowaniu opłaty wywozowej w odniesieniu do danego cukru. Opłata ta musi być zastosowana, jeżeli cena cif cukru białego lub cukru surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą sumie 10% ceny interwencyjnej i opłaty za składowanie stosowanej w danym roku gospodarczym.

Opłata wywozowa może być ustalona w drodze przetargu. Z wyjątkiem przypadków stosowania przetargu nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie obowiązującej w dniu dokonywania wywozu.

2. W przypadku gdy cena cif cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą 10% ceny interwencyjnej i opłatę za składowanie stosowaną w danym roku gospodarczym, Rada może podjąć decyzję, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydiów przywozowych dla danego produktu.

W przypadku stwierdzenia, że:

- a) dostawy do Wspólnoty; lub
- b) dostawy do jednego z głównych regionów konsumpcji we Wspólnocie;

nie mogą zostać zapewnione z zasobów wspólnotowych, Rada, działając na

wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmuje decyzję o przyznawaniu subsydiów przywozowych i określa warunki ich przyznawania. Warunki te dotyczą w szczególności ilości cukru białego objętych subsydiami, okresu stosowania subsydiów i, w przypadku gdy jest to właściwe, regionów dokonujących przywozu.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41 podejmowane są decyzje dotyczące:

- a) cen cif określonych w ust. 1 i 2,
- b) innych uzgodnień dotyczących stosowania niniejszego artykułu.

W przypadku produktów, określonych w art. 1 ust. 1 lit. b)-d) i f)-h), można przyjmować przepisy podobne do zamieszczonych w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

4. Kwoty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ustalane przez Komisję. Jednakże opłaty wywozowe określone w drodze przetargu są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 21

1. Jeżeli, z powodu przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych następujących po dacie doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzje Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 26 otrzymuje brzmienie:

a) Ostatnie zdanie w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8, 9, 17 i 20 nie mają zastosowania do tego cukru, a art. 9, 17 i 20 do tej izoglukozy i do tego syropu inulinowego”.

b) W ust. 2 odniesienie do „art. 18” zastępuje się odniesieniem do „art. 20”.

3. W art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do przywozu cukru preferencyjnego nie stosuje się żadnego cła przywozowego.”

b) W ust. 2 wyrażenie „określone w art. 21 ust. 2” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 19 ust. 2”.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 431/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. (Dz.U. nr L 89 z 10.4.1968, str. 3).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 766/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 6), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1489/76 (Dz.U. nr L 167 z 26.6.1976, str. 13).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 770/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 16).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 226/72 z dnia 31 stycznia 1972 r. (Dz.U. nr L 28 z 1.2.1972, str. 3).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 608/72 z dnia 23 marca 1972 r. (Dz.U. nr L 75 z 28.3.1972, str. 5).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK V
OLEJE I TŁUSZCZE

I. *Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. (Dz.U nr 172 z 30.9.1966, str. 3025, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3179/93 (Dz.U. nr L 285 z 20.11.1993, str. 9).*

1. Tytuł I otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ I
Handel

Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lub produktów objętych kodami CN 0709 90 39, 0711 20 90, 230690 19, 1522 00 31, 1522 00 39, podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Wywóz ze Wspólnoty oliwy z oliwek odbywa się pod warunkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Wywóz ze Wspólnoty innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może zostać objęty obowiązkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia wydaje Państwo Członkowskie każdemu wnioskodawcy bez względu na położenie jego siedziby we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w związku ze stosowaniem przepisów art. 3.

Pozwolenia na wywóz i na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie przepada w części lub całości, jeżeli w ciągu tego okresu wywóz lub przywóz nie mają miejsca lub mają miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 38.

Artykuł 2a

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 2b

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynków we Wspólnocie wynikających z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega obowiązkowi wniesienia dodatkowej należności przywozowej, jeśli

zostały spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, aby taki przywóz zakłócił rynek wspólnotowy, lub jeśli skutki tego byłyby niewspółmierne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa równe są cenom zgłoszonym przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, określa się w szczególności w oparciu o wspólnotowy przywóz w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe brane pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych opłat celnych są ustalane na podstawie cen importowych cif dla danej przesyłki.

Ceny importowe cif są w tym celu poddawane weryfikacji na podstawie reprezentatywnych cen danego produktu na rynkach światowych, lub na wspólnotowym rynku przywózowym danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Te szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które stosuje się dodatkowe należności przywózowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) pozostałe kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

Artykuł 3

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku pochodzących ze zbiorów we Wspólnocie na podstawie notowań lub cen tych produktów na rynku światowym, oraz w ramach limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Dla dokonywania rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowych, ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu oraz sytuacji na danym rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych środków z uwzględnieniem efektywności oraz struktury przywozu Wspólnoty, nie powodując jednakże dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;

- b) jest najmniej uciążliwa administracyjnie dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków. W przypadku oliwy z oliwek refundacje można ustalać także na różnych poziomach odpowiednio do ich jakości i sposobu przygotowania do sprzedaży, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Szczególnie dla oliwy z oliwek refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert jeśli jest to uzasadnione sytuacją rynkową. Dla oliwy z oliwek przetarg może ograniczać się do niektórych miejsc przeznaczenia, określonej ilości, jakości oraz sposobu przygotowania do sprzedaży.

Za wyjątkiem przypadków gdy kwota refundacji zostaje ustalona w ogłoszeniu o przetargu, kwota ta jest ustalana co najmniej raz w miesiącu. Jeżeli jest to konieczne, refundacje w okresie interwencyjnym mogą być dostosowywane przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla oliwy z oliwek ustala się przy uwzględnieniu:

- a) istniejącej sytuacji oraz prawdopodobnych trendów:
  - na rynku wspólnotowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek oraz jej dostaw;
  - na rynku światowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek;
- b) limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Jednakże w przypadku gdy sytuacja na rynku światowym nie pozwala na określenie najbardziej korzystnych cen oliwy z oliwek, można wziąć pod uwagę cenę na tym rynku głównych konkurujących z oliwą olejów roślinnych oraz odnotowaną różnicę między tą ceną a ceną oliwy z oliwek w reprezentatywnym okresie.

Kwota refundacji nie może przekraczać różnicy między ceną oliwy z oliwek we Wspólnocie oraz na rynku światowym dostosowanej, jeżeli jest to właściwe, tak by uwzględnić koszty wywozu produktu na tamten rynek.

5. Refundacje dla rzepiku i rzepaku ustala się w świetle:
  - a) uzyskiwanych cen we Wspólnocie na różnych rynkach reprezentatywnych dla przetwarzania i wywozu oraz poziomu cen rynkowych we Wspólnocie na materiał siewny rzepiku i rzepaku, jak również prawdopodobne kierunki zmian tych cen;
  - b) sytuacji we Wspólnocie w zakresie dostaw omawianych produktów w stosunku do popytu;
  - c) najbardziej korzystne kursy cenowe odnotowane na różnych rynkach państw trzecich przywozu;
  - d) koszty wysyłki na rynku światowym;
  - e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
  - f) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.
6. Refundację przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.
7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku jest refundacją mającą zastosowanie w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej jest to refundacja mająca zastosowanie w tym samym dniu:
  - a) w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, gdzie stosowne;
  - b) w odniesieniu do rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużywaniu elastyczności rozwiązań przewidzianych w niniejszym ustępie można przyjąć odpowiednie środki.

8. W przypadku oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku można odstąpić od przepisów ust. 6 i 7, o ile w odniesieniu do tych produktów refundacje wypłaca się w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.
9. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydanych na okresy referencyjne przewidziane w powołanym artykule i mające zastosowanie w odniesieniu do danych produktów. Biorąc pod uwagę zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresów referencyjnych nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

10. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przeznaczonych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.

Artykuł 3a

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazane jest:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych,
- stosowanie jakiegokolwiek ograniczenia ilościowego lub środka o skutku równoważnym..

Artykuł 3b

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów określonych w art. 1 rynek wspólnotowy zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o koniecznych środkach; po powiadomieniu Państwa Członkowskiego o przyjętych środkach są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych od jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Docelową cenę produkcyjną, cenę interwencyjną oraz reprezentatywną cenę

rynkową na oliwę z oliwek ustala się każdego roku dla Wspólnoty.

Jednakże w przypadku gdy w trakcie roku gospodarczego czynniki stanowiące podstawę określania reprezentatywnej ceny rynkowej oliwy z oliwek podlegają zmianom, które można uznać za istotne na podstawie kryteriów ustalonych w ramach procedury ustanowionej w art. 38, podejmuje się decyzję w ramach wymienionej procedury w celu dostosowania reprezentatywnej ceny rynkowej w czasie roku gospodarczego.

W takim przypadku poziom pomocy żywnościowej określonej w art. 11 ust. 5 i 6 można dostosować w ramach tej samej procedury.”

3. Art. 9, 14, 15, 16, 17, 18 i 19 skreśla się.

4. Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. W przypadku wywozu oliwy z oliwek do państw trzecich oraz cen światowych wyższych niż cena wspólnotowa można zastosować opłatę wyrównawczą w celu pokrycia różnicy.

2. W przypadku oliwy z oliwek, która nie została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif za oliwę z oliwek pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową ustaloną stosownie do art. 4 i 6. Cenę cif wyznacza się na podstawie najkorzystniejszych warunków zakupu na rynku światowym, przy dostosowaniu cen w świetle wszelkich różnic związanych z nazewnictwem i jakością danych produktów.

W przypadku oliwy z oliwek, która została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif określonej w ust. 1 pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową, przy czym kwota różnicy jest ważona, gdzie stosownie, wagą 111 reprezentującą ilość oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia konieczną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z oliwek lub wagą 149 reprezentującą ilość surowej oliwy z wyłoków z oliwek niezbędną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z wyłoków oliwek.

3. Opłata wywozowa ustalana jest przez Komisję.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

5. Art. 20a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20a

1. Oliwa z oliwek do wytwarzania konserwowanych ryb objętych kodem CN 1604, z wyjątkiem podpozycji 1604 30, konserwowanych skorupiaków i mięczaków objętych kodami CN 1605 oraz konserwowanych warzyw objętych kodami 2001, 2001, 2003, 2004 i 2005 korzysta z systemu refundacji

produkcyjnych.

2. Kwota refundacji ustalana jest na podstawie różnicy między cenami uzyskiwanymi na rynku światowym i na rynku wspólnotowym. W tym celu bierze się pod uwagę:

- opłaty przywózowe mające zastosowanie do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym;
- czynniki uwzględniane przy ustalaniu refundacji wywozowych obowiązujących w stosunku do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym.

Jednakże w przypadku gdy oliwa z oliwek stosowana do produkcji konserw została wyprodukowana we Wspólnocie, refundacja równa jest kwocie określonej w poprzednim ustępie, powiększonej o kwotę równą pomocy żywnościowej, obowiązującej w dniu zastosowania refundacji.

3. Refundacja uprzednio ustalona zostaje utrzymana w przypadku gdy różnica między refundacją wymienioną i nową refundacją nie przekracza kwoty, która zostanie ustalona.

4. W przypadku znaczącej zmiany wysokości reprezentatywnej ceny rynkowej na początku okresu ważności refundacji, w czasie ustalania refundacji można również wziąć pod uwagę różnicę między nową i dotychczasową reprezentatywną ceną rynkową.

5. Uprawnienie do refundacji uzyskuje się w momencie wykorzystania oliwy do wytwarzania konserw. Państwo Członkowskie zapewnia, przy pomocy uzgodnień w zakresie nadzoru, że refundacja przyznawana jest wyłącznie w odniesieniu do oliwy z oliwek wykorzystywanej do produkcji konserw określonych w ust. 1.

6. Refundacja produkcyjna ustalana jest przez Komisję co dwa miesiące.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady dotyczące uzgodnień w zakresie nadzoru, określone w ust. 5, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

6. Art. 20b i 28 skreśla się.

II. *Rozporządzenie (EWG) nr 142/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str.2461), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)*

Rozporządzenie (EWG) nr 143/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str. 2463), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2077/71 (Dz.U. nr L 220 z 30.9.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 19/69 z dnia 20 grudnia 1968 r. (Dz.U. nr L 3 z 7.1.1969, str.

2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 2596/69 z dnia 18 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 324 z 27.12.1969, str.12)

Rozporządzenie (EWG) nr 1076/71 z dnia 25 maja 1971 r. (Dz.U. nr L 116 z 28.5.1971, str. 2)

Rozporządzenie (EWG) nr 443/72 z dnia 29 lutego 1972 r. (Dz.U. nr L 54 z 3.3.1972, str. 3), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2560/77 (Dz.U. nr L 303 z 28.11.1977, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 1569 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 167 z 25.7.1972, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2206/90 (Dz.U. nr L 201 z 31.1.1990, str. 11)

Rozporządzenie (EWG) nr 2751/78 z dnia 23 listopada 1978 r. (Dz.U. nr L 331 z 28.11.1978, str. 5)

Rozporządzenie (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. (Dz.U. nr L 78 z 30.3.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2903/89 (Dz.U. nr L 280 z 29.9.1989, str. 3)

Rozporządzenie (EWG) nr 1594/83 z dnia 14 czerwca 1983 r. (Dz.U. nr L 163 z 22.6.1983, str. 44), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) 1321/90 (Dz.U. nr 132 z 23.5.1990, str. 15)

Rozporządzenie (EWG) nr 1491/85 z dnia 23 maja 1985 r. (Dz.U. nr L 151 z 10.6.1985, str. 15), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1724/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 35),

Rozporządzenie (EWG) nr 2194/85 z dnia 25 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 204 z 2.8.1985, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1725/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 37),

Rozporządzenie (EWG) nr 1650/86 z dnia 26 maja 1986 r. (Dz.U. nr L 145 z 30.5.1986, str. 8)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VI
LEN I KONOPIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 r. (Dz.U. nr L 146 z 4.7.1970, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1557/93 (Dz.U. nr L 154 z 25.6.1993, str. 26).*

Art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi jest zabronione:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowanie jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 8

1. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla przepisów bardziej ograniczających przyjętych przez Państwa Członkowskie.

2. Surowe konopie prawdziwe objęte kodem CN 5302 10 00 i pochodzące z państw trzecich mogą stanowić przedmiot przywozu jedynie wówczas, gdy produkt spełnia warunki ustanowione w art. 4 ust. 1 i gdy przedstawiony zostaje dowód na to, że ich zawartość tetrahydrokanabinolu nie jest wyższa niż określona w art. 4 ust. 4

3. Przywożone mogą być tylko materiał siewny i odmiany konopi objęte kodem CN 1207 99 10 pochodzące z państw trzecich, które dają gwarancje przewidziane w art. 4 ust. 1, i które zostaną włączone do wykazu, jaki ma zostać sporządzony. Wykaz ten zostanie sporządzony zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione zgodnie z art. 4. ust. 4.

4. Przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w ust. 2 i 3 podlega kontroli w celu ustalenia, czy spełnione zostały warunki niniejszego artykułu.

W przypadku gdy warunki te zostały spełnione, Państwo Członkowskie dokonujące przywozu wydaje świadectwo potwierdzające taką zgodność.

5. Do przywozu nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91 uprawnione są wyłącznie następujące podmioty:

- organizacje i instytuty naukowe,
- osoby fizyczne lub prawne mogące udowodnić odpowiedni poziom swojej działalności w danym sektorze.

6. Wszelki przywóz, dokonywany przez osoby określone w ust. 5 tiret drugie, nasion

określonych w tym ustępie, podlega systemowi kontroli stosowanych do chwili wykorzystania nasion do celów innych niż siew.

7. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach przyjętych przez siebie dla zapewnienia kontroli przewidzianych w ust. 6 przed ich zastosowaniem. Jeżeli przepisy te nie umożliwiają skutecznego przeprowadzania takiej kontroli, decyzja co do zmian jakich powinno w nich dokonać zainteresowane Państwo Członkowskie, jest podejmowana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

Artykuł 8a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z krajami można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady wykonywania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/82 z dnia 18 maja 1982 r. (Dz.U. nr L 162 z 12.6.1982, str. 27), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr L 2058/84 (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 5).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2059/84 z dnia 16 lipca 1984 r. (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 6)*

Skreśla się art. 2-4.

IV. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1054/72 z dnia 19 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 120 z 25.5.1972, str. 1)*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK VII
PRZETWORY MLECZNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 27.6.1968, str. 13), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2807/94 (Dz.U. nr L 298 z 19.11.1994, str. 1).*

1. Art. 4 skreśla się.
2. Tytuł III otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ III
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty jakiegokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Wywóz ze Wspólnoty tych produktów może mieć miejsce za okazaniem pozwolenia na wywóz.
2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 16 i 17.
3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, przyjmuje się:
  - a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na wywóz;
  - b) okres ważności pozwolenia; oraz
  - c) inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 powinien być uwarunkowany zaplaceniem dodatkowej należności przywozowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe cła przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólną Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone dla nałożenia dodatkowego cła przywozowego są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczególne zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi rynkowej, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują otwieranie rocznych kontyngentów, jeżeli jest to konieczne odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają administracyjne metody ich przyznawania oraz tam gdzie jest to stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu bez dalszego przetwarzania produktów wymienionych w art. 1 lub wywozu w postaci towarów wymienionych w Załączniku, jeśli są to produkty wymienione w art. 1 lit. a)-e) i g), na podstawie cen tych produktów na rynku światowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w Załączniku nie mogą być wyższe niż te, jakie stosuje się dla tych produktów wywożonych bez ich dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć do dokonywania rozdziału ilości, które mogą być wywiezione z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy wzięciu pod uwagę efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli jest to niezbędne z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30. Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których ta procedura była ustalona w przeszłości.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na cztery tygodnie. Kwota refundacji może jednak pozostawać na tym samym poziomie przez więcej niż cztery tygodnie i może, jeżeli jest to konieczne, być przez Komisję dostosowywana w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy. Jednakże w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, refundacja może być ustalana według innego terminarza zgodnie z procedurą określona w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

4. Przy ustalaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez ich dalszego przetwarzania należy brać pod uwagę:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - ceny i podaży mleka i przetworów mlecznych na rynku Wspólnoty,
  - ceny mleka i przetworów mlecznych na rynku światowym;
- b) najbardziej korzystne koszty wprowadzania do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów Wspólnoty lub innych miejsc wywozu wraz z kosztami wysyłki do miejsc przeznaczenia; popyt istniejący na rynku Wspólnoty;
- c) cele wspólnej organizacji rynków mleka i przetworów mlecznych, którymi są zapewnienie zrównoważonej sytuacji oraz naturalne kształtowanie się cen i handlu na tych rynkach;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- e) istotne znaczenie unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

W szczególności należy brać pod uwagę potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolniczych do

wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

5. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych jako takie:

- a) ceny we Wspólnocie, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu aktualnie dominujących cen, które okazują się najkorzystniejsze w odniesieniu do wywozu;
- b) ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu w szczególności:
  - a) cen na rynkach państw trzecich;
  - b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państw trzecich;
  - c) ceny producenta odnotowane w wywożących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa;
  - d) ceny ofertowe franco granica.

6. Refundacje są przyznawane dla produktów określonych w ust. 1, tylko na wniosek i za okazaniem odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych jako takie jest równa stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanych, stosowanej tego samego dnia dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub w przypadku gdy jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W przypadku takim stosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 11,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja jest równa wartości opłat pobranych przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od refundacji mającej zastosowanie; refundacja jest równa refundacji mającej zastosowanie, jeżeli opłaty pobrane przy przywozie są wyższe od tej refundacji.

12. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przepisy ust. 10 i 11 stosuje się tylko do towarów objętych następującymi kodami CN:

- 1806 90 60 do 1806 90 90 (niektóre produkty zawierające kakao),
- 1901 (niektóre mączne przetwory spożywcze itp.),
- 2106 90 99 (niektóre przetwory spożywcze gdzie indziej niewymienione),

o wysokiej zawartości przetworu mlecznego.

13. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie przewidzianych w nim świadectw wywozowych wystawianych na okresy referencyjne i mających zastosowanie do danych produktów. W odniesieniu do zobowiązań wynikających z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

14. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym rozwiązania dla redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów

przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach, na wniosek Komisji, zabronić całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule lub towarów wymienionych w Załączniku.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeśli sytuacja określona w ust. 1 powstaje w sposób wyjątkowo nagły i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub jest prawdopodobne, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; powiadamia ona o nich Radę i Państwa Członkowskie, a środki te, ważne nie dłużej niż sześć miesięcy, stosowane są niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie tygodnia od daty powiadomienia o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek. Jeżeli Rada nie podejmuje działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 cena franco granica wyraźnie przekracza poziom cen Wspólnoty, i jeżeli jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywała zakłócając lub zagrażając zakłóceniami na rynku Wspólnoty, mogą zostać przyjęte środki przewidziane w ust. 5.

2. W rozumieniu ust. 1 istotne przekroczenie ma miejsce wówczas, gdy cena franco granica jest wyższa od ceny interwencyjnej ustalonej dla przedmiotowych produktów, podwyższonej o 15%, lub w odniesieniu do produktów, dla których nie ma ceny interwencyjnej od ceny będącej pochodną ceny interwencyjnej, która jest ustalana zgodnie z procedurą określoną w art. 30, przy uwzględnieniu charakteru i składu przedmiotowego produktu.

3. Sytuacja, w której cena franco granica wyraźnie przewyższa poziom cen prawdopodobnie utrzyma się w przypadku braku równowagi między podażą i popytem i kiedy prawdopodobne jest utrzymywanie się tego braku równowagi w świetle trendów w produkcji oraz cen rynkowych.

4. Rynek Wspólnoty jest zakłócony lub zagrożony zakłóceniem w sytuacji, o której mowa w niniejszym artykule, jeżeli wysoki poziom cen w handlu międzynarodowym:

- utrudnia przywóz przetworów mlecznych do Wspólnoty, lub
- powoduje wywożenie przetworów mlecznych ze Wspólnoty,

tak że we Wspólnocie nie jest już zapewniona ochrona podaży lub istnieje zagrożenie, że nie będzie ona mogła być nadal zapewniana.

5. Jeżeli spełnione są warunki wymienione w ust. 1-4, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu opłat i/lub pobieraniu opłat wywozowych, zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Komisja przyjmuje, zgodnie z tą samą procedurą, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 21

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa

Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o tych środkach, a środki są stosowane natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych następujących od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 876/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 155 z 3.7.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1344/86 (Dz.U. nr L 119 z 8.5.1986, str. 36).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2115/71 z dnia 28 września 1971 r. (Dz.U. nr L 222 z 2.10.1971, str. 5).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2180/71 z dnia 12 października 1971 r. (Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1603/74 z dnia 25 czerwca 1974 r. (Dz.U. nr L 172 z 27.6.1974, str. 9).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2915/79 z dnia 18 grudnia 1979 r. (Dz.U. nr L 329 z 24.12.1979, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3798/91 (Dz.U. nr L 357 z 28.12.1991, str. 3).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VIII
WOŁOWINA I CIEŁĘCINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).*

1. Skreśla się art. 3.
2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 wymaga przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i wywóz ze Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit a) i b) może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie ma miejsca lub ma miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega dodatkowemu cłu przywozowemu, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z

art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe cła przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa opłata przywozowa są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, ustala się na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczególnymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

W odniesieniu do kontyngentu przywozowego 50 000 ton mięsa mrożonego objętego kodami CN 0202 20 30, 0202 30 i 0206 29 91 i przeznaczonego do przetworzenia, Komisja przedkłada sprawozdanie w sprawie jego bilansu przed początkiem grudnia każdego roku. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji większością kwalifikowaną, może postanowić, że całość lub część kontyngentu pokrywa równoważne ilości mięsa jakościowego, stosując kurs wymiany w wysokości 4,375.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)

- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości określanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda uwzględniająca tradycyjny model wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania, gdzie sytuacja tego wymaga, kładzie odpowiedni nacisk na wymogi podaży wspólnotowego rynku Wspólnoty i potrzeby ochrony równowagi tego rynku, jednocześnie dając możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z zawartych umów, będących częścią negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, tam gdzie jest to właściwe, określają:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu i, tam gdzie jest to właściwe, sposoby utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznanie dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które można wywieźć z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracji;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub ze szczególnych wymagań niektórych rynków. Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Refundacje są ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) dodatkowo i w odniesieniu do ograniczonych ilości, w drodze zaproszenia do składania ofert, dla produktów, dla których wydaje się to właściwe.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznaje się refundacje wywozowe i kwoty tych refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Jednakże kwota refundacji może być, w miarę potrzeby, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku Wspólnoty;
  - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego kształtowania się cen i handlu na tym rynku;
- c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

Pod uwagę bierze się również w szczególności potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolnych z przeznaczeniem do wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych w celu dokonania ich przetworzenia uszlachetniającego.

Dodatkowo przy obliczaniu kwoty refundacji dla produktów wymienionych w działach a), c) i d) Załącznika oraz w dziale b) w podpozycjach 0202 20 30, 0202

20 50, 0202 20 90, 0202 30 i 0206 29 91, uwzględnia się współczynniki stawek ryczałtowych dla każdego z produktów.

5. Podczas ustalania we Wspólnocie cen wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty,
- ceny dominujące w wywozie.

Podczas ustalania cen w handlu międzynarodowym wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na rynkach państw trzecich,
- najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- ceny producenta odnotowane w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to stosowne, dopłat przyznawanych przez te państwa,
- ceny ofertowe franco granice Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się wyłącznie na wniosek i po okazaniu właściwego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 63 i 47 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

9. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, dla których ma zastosowanie ust. 10,

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. W razie braku odstępstwa dopuszczonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, żadne refundacje wywozowe nie są przyznawane dla produktów przywożonych z państw trzecich i powtórnie wywożonych do państw trzecich.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zostaje zapewniona na podstawie pozwoleń na wywóz wydawanych na przewidziany w nich okres referencyjny dotyczący przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości dostępnych do wywozu, które nie zostały rozdzielone lub wykorzystane, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia, w którym nastąpiło powiadomienie, skierować do Rady sprawę środków, o których zdecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w okresie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 15

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest zawarta we Wspólnej Taryfie Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli, wskutek przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W razie zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1, Komisja, na wniosek Państw Członkowskich lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków. Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

3. W art. 22a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, działając na wniosek, zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.”

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 98/69 z dnia 16 stycznia 1969 r. (Dz.U. nr L 14 z 21.1.1969, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 429/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 18).*

Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Rozdysponowywanie produktów będących w posiadaniu agencji interwencyjnej może być podejmowane jedynie:

- a) w przypadku gdy produkty są przewidziane do określonego wykorzystania; lub
- b) w przypadku gdy produkty są przewidziane do wywozu; lub
- c) w przypadku rozdysponowania bez określonego miejsca przeznaczenia, jeżeli w jego wyniku nie powstaje żadne ryzyko zakłócenia rynku, w szczególności w odniesieniu do przeciętnego poziomu we Wspólnocie i w Państwach Członkowskich cen rynkowych za dorosłe sztuki bydła rejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1892/87; lub
- d) w przypadku gdy ich usunięcie ze składu jest konieczne za względów technicznych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 lit. a) i b) mogą być ustanawiane specjalne warunki dla zapewnienia, by produkty nie były wykorzystywane do celów innych niż te, do których je przeznaczono i by uwzględnić szczególne wymagania takiej sprzedaży.

Dla zapewnienia wykonania podjętych zobowiązań warunki takie mogą obejmować złożenie zabezpieczenia, które ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli wspomniane zobowiązania nie są wykonywane, lub są wykonywane tylko częściowo.”

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 885/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 156 z 4.7.1968, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 427/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 16).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1157/92 z dnia 28 kwietnia 1992 r. (Dz.U. nr L 122 z 7.5.1992, str. 4).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK IX
MIEŚSO BARANIE I KOZIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. (Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1886/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 30).*

Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty, lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, bez względu na to, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie zostaje utracone całkowicie lub częściowo, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie jest realizowany lub jeśli jest realizowany tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty wynikającym z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 jest przedmiotem dodatkowych należności przywozowych, jeśli zostają spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę administrowania oraz, gdzie sytuacja tego wymaga, uwzględniają:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu oraz, jeżeli jest to właściwe, utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznawania dokumentu wykorzystywanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie z powodu ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego lub biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie miesiąca od powiadomienia skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 14

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15

1. Jeżeli z powodu wzrostu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większość kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2641/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18. 10.1980, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2642/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18.10.1980, str. 4), ostatnio zmienione y rozporządzeniem (EWG) nr 3939/87 (Dz.U. nr L 373 z 31. 12.1987, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3643/85 z dnia 19 grudnia 1985 r. (Dz.U. nr L 348 z 24.12.1985, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK X
WIEPRZOWINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89 (Dz.U. nr L 129 z 11.5.1989, str. 12).*

1. W art. 4 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Cenę podstawową ustala się uwzględniając w szczególności potrzebę ustalenia tej ceny na poziomie mającym wpływ na ustabilizowanie cen rynkowych, jednakże nieprowadzącym do powstawania we Wspólnocie nadwyżek strukturalnych.”

2. W art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Ceny skupu za produkty jakości standardowej, inne niż tusze wieprzowe, wyliczane są z cen skupu tusz wieprzowych na podstawie stosunku między wartością handlową tych produktów a wartością handlową tusz wieprzowych.”

3. W art. 5 ust. 4 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) ustalania współczynnika wyrażającego stosunek, określony w ust. 2.”

4. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 11 i 13.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie podlega całkowitej lub częściowej utracie, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub jeśli będzie zrealizowany tylko częściowo.

Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 9

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty, lub gdy skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym mają miejsce lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się na podstawie cen importowych cif dostawy towaru, którego to dotyczy.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe w ramach warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 11

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia w należyтым stopniu, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, sięgając jednocześnie do metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz, tam gdzie jest to właściwe, regulują sprawy:

- a) gwarancji dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji, wskutek czego mają miejsce zakłócenia na tym rynku lub istnieje zagrożenie wystąpienia takich zakłóceń, mogą zostać podjęte środki przewidziane w ust. 4.

2. Znaczny wzrost cen w rozumieniu ust. 1 ma miejsce wówczas, gdy wskutek ogólnego wzrostu cen we wszystkich regionach Wspólnoty przeciętna cena tuzs wieprzowych na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty wymienionych w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2123/89 kształtuje się na poziomie wyższym niż średnia z tych cen ustalona w okresie poprzednich trzech lat, od 1 lipca do 30 czerwca, dostosowana w razie konieczności na podstawie cyklicznych trendów przedmiotowych cen, z dodaniem różnicy między tą średnią i średnią cen podstawowych obowiązujących w rozważanym okresie, przy uwzględnieniu

wszelkich zmian ceny podstawowej w drodze porównania z cenami wynikającymi ze średniej dla wymienionego okresu.

3. W rozumieniu ust. 1 znaczny wzrost cen może się utrzymywać, jeżeli nierównowaga między podażą i popytem na wieprzowinę może się nadal utrzymywać wobec:

- a) trendu cyklicznego w odniesieniu do liczby pokrytych macior i do cen za prosięta;
- b) wyników badań i szacunków przeprowadzonych stosownie do dyrektywy 93/23/EWG z dnia 1 czerwca 1993 r. w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących produkcji świń;
- c) przewidywalnych trendów cen rynkowych na tusze wieprzowe.

4. W przypadku gdy spełnione są warunki wymienione w ustępach poprzedzających, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu ceł przywozowych zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Jeżeli jest to konieczne, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdysponowania ilości, jakie mogą być wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej kłopotliwa pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między podmiotami.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Refundacje są

ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których są przyznawane refundacje wywozowe i kwota takiej refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednakże pozostawać na tym samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i ilości produktów z wieprzowiny występujących na rynku wspólnotowym,
  - cen produktów z wieprzowiny na rynku światowym;
- b) potrzebę unikania zakłóceń mogących powodować przedłużającą się nierównowagę między podażą i popytem na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu refundacji brana jest również pod uwagę potrzeba ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych do wytwarzania towarów przetworzonych do wywozu do państw trzecich i wykorzystywaniem produktów państw trzecich przywożonych w ramach ustaleń dotyczących przetwarzania.

Przy obliczaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 uwzględnia się różnice między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym w odniesieniu do ilości zbóż pastewnych potrzebnych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny, jak również współczynników określonych w art. 5 ust. 2, w przypadku produktów innych niż tusze wieprzowe.

5. Ceny wspólnotowe określone w ust. 1 są ustalane na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na różnych stadiach obrotu rynkowego we Wspólnocie;
- b) cen uzyskiwanych w odniesieniu do wywozu.

Ceny rynku światowego określone w ust. 1 ustalane są na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;

c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawane przez te państwa;

d) cen ofertowych franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej jest ona równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

a) państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;

b) rzeczywistego państwa przeznaczenia, jeżeli różni się ono od państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekroczyć refundacji stosowanej dla państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 6 i 7 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 24.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, poza sytuacjami, do których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, oraz

- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego z produktów jest równa opłatom celnym pobieranym przy przywozie, jeżeli opłaty te były równe lub niższe od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłaty celne pobrane przy przywozie były wyższe niż ta refundacja.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych dla przewidzianych w nim okresów referencyjnych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności z zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, Rada może, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmie decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie odniosła się do odwołania w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków.; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2764/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4160/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 46).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2765/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2766/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 25), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3906/87 (Dz.U. nr L 370 z 30.12.1987, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2768/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282

z 1.11.1975, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2769/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 43).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XI
MIĘSO DROBIOWE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 52 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia te są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są określone na podstawie cen importowych przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe cła przywózowe na warunkach określonych w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów wymienionych w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 17.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych w chwili składania wniosku (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, umożliwiając jednocześnie stosowanie metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz i terminu ich ważności.

Artykuł 7

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku wspólnotowym i jeżeli istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji i wskutek tego powstawania zakłóceń lub zagrożenia zakłóceniami na tym rynku mogą być przyjmowane właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen na produkty na rynku światowym w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, bez korzystania jednak z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których przyznawana jest refundacja wywozowa i kwotę refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Jednak kwota refundacji może pozostawać na takim samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące, a Komisja może ją dostosowywać w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i ilości produktów z mięsa drobiowego dostępnych na rynku wspólnotowym,
  - cen produktów z mięsa drobiowego na rynku światowym;
- b) istotne znaczenie, jakie ma unikanie zakłóceń mogących spowodować przedłużającą się nierównowagę między popytem i podażą na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) limity wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty na wywóz do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Dodatkowo do celów obliczania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 uwzględnia się różnicę między cenami na rynkach wspólnotowym i światowym za ilość zbóż paszowych koniecznych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma drobiu bitygo, dopuszczając, w przypadku produktów innych niż drób bity, różnice w wadze różnych produktów i/lub ich przeciętnej wartości handlowej.

5. Cenę wspólnotową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych we Wspólnocie w różnych stadiach obrotu rynkowego;

b) cen uzyskiwanych przy wywozie.

Cenę światową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych w przywozie z państwa trzeciego;
- c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jednodniowych kurcząt, dla których pozwolenie może być wydawane po dokonaniu ich wywozu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota refundacji nie może przekroczyć kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem sytuacji, w których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z

procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie pobranej przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od zastosowanej refundacji; refundacja jest równa zastosowanej refundacji, jeżeli opłata pobrana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

11. Przestrzeganie ograniczeń ilościowych wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniane na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym także rozwiązania dla redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja podejmuje, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia następującego po otrzymaniu wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia powiadomienia o nich, skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może

decyzję Komisji potwierdzić, zmienić albo uchylić. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenia lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2778/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282*

z 1.11.1975, str. 84), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2779/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1 11.1975, str. 90).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2780/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 94).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XII
JAJA, OWALBUMINA I LAKTALBUMINA

A. JAJA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 49), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 152 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie

Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 mogą podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków zaistnienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty powstającym w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeśli są spełniane warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe należności przywozowe są ceny przedstawione przez Wspólnotę Światowej

Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1, lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria konieczne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”),

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość sięgania do metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności rozdzielone w ciągu roku, oraz, tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego dla potwierdzenia gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 7

Jeżeli następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i jeżeli sytuacja ta może się nadal utrzymywać powodując zakłócenia, lub zagrażając zakłóceniami na tym rynku, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania tego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen tych produktów na światowym rynku i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których mogą być przyznawane refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednak pozostawać taka sama przez więcej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i ilości dostępnych produktów sektora jaj na rynku wspólnotowym,
- cen produktów sektora jaj na rynku światowym,

b) potrzebę unikania zakłóceń mogących prowadzić do utrzymującej się nierównowagi popytu i podaży na rynku wspólnotowym,

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu,

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Ponadto przy obliczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 różnicę między cenami we Wspólnocie i na rynku światowym, ilość zbóż paszowych potrzebnych we Wspólnocie do wyprodukowania jednego kilograma jaj w skorupkach, a w przypadku produktów innych niż jaja w skorupkach, ilość jaj w skorupkach zużywaną do wytworzenia takich produktów, i/lub średni stosunek między wartością handlową składników jaj.

5. Przy ustalaniu cen we Wspólnocie, określonych w ust. 1, uwzględnia się:

a) ceny uzyskiwane na różnych stadiach obrotu we Wspólnocie,

b) ceny uzyskiwane w wywozie.

Ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustala się biorąc pod uwagę w szczególności:

- a) ceny uzyskiwane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z innych państw trzecich,
- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, z uwzględnieniem, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetworzenia są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jaj wylęgowych, dla których pozwolenie może zostać przyznane po ich wywiezieniu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się on od kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej dla kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem tych, do których stosuje się ust. 11, oraz

- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, bez uszczerbku dla przepisów. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie wyrównawczej pobranej przy przywozie, jeżeli opłata ta jest równa lub niższa od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłata wyrównawcza pobierana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

12. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne, mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

13. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zmiany w załączniku I przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8 do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie:

- produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), oraz
- w przypadkach szczególnych, produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania towarów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1,

powstaje nagle i rynek Wspólnoty doznaje zakłóceń, lub prawdopodobne jest, że dozna takich zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nomenklatura taryfy wynikająca z zastosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2773/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 64), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4155/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 29).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2774/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 68).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2775/75 z dnia 1 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 72).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

B. OWALBUMINA I LAKTABUMINA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 104), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87 (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 44).

1. Zdanie wprowadzające w art. 1 otrzymuje brzmienie:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej mają zastosowanie w odniesieniu do następujących produktów:”

2. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 4.

Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75”.

3. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą powstać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

4. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”)

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Zgodność z ograniczeniami wielkościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, rozłożone odpowiednio na cały rok, jeżeli jego otworzenie jest konieczne, oraz, tam gdzie jest to właściwe, zasady określające:

- a) gwarancje dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) uznawanie dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

5. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się tej sytuacji a w skutek tego rynek ten doznaje zakłóceń lub jest zagrożony zakłóceniami mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 Traktatu, przyjmuje, w razie konieczności, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.”

6. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w specjalnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1, które są przeznaczone do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że wewnętrzne przepisy regulujące zasady uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskiego są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działań w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.”

7. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania mają zastosowanie do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączone do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.”

ZAŁĄCZNIK XIII
OWOCE I WARZYWA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 118 z 20.5.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3669/93 (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 26)*

Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 22

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 25 i 26.

Pozwolenia na przywóz i pozwolenia na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w okresie tym przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Artykuł 23

1. O ile niniejsze rozporządzenia nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Jeżeli zastosowanie stawek celnych we Wspólnej Taryfie Celnej miałyby zależeć od ceny importowej partii przesyłki w przywozie, rzetelność tej ceny sprawdza się przy zastosowaniu zryczałtowanej wartości przywozowej obliczanej przez Komisję z uwzględnieniem pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen przedmiotowych produktów na reprezentatywnych rynkach przywozowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to właściwe, na innych rynkach..

3. Jeżeli zadeklarowana cena importowa przedmiotowej przesyłki jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywozowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 5, która nie może przekraczać zryczałtowanej wartości przywozowej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywozowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywozowej.

4. Jeżeli cena importowa przedmiotowej przesyłki nie zostaje zadeklarowana w chwili dokonywania odprawy celnej, sposób zastosowania stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub zastosowania odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego, zgodnie z warunkami jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 5.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33.

Artykuł 24

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych ceł przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu sprawdzane w oparciu o ceny reprezentatywne na przedmiotowe produkty na rynku światowym lub na rynku przywozu do Wspólnoty danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 25

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 2 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami

przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu obrotów handlowych (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, potrzeby podaży rynku wspólnotowego i potrzebę chronienia równowagi tego rynku i może sięgać do metod stosowanych w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla opłat wynikających z porozumień zawartych podczas negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady, określone w ust. 1, przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone przez cały rok, oraz określają zastosowaną metodę ich przydzielania, a także w zależności od potrzeb:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 26

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu znaczących dla gospodarki ilości produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 na podstawie cen tych produktów stosowanych w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów i uwzględniając efektywność i strukturę wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania

dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów pod względem administracyjnym, uwzględniając jednocześnie wymogi administracyjne;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Jeżeli jest to konieczne z uwagi na sytuację w handlu międzynarodowym lub szczególne wymagania niektórych rynków, refundacja dla danego produktu może zostać zróżnicowana odpowiednio do kraju przeznaczenia produktu.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i podaży owoców i warzyw na rynku Wspólnoty,
  - cen owoców i warzyw w handlu międzynarodowym;
- b) koszty wprowadzenia do obrotu i minimalne koszty transportu ze wspólnotowych rynków do portów i innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również koszty powstające podczas wprowadzenia towaru na rynek w kraju przeznaczenia
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

5. Przy ustalaniu cen stosowanych na rynku wspólnotowym, określonych w ust. 1, uwzględnia się ceny najkorzystniejsze z punktu widzenia prowadzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen rynku światowego, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) ceny odnotowane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- c) ceny producenta odnotowane w państwach trzecich dokonujących wywozu,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są wspólnotowego pochodzenia,
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego kraju przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych dla okresów referencyjnych w nim przewidzianych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów regulujących redystrybucję przewidzianych do wywozu ilości nierozdysponowanych lub niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

Artykuł 27

1. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego

rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 28

1. Jeżeli w wyniku przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 rynek Wspólnoty zostaje dotknięty, lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi mogą być przyjmowane właściwe środki.

W zależności od przypadku, takie środki mogą być stosowane jedynie do chwili ustabilizowania się rynku lub ustąpienia groźby destabilizacji lub znacznego zmniejszenia się ilości produktów wycofywanych z rynku lub skupowanych.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po jego otrzymaniu.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2518/69 z dnia 9 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 318 z 18.12.1969, str. 17), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2455/72 (Dz.U. nr L 266 z 14.11.1972, str. 7)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2707/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. nr L 291 z 28.12.1972, str. 3)

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1200/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3821/90 (Dz.U. nr L 366 z 29.12.1990, str. 45)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XIV
OWOCE I WARZYWA PRZETWORZONE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 426/86 z dnia 24 lutego 1986 r. (Dz.U. nr L 49 z 27.2.1986, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1490/94 (Dz.U. nr L 161 z 29.6.1994, str. 13)*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 podlega wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12, 13, 14 i 14a.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 10a

1. Dla produktów wymienionych w części B załącznika I na lata gospodarcze 1995, 1996, 1997, 1998 i 1999 są ustalane minimalne ceny importowe. Minimalna cena importowa jest ustalana przy uwzględnieniu w szczególności:

- cen importowych na bazie franco granica Wspólnoty,
- cen uzyskiwanych na rynku światowym,

- sytuacji na wewnętrznym rynku Wspólnoty,
- trendów w handlu z państwami trzecimi.

W przypadku gdy nie jest przestrzegany obowiązek stosowania cen światowych, to w uzupełnieniu do cła nakładana jest opłata wyrównawcza, mająca za podstawę ceny państwa trzeciego będącego głównym dostawcą.

2. Minimalną cenę importową suszonych winogron ustala się przed rozpoczęciem roku gospodarczego.

Minimalna cena importowa jest ustalana dla rodzynków i innych suszonych winogron. Dla każdej z tych dwóch grup produktów minimalna cena importowa może być ustalana w odniesieniu do produktów w opakowaniu bezpośrednim o wadze netto, którą należy określić i dla produktów w opakowaniach bezpośrednich o wadze netto przekraczającej wagę określoną w taki sposób.

3. Minimalna cena importowa przetworzonych czereśni jest ustalana przed rozpoczęciem roku gospodarczego. Cena może być ustalana za produkty w opakowaniu bezpośrednim o określonej wadze netto.

4. Minimalna cena importowa, jakiej należy przestrzegać w odniesieniu do suszonych winogron jest równa cenie stosowanej w dniu przywozu. Jeżeli jest nakładana opłata wyrównawcza, to jest ona równa opłacie stosowanej tego samego dnia.

5. Cena minimalna jakiej należy przestrzegać przy przywozie wiśni przetworzonych jest równa cenie stosowanej w dniu dopuszczenia do swobodnego obrotu.

6. Opłaty wyrównawcze dla suszonych winogron są ustalane przez odniesienie do skali cen w przywozie. Różnica między minimalną ceną importową i każdym stopniem skali wynosi:

- 1% ceny minimalnej dla pierwszego stopnia,
- odpowiednio 3, 6 i 9% ceny minimalnej dla drugiego, trzeciego i czwartego stopnia.

Piąty stopień skali obejmuje wszystkie przypadki, w których cena importowa jest niższa od stosowanej w przypadku stopnia czwartego.

Maksymalna opłata wyrównawcza ustalana dla suszonych winogron nie przekracza różnicy między ceną minimalną i kwotą ustaloną na podstawie najkorzystniejszych cen stosowanych na rynku światowym dla znaczących ilości przez najbardziej reprezentatywne państwa trzecie.

7. W przypadku gdy cena importowa wiśni przetworzonych jest niższa od ceny minimalnej tych produktów, pobiera się opłatę wyrównawczą równą różnicy

między tymi dwiema cenami.

8. Minimalna cena importowa, kwota opłaty wyrównawczej i inne przepisy wykonawcze dotyczące niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 11c

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, jakie mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowego cła przywozowego, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność celna są równe cenom, które Wspólnota przekazała Światowej Organizacji Handlu zgodnie ze swoją ofertą przedłożoną podczas wielostronnych negocjacji Rundy Urugwajskiej.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowego cła przywozowego są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady

przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, odpowiednio rozłożone na cały rok, ustalają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji dotyczących rodzaju, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym dla umożliwienia wywozu:

- a) znaczących gospodarczo ilości produktów niezawierających dodatku cukru, określonych w art. 1 ust. 1,
- b) cukru białego i cukru surowego objętych kodem CN 1701,
- glukozy i syropu glukozowego objętego kodami CN 1702 30 51, 1702 30 59, 1702 30 91, 1702 30 99 i 1702 40 90,

- izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30 i izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30,
- syropu buraczanego i trzcinowego objętych kodem CN 1702 90 90,

stosowanych w produktach wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b),

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjmowana metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, pozwalając na możliwie najbardziej skuteczne wykorzystywanie dostępnych zasobów oraz uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, uwzględniając jednak wymogi administracyjne,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji w handlu międzynarodowym lub szczególnych wymagań niektórych rynków, refundacje mogą być różnicowane odpowiednio do miejsca przeznaczenia.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje są przyznawane jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana dla wywozu jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, tej jaka ma zastosowanie tego samego dnia:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca

przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewniana jest na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przewidzianych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. a).

2. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i dostępności przetworów owocowych i warzywnych na rynku wspólnotowym,
- cen dominujących w handlu międzynarodowym;

b) minimalne koszty sprzedaży i transportu z rynków wspólnotowych do portów lub innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również kosztów wysyłki do miejsc przeznaczenia;

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

3. Przy ustalaniu cen na rynku Wspólnoty na produkty określone w art. 13 ust. 1 lit. a) uwzględnia się dominujące ceny, które są najbardziej korzystne z punktu widzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym uwzględnia się następujące

elementy:

- a) ceny panujące na rynkach państw trzecich;
  - b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
  - c) ceny producenta zanotowane w państwach trzecich wywozu;
  - d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.
4. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
  - produkty są wspólnotowego pochodzenia,
  - w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego jest ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.
5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14a

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w doniesieniu do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b).
2. Kwota refundacji jest równa:
  - dla cukru surowego, cukru białego oraz syropu buraczanego i trzcinowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
  - dla izoglukozy, kwocie refundacji wywozowej dla tego produktu w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
  - dla glukozy i syropu glukozowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi.

3. W celu skorzystania z refundacji, przy dokonywaniu wywozu produktom przetworzonym musi towarzyszyć oświadczenie wnioskodawcy potwierdzające ilość cukru surowego, cukru białego, syropu buraczanego i trzcinowego, glukozy oraz izoglukozy i syropu glukozowego użytą w procesie wytwarzania.

Rzetelność oświadczenia, określonego w akapicie pierwszym, podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich.

4. Jeżeli wysokość refundacji nie jest wystarczająca, by umożliwić wywóz produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), to w odniesieniu do tych produktów, zamiast przepisów art. 13 ust. 1 lit. a), mają zastosowanie przepisy art. 13. ust. 1 lit. b).

5. Refundacje przyznaje się dla wywozu produktów:

- a) wspólnotowego pochodzenia,
- b) które zostały przywiezione z państw trzecich i w stosunku do których zostały zapłacone należności celne przywózowe, określone w art. 10, pod warunkiem udowodnienia przez eksportera, że:
  - produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
  - przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywózowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa należnościom celnym przywózowym pobranym przy przywozie, jeżeli są one niższe niż stosowana refundacja; jeżeli opłaty celne przywózowe pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja, zastosowanie ma refundacja.

6. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty spełniają każdy z dwóch warunków wymienionych w ustępie poprzednim,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz że
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków zbóż, cukru oraz owoców i warzyw, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w określonych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do:

- produktów, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b),
- owoców i warzyw,

przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1.

2. Jednakże na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1, powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub istnieje prawdopodobieństwo, że stosowanie przepisów regulujących zasady uszlachetniania czynnego spowoduje takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w ciągu tygodnia od dnia otrzymania powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy na podstawie art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przy wywozie cukru białego pobierana jest opłata wywozowa przekraczająca 5 ECU za 100 kilogramów, to w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zawierających minimum 35% dodatku cukru, można podjąć decyzję o nałożeniu opłaty, przy zachowaniu procedury określonej w art. 22.

2. Wysokość opłaty wywozowej ustala się uwzględniając:

- charakter produktu przetworzonego z owoców lub warzyw zawierającego dodatek cukru,
- zawartość dodatku cukru w przedmiotowym produkcie,
- ceny cukru białego we Wspólnocie i na rynku światowym,
- opłatę wywozową stosowaną w odniesieniu do cukru białego,
- skutki gospodarcze zastosowania wspomnianych opłat.

3. Przyjmuje się, że zawartość dodatku cukru określa liczba umieszczona naprzeciw przedmiotowego produktu w kolumnie 1 załącznika III do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże na wniosek eksportera, jeżeli zawartość dodatku cukru na 100 kilogramów wagi netto produktu, ustalona zgodnie z ust. 4, jest o dwa lub więcej kilogramów niższa od zawartości podanej przez liczbę właściwą dla przedmiotowego produktu występującą w kolumnie 1 załącznika III, zastosowanie ma zawartość ustalona zgodnie z ust. 4.

4. Uważa się, że zawartość dodatku cukru w produktach wymienionych w załączniku III odpowiada odczytowi uzyskanemu przy zastosowaniu refraktometru, przemnożonemu przez 0,93 w przypadku produktów oznaczonych kodami CN 2008, z wyłączeniem kodów CN 2008 11 10, 2008 91 00, 2008 99 85 i 2008 99 91, i przez 0,95 w przypadku innych produktów wymienionych w załączniku III, i pomniejszonemu o liczbę właściwą dla danego produktu podaną w kolumnie 2 załącznika III.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 17

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 18

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty poważnymi zakłóceniami lub zagrożony wystąpieniem poważnych zakłóceń mogących zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby jego wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa

Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się załączniki II i IV.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 518/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 22).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 519/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 24).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 520/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 26).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 521/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 28).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1796/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 183, 4.7.1981), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1122/92 (Dz.U. nr L 117 z 1.5.1992, str. 98).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2089/85 z dnia 23 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 197 z 27.7.1985, str. 10).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3225/88 z dnia 17 października 1988 r. (Dz.U. nr L 288 z 21.10.1988, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1201/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2781/90 (Dz.U. nr L 265 z 28.9.1990, str. 3)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XV
BANANY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. (Dz.U. nr L 47 z 25.2.1993, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15)

1. Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust 2 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

3. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkowe cło przywozowe ustala się w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 2 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

4. Ceny importowe jakie należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu dla tego produktu.

5. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, w stosunku do których stosowane są dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

2. Dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Art. 15a-20 włącznie mają zastosowanie wyłącznie do świeżych produktów objętych kodami CN ex 0803, z wyłączeniem sadzonek drzew bananowych.

Do celów niniejszego tytułu:

- a) „tradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów określone w Załączniku wywożone przez każdy kraj AKP, który tradycyjnie dostarcza banany do Wspólnoty; takie banany określa się jako „tradycyjne banany z AKP”.
  - b) „nietradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów przekraczające ilość określoną w 1; banany takie określa się jako „banany nietradycyjne”.
  - c) „przywóz z państw trzecich spoza AKP” oznacza ilości wywożone przez inne państwa trzecie; banany takie określa się jako „banany z państw trzecich”.
  - d) „banany ze Wspólnoty” oznaczają banany produkowane we Wspólnocie.
  - e) „rynek” i „wprowadzanie do obrotu” oznacza wprowadzenie na rynek, nieobejmujące udostępniania produktu konsumentowi końcowemu.
3. W art. 17 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Z wyjątkiem przypadków odstępstw przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 27, pozwolenia takie są wystawiane pod warunkiem złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenia ulega przypadkowi w całości lub częściowo, jeżeli w okresie tym przywóz nie został dokonany, lub został dokonany tylko częściowo.”

4. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Co roku dla przywozu bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP otwiera się kontyngent taryfowy w wysokości 2 200 000 ton (netto).

W ramach kontyngentu taryfowego, przywóz bananów z państw trzecich podlega opłacie 75 ECU za tonę, a przywóz nietradycyjnych bananów z krajów AKP podlega zerowej stawce celnej.

Kontyngent taryfowy na rok 1994 wynosi 2 100 000 ton (wagi netto).

Jeżeli popyt Wspólnoty określony na podstawie bilansu podaży, określonego w art. 16, wzrasta, to w konsekwencji zwiększana jest wysokość kontyngentu taryfowego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Wszelkich takich zmian dokonuje się przed 30

listopada roku poprzedzającego rok gospodarczy, którego to dotyczy.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 15 ust. 1, nietradycyjne banany z krajów AKP przywożone poza kontyngentem taryfowym, określonym w ust. 1 niniejszego artykułu, podlegają stawce opłaty celnej za tonę równej stawce określonej w art. 15 ust. 1, pomniejszonej o 100 ECU.

3. Ilości bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP powtórnie wywiezione ze Wspólnoty nie obciążają kontyngentu, określonego w ust. 1.

4. Kwoty wymieniane w niniejszym artykule są przeliczane na walutę krajową według kursu stosowanego do przedmiotowych produktów w powiązaniu ze Wspólną Taryfą Celną.”

5. W art. 20 dodaje się tiret w brzmieniu:

- „- środki gwarantujące źródło pozyskania i pochodzenie bananów przywożonych w ramach kontyngentu taryfowego przewidzianego w art. 18 ust. 1,
- środki konieczne do wypełnienia zobowiązań wynikających z umów zawartych przez Wspólnotę zgodnie z art. 228 Traktatu.”

6. Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.”

7. Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa

Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

ZAŁĄCZNIK XVI
WINO

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1891/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42)*

1. Tytuł IV otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 52

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przywóz do Wspólnoty wszelkich innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 i wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 55 i 56.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie.

Pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83 przyjmowane są:

- a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na przywóz lub na wywóz,
- b) okres ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 53

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W odniesieniu do moszczu objętego kodami 2009 60 i 2204 30, dla którego zastosowanie stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny importowej przywożonego produktu, rzetelność tej ceny jest sprawdzana przy

zastosowaniu ryczałtowej wartości przywózowej, obliczanej przez Komisję w zależności od pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen na przedmiotowe produkty na reprezentatywnych rynkach przywózowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to stosowane, na innych rynkach.

W przypadku gdy deklarowana cena importowa danej dostawy jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywózowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 3, która nie może przekraczać wartości zryczałtowanej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywózowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywózowej.

Jeżeli cena importowa danej dostawy nie zostaje zadeklarowana podczas odprawy celnej, zastosowanie stawki opłaty celnej Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego przy zachowaniu warunków, jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 3.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83. Te szczegółowe zasady obejmują przepisy niezbędne do sprawdzenia cen importowych.

Artykuł 54

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla przedmiotowego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 55

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu:

- a) produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c);
- b) cukrów objętych kodem CN 1701, glukozy i syropu glukozowego oznaczonych kodami CN 1702 30 91, 1702 30 99, 1702 40 90 i 1702 90 50, włącznie z postaciami produktów objętych kodami CN 1702 30 51 i 1702 30 59, włączonymi do produktów objętych kodami CN 2009 60 11, 2009 60 71, 2009 60 79 i 2204 30 99;

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami stosowanymi we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Do celów przydzielania kontyngentu na towary, które mogą być wywożone z refundacją ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej kłopotliwa administracyjnie dla podmiotów gospodarczych, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są jednakowe na obszarze całej Wspólnoty. Można je różnicować w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji na rynkach międzynarodowych lub szczególnych wymagań niektórych rynków.

Refundacje określone w ust. 1 lit. a) są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83. Są one ustalone w równych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Przepisy art. 56 dotyczące produktów, o których jest w nim mowa są stosowane na zasadach uzupełniających.

4. Refundacje są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja mająca zastosowanie do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli jest ono różne od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanych opłat celnych nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nim przewidziane i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 56

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji określonych w art. 55 ust. 1.

2. Kwota refundacji dla produktów określonych w art. 55 ust. 1 lit. b):

- w przypadku cukru surowego i cukru białego, jest równa kwocie refundacji

dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

- w przypadku glukozy i syropu glukozowego, jest równa kwocie refundacji dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

W celu umożliwienia przyznania refundacji, produktom przetworzonym musi towarzyszyć przy przywozie oświadczenie wnioskodawcy podające ilości cukru surowego, cukru białego, glukozy i syropu glukozowego zużyte do jego wytworzenia.

Rzetelność tego oświadczenia podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
  - cen i dostępności na rynku Wspólnoty produktów wymienionych w art. 55 ust. 1,
  - cen rynku światowego na te produkty,
- b) możliwie najniższe koszty wprowadzania na rynek i koszty transportu z rynku Wspólnoty do portów i innych punktów wywozu ze Wspólnoty, jak również koszty transportu do miejsca przeznaczenia,
- c) cele wspólnej organizacji rynku wina, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku,
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu,
- e) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty,
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

4. Ceny rynkowe Wspólnoty, określone w art. 55 ust. 1, ustala się na podstawie najkorzystniejszych cen wywozowych.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym, określonych w art. 55 ust. 1, uwzględnia się następujące czynniki:

- a) ceny odnotowywane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w krajach docelowych dla przywozu z państwa

trzeciego,

- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 55 ust. 3 akapit trzeci, okresy w jakich ustala się wykaz produktów, dla których refundacje są faktycznie przyznawane i kwoty, na jaką powinna być ustalana refundacja są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83.

6. Refundacja jest przyznawana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 7,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 55 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Dodatkowe przepisy mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja do każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie, jeżeli cła te są niższe niż stosowana refundacja, jeżeli cła pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja stosuje się refundację.

Artykuł 57

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w poszczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja określona w tym ustępie powstaje w sposób szczególnie nagły i jeżeli rynek Wspólnoty doznaje, lub jest zagrożony wystąpieniem zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetnienia czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które pozostają ważne przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy i które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 58

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zakazuje się podejmowania następujących działań:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłaty celnej,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 59

1. Zabrania się przywozu produktów, określonych w art. 1 ust. 2, do których dodano alkohol, z wyjątkiem produktów równoważnych produktom pochodzącym ze Wspólnoty, w stosunku do których taka domieszka jest dozwolona na podstawie art. 25 ust. 1 i 2.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki równoważności produktów, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 60

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować

odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

W celu dokonania oceny, czy sytuacja uzasadnia zastosowanie takich środków, należy w szczególności wziąć pod uwagę:

- a) ilości, w stosunku do których zostały złożone wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz lub zostały wydane pozwolenia i liczby podane w prognozowanym bilansie dostaw,
- b) jeżeli jest to właściwe, skalę interwencji.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady w celu stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po otrzymaniu wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 61

1. Pochodzącym z przywozu winom, przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi i opisanych z zastosowaniem odniesień geograficznych, może przysługiwać, w odniesieniu do win gatunkowych produkowanych w określonych regionach i wprowadzanych do sprzedaży we Wspólnocie i pod warunkiem zapewnienia wzajemności, objęcie mechanizmem kontroli i ochrony, określonym w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 823/87.

2. Ust. 1 jest stosowany w drodze umów z zainteresowanymi państwami trzecimi, negocjowanych i zawieranych zgodnie z procedurą określoną w art. 113 Traktatu.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

2. Po art. 72 dodaje się, co następuje:

„Artykuł 72a

1. Państwa Członkowskie przyjmą wszelkie konieczne środki dla umożliwienia zainteresowanym stroną zapobiegania, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Porozumienia o handlowych aspektach praw własności intelektualnej, używaniu we Wspólnocie oznaczeń geograficznych związanych z produktami, określonymi w art. 1 ust. 2 lit. b), dla produktów nie pochodzących z miejsc określonych danym oznaczeniem geograficznym, nawet jeżeli prawdziwe pochodzenie towarów jest wskazywane lub oznaczenie geograficzne jest używane w tłumaczeniu, albo jeżeli towarzyszą im wyrażenia takie jak „w rodzaju”, „typu”, „w stylu” „naśladownictwo” lub tym podobne.

Do celów niniejszego artykułu, „oznaczenie geograficzne” przyjęto w znaczeniu oznaczenia identyfikującego produkt jako pochodzący z terytorium państwa trzeciego będącego członkiem Światowej Organizacji Handlu albo z regionu lub lokalizacji wewnątrz tego terytorium, w przypadkach gdy niektóre cechy jakościowe, związane z reputacją lub inne cechy produktu mogą być w istotnym zakresie uznawane za związane z tym geograficznym miejscem pochodzenia.

2. Ust. 1 ma zastosowanie bez względu na inne przepisy szczególne zawarte w ustawodawstwie wspólnotowym ustanawiającym zasady znakowania i prezentowania do celów handlowych produktów, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b).

3. W razie potrzeby szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

3. Skreśla się załącznik VII.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 344/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 67)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 345/79 z dnia 5 lutego r. 1979 (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 69), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2009/81 (Dz.U. nr L 195 z 18.7.1981, str. 6)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XVII
TYTOŃ

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz. U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 70.).

Tytułu IV otrzymuje brzmienie:

„Tytuł IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 15

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki celne we Wspólnej Taryfie Celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

Artykuł 16

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16 a

1. Jeżeli skutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty, lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub groźby ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w zakresie zastosowania niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach i są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia takiego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XVIII
CHMIEL

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. (Dz.U. nr L 175 z 4.8.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92 (Dz. U. nr L 313 30.10.1992, str.1).

Tytuł V otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ V
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15 a

1. Jeżeli skutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy; podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w odniesieniu do obowiązków wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XIX

ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. (Dz.U. nr L 55 z 2.3.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3336/92 (Dz.U. nr L 336 z 20.11.1992, str. 1).*

Art. 8-10 otrzymują brzmienie:

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności gospodarczej na terenie Wspólnoty.

Pozwolenia na przywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Artykuł 9

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 10a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurami określonymi w art. 14.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3280/75 z dnia 16 grudnia 1975 r. (Dz.U. nr L 326 z 18.12.1975, str. 4).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

**ZAŁĄCZNIK XX
NASIONA**

I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 r. (Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3375/93 (Dz.U. nr L 303 z 10.12.1993, str. 9).

1. Art. 5-7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 5

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 6

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 7

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, został dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony doznaniem zakłóceń mogących zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się art. 8a.

II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1578/72 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 186 z 26.7.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1984/86 (Dz.U. nr L 171 z 28.6.1986, str. 3).

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK XXI
PRZEPISY RÓŻNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 151 z 30.6.1968, str. 16), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 794/94 (Dz.U. nr L 92 z 9.4.1994, str. 15).*

1. Art. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

1. Jeśli niniejsze rozporządzenie nie przewiduje inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

3. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej i pod warunkiem przestrzegania zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych dotyczących produktów wymienionych w Załączniku, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 3

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

W przypadku powoływania się na niniejszy artykuł, środki przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG i odpowiednimi artykułami innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 34 z 9.2.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3209/89 (Dz.U. nr L 312, 27.10. 1989, str. 5).*

Skreśla się art. 2 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK XXII
REGIONY PERYFERYJNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. (Dz.U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).*

W art. 2 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym część zdania o brzmieniu: „Opłaty wyrównawcze ustalone na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 r w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż” otrzymuje brzmienie:

„Należności celne przywozowe przewidziane we Wspólnej Taryfie Celnej”.

- b) w akapicie drugim wyrażenie „opłata wyrównawcza (zwolnienie)” zastępuje się wyrażeniem „(zwolnienie) z należności celnych przywozowych”.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1600/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.

2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cieleciny”.

3. W art. 7 skreśla się wyrażenie „opłata wyrównawcza i/lub”.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 13), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.

2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68”.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1581/96

z dnia 30 lipca 1996 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie nr 136/66/EWG⁴ ustanawia w art. 2a, że stawki Wspólnej Taryfy Celnej stosuje się do produktów, włączając oliwę z oliwek, z zastrzeżeniem wspólnej organizacji rynku, oraz w art. 11, że tę pomoc w odniesieniu do oliwy z oliwek przyznaje się tylko w odniesieniu do oliwy wyprodukowanej we Wspólnocie;

system zróżnicowanych opłat rolnych zastąpiony został stałymi wspólnymi cłami w wyniku wprowadzania w życie porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej; cechą sektora oliwy z oliwek jest naturalna fluktuacja zbiorów, która powoduje jego nierówną produkcję we Wspólnocie; doświadczenie pokazuje, że w celu zapewnienia dostaw na rynek oraz w celu uniknięcia znaczących wahań cen, należy zapewnić opcję umożliwiającą dokonywanie przywozów po obniżonej stawce celnej;

w związku z faktem, że wyżej wymieniona stawka wspólnego cła uwzględnia zabezpieczenie wniesione wcześniej na ilości oliwy z oliwek dopuszczone do swobodnego obrotu, uprawnienie do pomocy w odniesieniu do konsumpcji oliwy z oliwek nie powinno być ograniczone do oliwy wyprodukowanej we Wspólnocie, ani nie powinna być utrzymana różnica w poziomie refundacji produkcyjnych na wytwarzanie oliwy puszkowanej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

---

¹ Dz.U. nr C 125 z 27.4.1996, str. 12.

² Dz.U. nr C 166 z 10.6.1996.

³ Dz.U. nr C 204 z 15.7.1996, str. 57.

⁴ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 105).

1. W art. 2a istniejący tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1 i dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. Bez względu na ust. 1, jeżeli cena rynkowa oliwy z oliwek we Wspólnocie znacznie przewyższa cenę interwencyjną w ciągu okresu co najmniej trzech miesięcy, wówczas, w celu zapewnienia, że rynek wspólnotowy jest odpowiednio zaopatrywany w oliwę z oliwek poprzez przywóz z państw trzecich, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 38:

- częściowo lub całkowicie zawiesić stosowanie wspólnych ceł na oliwę z oliwek oraz ustanowić szczegółowe regulacje dotyczące każdego takiego zawieszenia,
- otworzyć kontyngent przywozowy w odniesieniu do przywozu oliwy z oliwek o wspólnej zmniejszonej stawce celnej oraz ustanowić szczegółowe regulacje dotyczące zarządzania każdym takim kontyngentem.

Środki te stosuje się przez ściśle wymagany minimalny okres, który w żadnym wypadku nie może przekroczyć końca danego roku gospodarczego.”.

2. Artykuł 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli docelowa cena produkcji, pomniejszona o pomoc produkcyjną, jest większa niż reprezentatywna cena rynkowa oliwy z oliwek, pomocy w odniesieniu do konsumpcji udziela się w odniesieniu do oliwy z oliwek znajdującej się na rynku wspólnotowym. Ta pomoc jest równa różnicy między tymi dwiema kwotami.”.

3. W art. 20a ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Refundacja jest równa kwocie wskazanej w akapicie pierwszym, powiększonej o kwotę równą stosowanej pomocy w odniesieniu do konsumpcji w dniu dokonania refundacji.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 lipca 1996 r.

W imieniu Rady

H. COVENEY

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1098/88

z dnia 25 kwietnia 1988 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

w odniesieniu do ziarna rzepaku, z jednej strony, oraz ziarna słonecznikowego z drugiej, wskazane jest ustalenie maksymalnych gwarantowanych ilości, w jednym i tym samym czasie, na lata gospodarcze 1988/89, 1989/90 i 1990/91; do celów systemu maksymalnych gwarantowanych ilości wskazane jest oszacowanie produkcji po rozpoczęciu roku gospodarczego w celu osiągnięcia większej dokładności takich szacunkowych danych; w związku z tym art. 27a rozporządzenia (EWG) nr 136/66/EWG³, ostatnio zmieniony rozporządzeniem (EWG) nr 3994/87⁴ powinien zostać odpowiednio zmieniony,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 27a rozporządzenia (EWG) nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rada, działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustala na okres trzech lat gospodarczych, poczynając od lat gospodarczych 1988/89, 1989/90, 1990/91, maksymalne gwarantowane ilości ziarna rzepaku oraz rzepiku wyprodukowanego we Wspólnocie, a także ziarna słonecznika wyprodukowanego we Wspólnocie.”

2. Ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli produkcja ziarna rzepaku lub ziarna słonecznika, szacowana przed końcem drugiego miesiąca roku gospodarczego, przekracza maksymalną gwarantowaną ilość

¹ Dz.U. nr C 84 z 31.03.1988, str. 10.

² Opinia wydana dnia 14 kwietnia 1988 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

⁴ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 31.

danego ziarna w danym roku gospodarczym, kwota pomocy przyznanej na ten rok gospodarczy zostaje zmniejszona przez zastosowanie, względem ceny docelowej, współczynnika odzwierciedlającego zaistniałą różnicę.

Jeżeli stosowanie przepisów powyższego akapitu, w odniesieniu do produkcji rzeczywistej, a nie względem produkcji szacowanej na początku danego roku gospodarczego powodowałoby zmniejszenie kwoty pomocy, w innym wymiarze niż rzeczywiście zastosowane obniżenie tej kwoty, wówczas kwota pomocy za następny rok gospodarczy zostaje odpowiednio dostosowana, w celu uwzględnienia tej sytuacji.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do ziarna rzepaku od dnia 1 lipca 1988 r., oraz w odniesieniu do ziarna słonecznikowego od dnia 1 sierpnia 1988 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 25 kwietnia 1988 r.

W imieniu Rady

H. - D. GENSCHER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1638/98

z dnia 20 lipca 1998 r.

zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) w lutym 1997 r. Komisja przedłożyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie komunikat w sprawie sektora oliwek i oliwy z oliwek, stwierdzający, że obecna wspólna organizacja rynku olejów i tłuszczów wymaga reformy; ten komunikat i przedstawione w nim możliwe warianty reformy zostały poddane dyskusji w ramach instytucji Wspólnoty; w przeważającej większości opinie są zgodne co do potrzeby przeprowadzenia reformy; jednakże celem określenia najlepszego podejścia, należy zgromadzić większą ilość rzetelnych informacji, szczególnie dotyczących liczby drzew oliwnych we Wspólnocie, powierzchni nasadzeń i plonów; uwzględniając czas niezbędny na zebranie i analizę takich danych, Komisja zobowiązała się przedstawić w 2000 r. wniosek w sprawie reformy, która obowiązywałaby począwszy od roku gospodarczego 2001/02;
- (2) doświadczenie pokazało, że niektóre dostosowania wspólnej organizacji rynku należy wprowadzić w najbliższym czasie, celem zmniejszenia trudności, na jakie napotykają podmioty gospodarcze w tym sektorze, poprawy kontroli przeprowadzanych przez właściwe władze krajowe i zapewnienia lepszej ochrony budżetu Wspólnoty; należy ustanowić przepis dotyczący niezbędnych dostosowań obecnej organizacji rynku oraz określić odpowiedni poziom cen i ilości na lata gospodarcze 1998/99-2000/01;
- (3) art. 5 rozporządzenia Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów⁴ przewiduje pomoc produkcyjną ustalaną na podstawie stawki ryczałtowej dla producentów, których średnia produkcja nie przekracza 500 kg; celem wprowadzenia tego środka było w szczególności obniżenie kosztów administracyjnych związanych ze sprawdzaniem

---

¹ Dz.U. C 136 z 1.05.1998, str. 20.

² Dz.U. C 210 z 6.07.1998.

³ Dz.U. C 235 z 27.07.1998.

⁴ Dz.U. 172 z 30.09.1966, str. 3025/66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1581/96 (Dz.U. L 206 z 16.08.1996, str. 11).

uprawnień do takiej pomocy; jednakże zmiany w systemie pomocy produkcyjnej, w szczególności wzrost części wydatków związanych z pomocą wypłacaną niewielkim producentom i wysokości tej pomocy przyczyniły się do tego, że dwupoziomowy system pomocy dla producentów stał się źródłem nadużyć finansowych; przepisy dotyczące szczególnie pomocy dla niewielkich producentów powinny zostać skreślone;

- (4) mechanizm stabilizujący pomoc produkcyjną obecnie opiera się na maksymalnych gwarantowanych ilościach dla Wspólnoty jako całości; maksymalne gwarantowane ilości powinny zostać podwyższone, tak, by uwzględniały w szczególności tendencje w produkcji;
- (5) aby zachęcić do utrzymania produkcji w każdym z Państw Członkowskich na rozsądnym poziomie, maksymalna gwarantowana ilość powinna zostać rozdzielona między producentów Państw Członkowskich, w formie krajowych gwarantowanych ilości (NGQ); taki rozdział powinien być w zasadzie dokonany w oparciu wielkość produkcji w reprezentatywnym okresie, przy czym nie należy uwzględniać lat, w których wielkość produkcji osiągnęła najwyższy poziom; jednakże należy uwzględnić sytuację tego sektora w poszczególnych Państwach Członkowskich, w szczególności sposób rozdysponowania środków pomocowych przyznanych uprzednio niewielkim producentom, i potencjał produkcyjny plantacji oliwek w Hiszpanii i Portugalii;
- (6) w celu złagodzenia skutków wahań poziomu produkcji, w przypadku gdy rzeczywista wielkość produkcji danego Państwa Członkowskiego jest niższa niż jego NGQ, część ilości wynikającej z różnicy można dodać do NGQ przydzielonej na następny rok gospodarczy; pozostałą część, dla podtrzymania solidarności między producentami w Unii Europejskiej, można wykorzystać na zrównoważenie nadwyżek NGQ innych Państw Członkowskich;
- (7) pomoc produkcyjna jest płatna na rzecz plantatorów oliwek; muszą oni otrzymywać pomoc w pełnej wysokości, niezależnie od różnych obniżek przewidzianych w regułach wspólnotowych;
- (8) w przypadku konieczności zapewnienia pomocy dla oliwek stołowych, Państwa Członkowskie muszą mieć możliwość wykorzystania w tym celu części środków wyasygnowanych na pomoc produkcyjną w odniesieniu do oliwy z oliwek;
- (9) nie ma możliwości zwiększenia pomocy w odniesieniu do konsumpcji, bez ryzyka nadużyć finansowych, i taka pomoc na swoim obecnym poziomie jest nieskuteczna; w przeszłości została ona w zdecydowanym stopniu ograniczona i nie miało to niekorzystnych skutków dla spożycia oliwy z oliwek we Wspólnocie; wraz ze zniesieniem tej pomocy powstałyby możliwości podniesienia poziomu kontroli systemu pomocy produkcyjnej, w szczególności przeprowadzanych przez agencje kontroli przewidziane w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2262/84 z dnia 17 lipca 1984 r. wprowadzające szczególne środki w sektorze oliwy z oliwek⁵; wobec powyższego należy uchylić rozporządzenie Rady (EWG) 3089/78 z dnia 19 grudnia 1978 r. ustanawiające ogólne zasady odnoszące się do pomocy w odniesieniu do konsumpcji oliwy z oliwek⁶;

---

⁵ Dz.U. L 208 z 3.08.1984, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2599/97 (Dz.U. L 351 z 23.12.1997, str. 17).

⁶ Dz.U. L 369 z 29.12.1978, str. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1582/96

- (10) przepisy dotyczące wspierania spożycia oliwy z oliwek i oliwek stołowych w Państwach Członkowskich i państwach trzecich powinny zostać utrzymane, sformułowane w sposób bardziej przejrzysty i wzmocnione; takie środki służą zrównoważeniu rynku, i w konsekwencji odpowiednie wydatki należy uznać za interwencję w rozumieniu art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁷; w związku z tymi przepisami niezbędne są pewne techniczne dostosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1970/80 z dnia 22 lipca 1980 r. ustanawiającego ogólne zasady dotyczące kampanii skierowanych na promocję spożycia oliwy z oliwek we Wspólnocie⁸; to rozporządzenie powinno zostać uchylone, a jego przepisy wraz z niezbędnymi zmianami włączone do rozporządzenia nr 136/66/EWG;
- (11) system publicznego skupu oddziałuje na producentów w sposób stymulujący i może przyczynić się, do destabilizacji rynku; wobec powyższego należy zaprzestać prowadzenia skupu, a odniesienia w przepisach dotyczące ceny interwencyjnej muszą być skreślone lub zastąpione innymi;
- (12) jeżeli podaż oliwy z oliwek ma być regulowana w przypadku wystąpienia poważnych zakłóceń na rynku, należy wprowadzić system pomocy dla prywatnego składowania, przy czym w sposób priorytetowy należy w tym zakresie traktować umowy zawierane z organizacjami producentów i związkami takich organizacji, uznanymi zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 952/97 z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie grup i stowarzyszeń producentów⁹;
- (13) definicje kategorii oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia, zawarte w Załączniku do rozporządzenia nr 136/66/EWG, odwołują się do oceny organoleptycznej przeprowadzanej przy zastosowaniu konkretnej metody; metody analizy sensorycznej zostały ostatnio udoskonalone, mimo że nadal obarczone są pewnym błędem wynikającym z subiektywnej oceny; te definicje powinny zostać zmienione, by tam, gdzie jest to niezbędne, powoływały się na bardziej skuteczne metody analizy;
- (14) w celu pogłębienia wiedzy na temat produkcji oliwy z oliwek i usprawnienia kontroli na poziomie indywidualnego producenta, należy szczególną uwagę poświęcić pracom nad rejestrem upraw oliwek w latach gospodarczych 1998/99-2000/01; w celu wykorzystania dotychczasowych doświadczeń, metody stosowane w odniesieniu do innych upraw w ramach Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli powinny być również wykorzystane w przypadku rejestru upraw oliwek; Komisja musi w tym celu określić środki, jakie należy zastosować, oraz wskazać, które ustalenia i kryteria powinny być przestrzegane, by możliwe było stworzenie Systemu Informacji Geograficznej; wobec powyższego należy ustanowić odstępstwa od przepisów rozporządzenia (EWG) nr 154/75¹⁰ i rozporządzenia (EWG) nr 2261/84¹¹;

(Dz.U. L 206 z 16.08.1996, str. 13).

⁷ Dz.U. L 94 z 28.04.1970, str. 13. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1287/95 (Dz.U. L 125 z 8.06.1995, str. 1).

⁸ Dz.U. L 192 z 26.07.1980, str. 13. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1651/86 (Dz.U. L 145 z 30.05.1986, str. 10).

⁹ Dz.U. L 142 z 2.06.1997, str. 30.

¹⁰ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 154/75 z dnia 21 stycznia 1975 r. w sprawie ustanowienia rejestru upraw oliwek w Państwach Członkowskich produkujących oliwę z oliwek (Dz.U. L 19 z 24.01.1975, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3788/85 (Dz.U. L 367 z 31.12.1985, str. 1).

- (15) warianty reformy mogą zachęcić producentów do nasadzeń nowych drzew oliwnych; takie tworzenie nowych plantacji może w przyszłości poważnie zagrozić równowadze na rynku, na którym już występują nadwyżki; by nie dopuścić do takiej sytuacji, należy na obecnym etapie ustanowić przepisy wyłączające uprawnienia nowych plantacji do korzystania z systemów pomocy funkcjonujących w przyszłości, chyba że będą one częścią programu zatwierdzonego przez Komisję; z uwagi na czas między zgłoszeniem wniosku Komisji jego przyjęciem, nasadzenia dokonane począwszy od miesiąca następującego po dacie powiadomienia podmiotów gospodarczych o zamiarach Komisji w tym zakresie nie powinny również być kwalifikować się do otrzymania pomocy;
- (16) potrzeba reformy sektora oliwy z oliwek wynika z całkowitego braku możliwości utrzymania niektórych środków przewidzianych w rozporządzeniu nr 136/66/EWG; mimo przejściowego dostosowania ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, te środki powinny zostać uchylone z mocą od dnia 1 listopada 2001 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu nr 136/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 2a ust. 2 wyrazy „cenę interwencyjną” zastępuje się wyrazami:

„cenę docelową produkcji, pomniejszoną o kwotę pomocy produkcyjnej oraz kwotę uwzględniającą wahania na rynku i koszty transportu oliwy z oliwek z obszarów produkcji do miejsc jej spożycia.”.

2. art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Cenę docelową produkcji ustala się dla Wspólnoty.

Tę cenę ustala się na poziomie obrotu hurtowego zwykłej oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia o zawartości wolnych kwasów tłuszczowych, wyrażonych jako kwas oleinowy, wynoszącej 3,3 g/100g.

2. Na lata gospodarcze 1998/99-2000/01 docelowa cena produkcji przewidziana w ust. 1 wynosi 383,77 ECU/100 kg.

3. Z zastrzeżeniem innych decyzji Rady stanowiącej większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, rok gospodarczy dla oliwy z oliwek trwa od dnia 1 listopada do dnia 31 października następnego roku.”;

3. art. 5 otrzymuje brzmienie:

---

¹¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2261/84 z 17 lipca 1984 r. ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy na produkcję oliwy z oliwek oraz organizacjom producentów (Dz.U. L 208 z 3.08.1984, str. 3). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 636/95 (Dz.U. L 67 z 25.03.1995, str. 1).

„Artykuł 5

1. Przyznaje się pomoc produkcyjną w odniesieniu do oliwy z oliwek. Ta pomoc ma przyczynić się do uzyskania godziwych dochodów przez producentów.

Pomoc przyznawana jest plantatorom oliwek na podstawie ilości oliwy z oliwek, jaką rzeczywiście wytwarzają.

Bez uszczerbku dla różnych obniżek, przewidzianych w regułach wspólnotowych, pomoc wypłacana jest plantatorom oliwek w pełnej wysokości.

2. Na lata gospodarcze 1998/99-2000/01 jednostkowa kwota pomocy produkcyjnej przewidziana w ust. 1 wynosi 132,25 ECU/100 kg.

3. Maksymalna ilość oliwy z oliwek, do której stosuje się pomoc przewidzianą w ust. 1 wynosi 1 777 261 ton na rok gospodarczy. Tę maksymalną gwarantowaną ilość rozdziela się między Państwa Członkowskie w postaci NGQ w następujący sposób:

– Hiszpania	760 027 ton
– Francja	3 297 ton
– Grecja	419 529 ton
– Włochy	543 164 ton
– Portugalia	51 244 ton.

4. Każde Państwo Członkowskie może, na warunkach zatwierdzonych przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38, przeznaczyć część swojej NGQ oraz pomocy produkcyjnej w odniesieniu do oliwy z oliwek na wspieranie produkcji oliwek stołowych.

W takich przypadkach NGQ wykorzystywane do celów stosowania ust. 5 i 6 jest ilością podaną w ust. 3, pomniejszoną o ilość odpowiadającą pomocy przyznanej dla oliwek stołowych.

5. W przypadku, gdy rzeczywista wielkość produkcji w danym roku gospodarczym w Państwie Członkowskim jest mniejsza od jego NGQ:

- a) 20% niedoboru rozdziela się między Państwa Członkowskie, które przekroczyły swoje NGQ w ciągu tego samego roku gospodarczego; rozdziału dokonuje się proporcjonalnie do NGQ państw będących beneficjentami tych ilości; oraz
- b) 80% niedoboru dodaje się do NGQ danego Państwa Członkowskiego, jaką dysponuje ono tylko w następnym roku gospodarczym.

Pozostałe ilości rozdziela Komisja zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.

6. Pomoc ustaloną w ust. 2 przyznaje się tym Państwom Członkowskim, których rzeczywista wielkość produkcji, uznana za kwalifikującą się do uzyskania pomocy, jest mniejsza lub równa ich NGQ przy uwzględnieniu wszystkich zwyczajów określonych w ust. 5.

W pozostałych Państwach Członkowskich jednostkowa pomoc jest równa kwocie ustalonej w ust. 2 pomnożonej przez współczynnik. Ten współczynnik uzyskuje się w wyniku podzielenia NGQ zainteresowanego Państwa Członkowskiego, uwzględniającej wszystkie zwwyżki określone w ust. 5, przez rzeczywistą wielkość produkcji uznanej za kwalifikującą się do otrzymania pomocy.

7. Do celów kontroli ilości oliwy z oliwek kwalifikującej się do otrzymania pomocy ustala się wydajność oliwek i oliwy z oliwek dla jednorodnego obszaru produkcji w każdym roku gospodarczym.

8. Uznane organizacje producentów i związki tych organizacji mogą być włączone do prac nad określaniem rzeczywistej wielkości produkcji, zgodnie z ust. 5 i ustalania wydajności, określonej w ust. 7.

9. Pewną część pomocy produkcyjnej przyznanej wszystkim lub niektórym producentom wykorzystuje na finansowanie regionalnych środków poprawy jakości produkcji oliwy i wpływu tej produkcji na środowisko we wszystkich producenckich Państwach Członkowskich.

W latach gospodarczych 1998/99 i 2000/01 wspomniana wyżej część wynosi 1,4% pomocy produkcyjnej, przyznawanej producentom oliwy z oliwek.

10. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala ogólne zasady w celu stosowania niniejszego artykułu.

11. Plony określone w ust. 7 i szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 niniejszego rozporządzenia oraz, stosownie do przypadku, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej*.

* Dz.U. L 94 z 28.04.1970, str. 13. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1287/95 (Dz.U. L 125 z 8.06.1995, str. 1).”;

4. skreśla się art. 5a, 7 i 8;

5. art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Wspólnota może, bezpośrednio lub pośrednio, podjąć środki w celu przekazywania informacji lub wspierania w Państwach Członkowskich i państwach trzecich spożycia oliwy z oliwek i oliwek stołowych produkowanych we Wspólnocie.

Środki określone w akapicie pierwszym mogą obejmować:

- a) upowszechnianie obecnej wiedzy, w szczególności dotyczącej właściwości odżywczych oliwy z oliwek;
- b) badania rynkowe mające na celu rozszerzenie rynku oliwy z oliwek;

- c) reklamę, *public relations* oraz kampanie promocyjne zachęcające do spożywania oliwy z oliwek, mające w szczególności na celu podkreślenie jej jakości, oraz do spożywania produktów przygotowywanych z wykorzystaniem oliwy z oliwek,
- d) prace badawcze, obejmujące w szczególności badania naukowe nad odżywczymi wartościami oliwy z oliwek,
- e) badania oceniające wyniki kampanii promocyjnych.

2. Komisja przesyła Radzie program środków, które zamierza zastosować w ciągu następnego roku gospodarczego (następnych lat gospodarczych). W celu opracowania programu Komisja może w szczególności przeprowadzić konsultacje z instytucjami specjalizującymi się w badaniach rynkowych, kampaniach reklamowych i z instytucjami badawczymi.

3. Komisja podejmuje decyzje w sprawie środków wymienionych w ust. 1 po konsultacji z Komitetem Zarządzającym ds. olejów i tłuszczów, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 39.

4. Wydatki poniesione w związku z środkami wymienionymi w ust. 1 mogą być w 100% finansowane przez Wspólnotę i są uznawane za interwencję w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 38.”;

6. w art. 11a akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Poszczególne Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu uznania za karalne przypadków naruszenia systemu pomocy określonego w art. 5. Jeżeli o naruszeniach poinformują agencje kontroli przewidziane w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2262/84 z dnia 17 lipca 1984 r. wprowadzającym szczególne środki w sektorze oliwy z oliwek^{*}, Państwa Członkowskie podejmują decyzje w sprawie działań, jakie należy podjąć w ciągu 12 miesięcy od uzyskania takiej informacji.

^{*} Dz.U. L 208 z 3.08.1984, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2599/97 (Dz.U. L 351 z 23.12.1997, str. 17).”;

7. skreśla się art. 12;

8. art. 12a otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 12a*

W przypadku poważnych zakłóceń na rynku w niektórych regionach Wspólnoty w celu regulacji rynku może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38, zostać podjęta decyzja upoważniająca instytucje, udzielające wystarczających gwarancji i zatwierdzone przez Państwa Członkowskie, do zawierania umów na składowanie oliwy z oliwek, którą sprzedają. Pierwszeństwo wśród takich instytucji mają organizacje producentów i związki tych organizacji, uznane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr

952/97*.

Środki określone w akapicie pierwszym mogą być stosowane między innymi w przypadku, gdy średnia cena odnotowana na rynku w reprezentatywnym okresie kształtuje się na poziomie niższym niż 95% ceny interwencyjnej obowiązującej w roku gospodarczym 1997/98.

Kwota pomocy przyznanej na realizację umów oraz szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu, w szczególności ilości, jakości i okres przechowywania oliwy, ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 w taki sposób, by zapewnić jej znaczące oddziaływanie tej pomocy na rynek. Pomoc może być przyznana w drodze przetargu.

* Dz. U. L 142 z 02.06.1997, str. 30.”;

9. w art. 20 skreśla się ust. 2;
10. w art. 20a ust. 2 i art. 20a ust. 4 akapit ostatni skreśla się;
11. art. 20d ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na podstawie niniejszego rozporządzenia, potrąca się pewien procent z kwoty pomocy produkcyjnej wypłacanej uznanym organizacjom producentów i związkom tych organizacji. Uzyskane w ten sposób środki finansowe przeznacza się na wspieranie działań podejmowanych na mocy art. 5 ust. 7 i art. 20c.

Na lata gospodarcze 1998/99 i 2000/01 procent pomocy produkcyjnej wskazany w akapicie pierwszym wynosi 0,8%.”;

12. w art. 20d ust 3 skreśla się;
13. w Załączniku pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia:

Oliwy uzyskane z owoców drzewa oliwnego wyłącznie przy pomocy mechanicznych lub innych fizycznych środków, w takich warunkach, w szczególności cieplnych, które nie powodują modyfikacji oliwy wytwarzanej z oliwek, które nie zostały poddane żadnym innym zabiegom poza myciem, dekantacją, odwirowywaniem i filtracją, z wyłączeniem oliwy otrzymywanej przy użyciu rozpuszczalników w procesie restryfikacji oraz jakichkolwiek mieszanek z innymi olejami.

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia jest klasyfikowane i określana, jak następuje:

- a) Ekstra oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia:

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia o maksymalnej zawartości wolnych kwasów tłuszczowych, wyrażonej w postaci kwasu oleinowego, wynoszącej 1 g na 100 g, której pozostałe właściwości spełniają wymagania określone dla tej kategorii.

- b) Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia (określenie „delikatna oliwa z oliwek” może

być używane na etapach produkcji i sprzedaży hurtowej):

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia o maksymalnej zawartości wolnych kwasów tłuszczowych, wyrażonej w postaci kwasu oleinowego, wynoszącej 2 g na 100 g, której pozostałe właściwości spełniają wymagania określone dla tej kategorii.

c) Zwykła oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia:

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia o maksymalnej zawartości wolnych kwasów tłuszczowych, wyrażonej w postaci kwasu oleinowego, wynoszącej 3,3 g na 100 g, której pozostałe właściwości spełniają wymagania określone dla tej kategorii.

d) Oliwa z oliwek lampante pierwszego tłoczenia:

Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia o maksymalnej zawartości wolnych kwasów tłuszczowych, wyrażonej w postaci kwasu oleinowego, wynoszącej powyżej 3,3 g na 100 g, i/ lub której pozostałe właściwości spełniają wymagania określone dla tej kategorii.”

Artykuł 2

1. Bez względu na rozporządzenie (EWG) nr 154/75, prace dotyczące rejestru upraw oliwek w latach gospodarczych 1998/99-2000/01, koncentrują się na tworzeniu, aktualizacji i wykorzystywaniu Systemu Informacji Geograficznej (SIG).

SIG tworzy się na podstawie danych pochodzących z rejestru upraw oliwek. Uzupełniające dane uzyskuje się z deklaracji dotyczących wielkości plonów, załączanych do wniosków o przyznanie pomocy. Dane w SIG są przedstawiane w układzie geograficznym przy wykorzystaniu komputerowych zdjęć lotniczych.

2. Państwa Członkowskie weryfikują w celu stwierdzenia, czy informacje podane w deklaracjach dotyczących wielkości plonów są zgodne z przechowywanymi w SIG. W przypadku rozbieżności, Państwa Członkowskie dokonują weryfikacji i przeprowadzają kontrole na miejscu.

Komisja ustala szczegółowe zasady i wymagania w celu zapewnienia zgodności, określoną w pierwszym akapicie i określi zakres dopuszczalnych tolerancji. Komisja ustanawia również szczegółowe zasady i częstotliwość weryfikacji i kontroli na miejscu, które należy przeprowadzić w ciągu każdego z trzech lat gospodarczych, począwszy od 1998/99 do 2000/01.

3. Jeżeli podczas weryfikacji i kontroli określonych w ust. 2, okaże się, że informacje podane w deklaracjach dotyczących wielkości plonów są nieprawidłowe, w szczególności w odniesieniu do liczby drzew oliwnych, Państwo Członkowskie wprowadza, na jeden lub kilka lat gospodarczych, i w zależności od zakresu niezgodności:

- ograniczenie ilości oliwy z oliwek kwalifikującej się do otrzymania pomocy, lub
- wyłączenie danych drzew oliwkowych z drzew kwalifikujących się do otrzymania

pomocy,

zgodnie z zasadami i kryteriami, które ustanawia Komisja.

4. Komisja przyjmuje środki, które należy zastosować oraz określa szczegółowe zasady, kryteria i częstotliwość kontroli, które należy ustanowić zgodnie z niniejszym artykułem na lata gospodarcze 1998/99-2000/01, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG.

5. Środki przewidziane w niniejszym artykule stosuje się na zasadzie odstępstwa od przepisów ustanowionych w rozporządzeniu (EWG) nr 2261/84, w odniesieniu do deklaracji dotyczących wielkości plonów i ich związku pomocą.

Artykuł 3

1. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG, Komisja może przyjąć środki niezbędne do niezakłóconego przejścia od ustaleń obowiązujących w roku gospodarczym 1998/99 do wynikających z środków wprowadzanych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Na wniosek Komisji, który zostanie przedstawiony w 2000 r., Rada podejmie decyzję w sprawie wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów, która z dniem 1 listopada 2001 r. zostanie wprowadzona w miejsce organizacji ustanowionej w rozporządzeniu nr 136/66/EWG.

Artykuł 4

Począwszy od dnia 1 listopada 2001 r. żadna pomoc w ramach wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów, obowiązującej począwszy od tej daty, nie może być wypłacana plantatorom w odniesieniu do dodatkowych drzew oliwnych lub odpowiednich powierzchni upraw nasadzonych po dniu 1 maja 1998 r. oraz niewykazanych w deklaracjach upraw w terminie, który należy ustalić.

Jednakże:

- dodatkowe drzewa oliwne nasadzone w związku z odnawianiem starych plantacji, lub
- nowe nasadzenia

na obszarach objętych programem zatwierdzonym przez Komisję mogą być uwzględniane w ramach niektórych limitów, które należy określić. W odniesieniu do Grecji, Francji i Portugalii obszary przewidziane w programach, które ma zatwierdzić Komisja, w okresie trwającym do dnia 1 listopada 2001 r. wynoszą odpowiednio 3 500 ha, 3 500 ha i 30 000 ha.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG.

Artykuł 5

Art. 5, 11a, 12a, 13 i 20a rozporządzenia nr 136/66/EWG uchyla się z dniem 1 listopada

2001 r.

Rozporządzenia (EWG) nr 3089/70 i 78/80 tracą moc.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 listopada 1998 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 lipca 1998 r.

W imieniu Rady

W. MOLTERER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2702/1999

z dnia 14 grudnia 1999 r.

w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych w państwach trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) na mocy obecnego ustawodawstwa Wspólnota może prowadzić działania promocyjne w państwach trzecich dla ograniczonej liczby produktów rolnych; dotychczasowe wyniki takich działań są bardzo obiecujące;
- (2) biorąc pod uwagę zdobyte doświadczenia perspektywy rozwoju rynku zarówno w ramach Wspólnoty jak i poza nią oraz nowy kontekst handlu międzynarodowego należy opracować spójną całościową politykę informacyjną i promocyjną na rynkach państw trzecich;
- (3) polityka taka może stanowić pożyteczne dopełnienie oraz wzmocnienie działań podjętych przez Państwa Członkowskie, szczególnie przez wspieranie wizerunku produktów Wspólnoty na rynkach międzynarodowych, w szczególności w odniesieniu do jakości żywności oraz jej bezpieczeństwa; działalność taka, pomagając w zdobywaniu nowych rynków, może też wywierać wzmagający efekt na inicjatywy krajowe oraz prywatne;
- (4) należy określić kryteria wyboru produktów objętych działaniami oraz rynków, jednakże produkty, dla których przysługują refundacje wywozowe nie są wyłączone z systemu;
- (5) jako ogólną zasadę należy przyjąć, że Komisja zapewnia jedynie część wymaganych środków finansowych, tak aby organizacje inicjujące oraz zainteresowane Państwa Członkowskie były współodpowiedzialne; jednakże w wyjątkowych przypadkach właściwe może być niewymaganie wkładu finansowego od zainteresowanych Państw Członkowskich;
- (6) należy wprowadzić zapis, na mocy którego Komisja Wspólnot Europejskich, w drodze

---

¹ Dz.U. C 32 z 6.2.1999, str. 12.

² Dz.U. C 219 z 30.7.1999.

³ Dz.U. C 169 z 16.6.1999, str. 8.

właściwych procedur, może przekazać wykonywanie takich działań organom posiadającym niezbędne środki oraz umiejętności;

- (7) biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenia oraz rezultaty działań promocyjnych prowadzonych przez Międzynarodową Radę ds. oliwy z oliwek należy jednakże stworzyć zapis o dalszym przekazywaniu jej działań zawartych w zakresie jej odpowiedzialności; należy także umożliwić poszukiwanie pomocy u podobnych organizacji międzynarodowych w zakresie innych produktów;
- (8) w celu monitorowania prawidłowego realizowania programów oraz skutków takich działań należy stworzyć zapis przewidujący skuteczne monitorowanie przez Komisję oraz Państwa Członkowskie, a także przewidujący ocenę wyników dokonywaną przez niezależny organ;
- (9) w wyniku tego należy zmienić rozporządzenia (WE) nr 136/66/EWG⁴, (EWG) nr 1308/70⁵ oraz (WE) nr 2275/96⁶;
- (10) należy, zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁷, przyjęc środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia, jest również właściwe aby środki te zostały przyjęte zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 4 wyżej wymienionej decyzji. W tym kontekście komitety zarządzające będą działały wspólnie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Wspólnota może finansować, w całości lub częściowo, działania prowadzone na terenie państw trzecich dostarczające informacji o produktach rolnych i spożywczych oraz promujące je.
2. Działania określone w ust. 1 nie dotyczą bezpośrednio poszczególnych znaków firmowych, ani nie faworyzują produktów żadnego z Państw Członkowskich.

Artykuł 2

Do działań określonych w art. 1 należą:

- a) public relations, działania promocyjne oraz środki reklamowe, w szczególności podkreślające zalety produktów Wspólnoty, przede wszystkim w zakresie jakości, higieny, bezpieczeństwa żywności, żywienia, etykietowania, dobrostanu zwierząt bądź

---

⁴ Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów (Dz.U. L 172 z 30.9.1966, str. 3025). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1638/98 (Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 32).

⁵ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku lnu i konopi (Dz.U. L 146 z 4.7.1970, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105).

⁶ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2257/96 z dnia 22 listopada 1996 r. wprowadzające szczególne środki w odniesieniu do żywych roślin i produktów upraw kwiatowych (Dz.U. L 308 z 29.11.1996, str. 7).

⁷ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

przyjazności dla środowiska;

- b) uczestnictwo w imprezach, targach bądź wystawach o międzynarodowym znaczeniu, szczególnie przez umieszczanie stoisk wystawowych Wspólnoty;
- c) kampanie informacyjne, szczególnie na temat wspólnotowego systemu chronionych nazw pochodzenia (PDO), chronionych oznaczeń geograficznych (PGI) oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności (TSG) i rolnictwa ekologicznego;
- d) kampanie informacyjne na temat wspólnotowego systemu win gatunkowych produkowanych w wyszczególnionych regionach (QWPSR), win stołowych oraz napojów spirytusowych z oznaczeniem geograficznym;
- e) badania nowych rynków, konieczne dla rozszerzenia rynków zbytu;
- f) wizyty handlowe na wysokim szczeblu;
- g) badania w celu oceny wyników działań promocyjnych i informacyjnych.

Artykuł 3

Następujące produkty są w szczególności uprawnione do objęcia środkami określonymi w art. 1:

- a) produkty przeznaczone do konsumpcji bezpośredniej lub do przetwarzania, dla których istnieją możliwości wywozu bądź potencjalne rynki zbytu w państwach trzecich, szczególnie w przypadku gdy nie będą konieczne refundacje wywozowe;
- b) produkty typowe lub wysokiej jakości mające dużą wartość dodaną.

Artykuł 4

Przy wyborze państw trzecich, w których będą prowadzone działania określone w art. 1 należy brać pod uwagę rynki krajów, w których istnieje faktyczny bądź potencjalny popyt.

Artykuł 5

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 11, co dwa lata Komisja opracowuje wykaz produktów oraz rynków określonych odpowiednio w art. 3 i 4.

Jednakże wykaz ten może być w międzyczasie zmieniany, jeśli jest to konieczne.

2. Przed sporządzeniem wykazu określonego w ust. 1 Komisja może zasięgnąć opinii Stałej Grupy ds. promocji produktów rolnych w ramach Komitetu Doradczego ds. zdrowia i bezpieczeństwa produktów rolnych.

Artykuł 6

W przypadku podejmowania działań w odniesieniu do sektora oliwy z oliwek oraz oliwy spożywczej, Wspólnota może je realizować przez działania Międzynarodowej Rady ds. oliwy

z oliwek.

W przypadku innych sektorów Wspólnota może zasięgać pomocy organizacji międzynarodowych dających podobne gwarancje.

Artykuł 7

1. W celu wykonywania działań określonych w art. 2 lit. a), b), d) oraz e) i z zastrzeżeniem art. 6, organizacje branżowe bądź międzybranżowe lub organizacje reprezentujące zainteresowany sektor bądź sektory opracowują programy promocji i informacji obejmujące maksymalnie okres trzech lat oraz proponują, której jednostce można powierzyć ich wykonanie.

Bez uszczerbku dla art. 9 ust. 3 akapit drugi oraz po zatwierdzeniu programu bądź programów jak i jednostki bądź jednostek do ich wykonywania, zainteresowane Państwa Członkowskie wnoszą wkłady finansowe na rzecz programów, po czym przedkładają programy Komisji. Komisja zatwierdza programy oraz jednostkę bądź jednostki odpowiedzialne za ich wykonanie, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 11 oraz przyznaje pierwszeństwo programom organizacji obejmujących swym działaniem obszar kilku Państw Członkowskich.

Przed zatwierdzeniem programów Komisja może zasięgnąć opinii Stałej Grupy ds. promocji produktów rolnych w ramach Komitetu Doradczego ds. zdrowia i bezpieczeństwa produktów rolnych.

2. Komisja podejmuje decyzje w sprawie działań:

- a) określonych w art. 2 lit. c) oraz f) jak również w art. 2 lit. b) oraz e), w przypadku gdy art. 9 ust. 1 akapit drugi ma zastosowanie, lub
- b) przeprowadzanych przez organizację międzynarodową określoną w art. 6,

po poinformowaniu komitetu zarządzającego właściwego dla danych sektorów bądź, gdzie sytuacja tego wymaga, komitetów regulacyjnych określonych w rozporządzeniach (EWG) nr 2092/91⁸, (EWG) nr 2081/92⁹ oraz (EWG) nr 2082/92¹⁰.

Przed podjęciem decyzji Komisja może zasięgnąć opinii Stałej Grupy ds. promocji produktów rolnych, określonej w ust. 1 akapit trzeci.

Artykuł 8

---

⁸ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1804/1999 (Dz.U. L 262 z 8.10.1999, str. 23).

⁹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1068/97 (Dz.U. L 156 z 13.6.1997, str. 10).

¹⁰ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 9). Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

1. Na podstawie otwartego bądź ograniczonego zaproszenia do składania ofert, Komisja wybiera:

- asystentów ds. technicznych potrzebnych do oceny proponowanych programów, wraz z proponowanymi jednostkami wprowadzającymi je w życie;
- jednostkę bądź jednostki odpowiedzialne za wykonanie działań określonych w art. 2 lit. c) oraz f) a także, jeśli art. 9 ust. 1 akapit drugi ma zastosowanie, w art. 2 lit. b) oraz e);
- jednostkę bądź jednostki odpowiedzialne za ocenę wyników wykonania działań.

2. Jednostka bądź jednostki odpowiedzialne za wykonanie działań określonych w art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 mają wiedzę specjalistyczną w zakresie danych produktów oraz rynków planowanych do ekspansji, a także posiadają zasoby w stopniu zapewniającym jak najskuteczniejsze wykonanie tych działań, biorąc pod uwagę ich europejski wymiar.

3. Grupa Monitorująca, składająca się z przedstawicieli Komisji, zainteresowanych Państw Członkowskich oraz organizacji inicjujących, nadzoruje prawidłowe wykonanie działań.

4. Zainteresowane Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za monitorowanie działań innych niż określone w ust. 1 tiret drugie oraz za dokonywanie płatności w odniesieniu do nich.

Artykuł 9

1. Bez uszczerbku dla ust. 4, Wspólnota finansuje:

- a) w całości działania określone w art. 2 lit. c), f) oraz g);
- b) częściowo inne działania promocyjne i informacyjne wymienione w art. 2.

Jednakże w pewnych specjalnych przypadkach Wspólnota może w całości finansować działania określone w art. 2 lit b) oraz e).

2. Udział Wspólnoty w finansowaniu działań określonych w ust. 1 lit. b) nie przekracza 50% rzeczywistych kosztów tych działań. Jednakże w przypadku promocji trwających przynajmniej dwa lata, udział ten winien stopniowo zmniejszać się od 60% do 40% rzeczywistych kosztów działań.

3. Zainteresowane Państwa Członkowskie wnoszą wkład do działań określonych w ust. 2, pokrywając 20% rzeczywistych kosztów, przy czym pozostałą różnicę pokrywają organizacje inicjujące. Udział wpłacany przez Państwa Członkowskie oraz/bądź przez organizacje branżowe lub ponadbranżowe może pochodzić z wpływów o charakterze podatków.

Jednakże we właściwie umotywowanych przypadkach oraz pod warunkiem, że dany program w sposób wyraźny odpowiada interesom Wspólnoty, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 11 może zostać podjęta decyzja, że organizacja inicjująca pokrywa całą nieponiesioną przez

Wspólną część finansowania.

4. Jeśli art. 6 ma zastosowanie, po zatwierdzeniu programu Wspólnota wpłaca właściwą część finansowania na rzecz danej organizacji międzynarodowej.

Artykuł 10

Wydatki Wspólnoty poniesione na działania określone w art. 1 są uznawane za interwencję w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. e) rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹¹.

Artykuł 11

Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną, określoną w art. 12 ust. 2.

Artykuł 12

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet Zarządzający ds. olejów i tłuszczów ustanowiony na mocy art. 37 rozporządzenia nr 136/66/EWG oraz komitety zarządzające ustanowione na mocy odpowiednich artykułów innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych.

2. W przypadku gdy następuje odniesienie do niniejszego ustępu, obowiązują art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

Artykuł 13

Przed 31 grudnia 2003 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie raport w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia, wraz z właściwymi wnioskami.

Artykuł 14

1. W art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 136/66/EWG skreśla się wyrażenie „lub państwa trzecie”.

2. W art. 2 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (EWG) nr 1308/70 skreśla się wyrażenie „i gdzie indziej”.

3. W art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2275/96 skreśla się wyrażenie „oraz za granicą”.

Artykuł 15

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie traci moc z dniem 31 grudnia 2004 r.

---

¹¹ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1999 r.

W imieniu Rady

K. HEMILÄ

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY NR 2826/2000/WE

z dnia 19 grudnia 2000 r.

w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego artykuł 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) W ramach obowiązujących przepisów danego sektora, Wspólnota może prowadzić na rynku wewnętrznym promocję szeregu produktów rolnych.
2. W związku z perspektywami na rynku i zdobyтыми doświadczeniami, a także w celu zapewnienia konsumentom pełnej informacji należy kierować się zasadami kompleksowej i konsekwentnej polityki informacyjnej i promocyjnej na rynku wewnętrznym w odniesieniu do produktów rolnych i metod ich produkcji, a także w sposób zgodny z zasadą subsydiarności w odniesieniu do artykułów spożywczych oraz według tych samych zasad w odniesieniu do państw trzecich, jednak bez zachęcania do konsumpcji jakiegokolwiek produktu ze względu na jego określone źródła pochodzenia.
3. Tego rodzaju polityka będzie korzystnie uzupełniać i wzmacniać działanie programów prowadzonych przez Państwa Członkowskie poprzez wzmocnienie wizerunku produktu w oczach konsumentów Wspólnoty, zwłaszcza w odniesieniu do jakości, wartości odżywczej i bezpieczeństwa środków spożywczych oraz metod produkcji.
4. Należy ustanowić kryteria wyboru danych produktów i sektorów oraz tematów kampanii Wspólnoty.
5. W celu zapewnienia spójności i efektywności programów, należy dokonać zdefiniowania za pomocą wytycznych ogólnego podejścia, co do niezbędnych ich elementów dotyczących każdego produktu bądź sektora.

---

¹ Dz.U. C 365 E z 19.12.2000, str. 270.

² Opinia wydana 15 grudnia (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana 15 grudnia (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

6. W związku z technicznym charakterem zadań, jakie mają zostać wykonane, Komisja powinna mieć możliwość zwrócenia się o pomoc do komitetu ekspertów i asystentów technicznych.
7. Należy ustalić zasady finansowania: powinna być przyjęta ogólna zasada, że organizacje zgłaszające propozycje i Państwa Członkowskie przyjmują na siebie zobowiązania, a Wspólnota pokrywa tylko część kosztów tego rodzaju działań. Jednakże w wyjątkowych wypadkach bardziej odpowiednie może być odstępianie od żądania wkładu finansowego od danych Państw Członkowskich. W przypadku informacji o pewnych programach Wspólnoty w zakresie pochodzenia produktu, produkcji organicznej, logo i etykietowania, jak również symboli graficznych określonych w odnośnym ustawodawstwie, zwłaszcza w odniesieniu do odległych regionów, podział finansowania między Wspólnotę i Państwa Członkowskie można uzasadnić potrzebą dostarczenia opinii publicznej informacji o tych stosunkowo nowych programach.
8. W celu zapewnienia najwyższej efektywności kosztowej, wdrożenie działań należy powierzyć, poprzez odpowiednie procedury, organom posiadającym niezbędne struktury i doświadczenie.
9. W celu zweryfikowania odpowiedniego wprowadzania w życie programów i ich oddziaływania, wykonanie programów powinno być starannie monitorowane przez Państwa Członkowskie, a oddziaływanie działań oceniane przez niezależne ciało.
10. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny być zgodne z decyzją Rady nr 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁴.
11. Nakłady poniesione na finansowanie działań i europejskiej pomocy technicznej należy sklasyfikować jako wydatki interwencyjne na mocy art. 1 ust. 2 lit. e) rozporządzenia Rady 1258/1999/WE z dnia 17 marca 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁵.
12. Środki działania w zakresie promocji, zawarte w sektorowych regulacjach prawnych różnią się zasadami ich wykonywania i podlegały zmianom. W efekcie trudno je stosować. Należy dokonać ich standaryzacji, uproszczenia i połączenia w jednolitym tekście. Odpowiednio też należy uchylić regulacje sektorowe i zasady dotyczące promocji.
13. Należy określić środki działania w okresie przejściowym od regulacji i zasad sektorowych do nowych uzgodnień, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

---

⁴ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁵ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

1. Wspólnota może finansować, w całości lub częściowo, działania informacyjne i promocyjne dotyczące produktów rolnych i metod ich produkcji, a także artykułów spożywczych żywnościowych, prowadzone na jej terytorium.

2. Działania, o których mowa w ust. 1, nie mogą dotyczyć konkretnej marki ani też zachęcać do konsumpcji produktu ze względu na jego określone pochodzenie. Niniejszy przepis nie wyklucza możliwości podawania pochodzenia produktu objętego działaniami, o których mowa w art. 2 w przypadku oznaczeń nadawanych na mocy przepisów Wspólnoty.

Artykuł 2

Działania, o których mowa w art. 1 obejmują:

- a) public relations, promocję i reklamę, które w szczególności zwracają uwagę na istotne cechy i zalety produktów Wspólnoty, podkreślając zwłaszcza ich jakość i bezpieczeństwo, specyfikę metod produkcji, wartość odżywczą i zdrowotną, etykietowanie, wysokie standardy ochrony zwierząt i poszanowanie środowiska;
- b) uczestnictwo w pokazach, targach i wystawach o znaczeniu krajowym bądź międzynarodowym mające na celu wzmocnienie wizerunku produktów Wspólnoty;
- c) działania informacyjne, dotyczące w szczególności systemów Wspólnoty obejmujących chronioną nazwę pochodzenia (PDO), chronione oznaczenie geograficzne (PGI), gwarantowane tradycyjne specjały (GTS), produkcję organiczną, a także inne symbole graficzne określone w ustawodawstwie, w szczególności w odniesieniu do odległych regionów geograficznych;
- d) działania informacyjne dotyczące systemów Wspólnoty odnoszących się do jakości win produkowanych w szczególnych regionach (tzw. wina wysokiej jakości psr), win oznakowanych nazwami geograficznymi oraz napojów spirytusowych oznakowanych nazwami geograficznymi lub oznakowanych zastrzeżonymi tradycyjnymi nazwami geograficznymi;
- e) badania celem dokonania oceny rezultatów akcji informacyjnej i promocyjnej.

Artykuł 3

Sektory i produkty, które mogą zostać objęte działaniami, o których mowa w art. 1 należy wyznaczać z uwzględnieniem następujących kryteriów:

- a) uzasadnienie konieczności zwrócenia uwagi na jakość, typowe cechy, specyfikę metod produkcji, wartość odżywczą i zdrowotną, bezpieczeństwo, ochronę i poszanowanie środowiska danych produktów za pomocą kampanii tematycznych lub ukierunkowanych na określone cele;
- b) wprowadzenie w życie systemu etykietowania z informacjami dla konsumenta, a także systemu kontroli i odczytywania miejsca pochodzenia;

- c) konieczność rozwiązywania specyficznych lub przejściowych trudności w poszczególnych sektorach;
- d) konieczność dostarczenia informacji dotyczących programów Wspólnoty PDO/PGI, GTS i programów produkcji organicznej;
- e) uzasadnienie konieczności dostarczania informacji o systemach Wspólnoty dotyczących jakości win, win oznakowanych nazwami geograficznymi oraz napojów spirytusowych oznakowanych nazwami geograficznymi lub oznakowanych zastrzeżonymi tradycyjnymi nazwami geograficznymi.

Artykuł 4

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 13 Komisja wyznacza co dwa lata listę zadań i produktów, o których mowa w art. 3. W razie konieczności można w tym czasie przeprowadzić jej modyfikację według tej samej procedury.
2. Przed sporządzeniem listy, o której mowa w ust. 1, Komisja może przeprowadzić konsultacje ze Stałą Grupą do spraw promocji produktów rolnych Komitetu Doradczego ds. bezpieczeństwa i higieny produktów rolnych.

Artykuł 5

1. Dla każdego wyodrębnionego sektora i produktu Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2, strategię z podaniem wytycznych, z którymi muszą być zgodne propozycje programów informacyjnych i promocyjnych.
2. Określając wytyczne, o których mowa w ust. 1, Komisja może przeprowadzić konsultacje ze Stałą Grupą do spraw promocji produktów rolnych Komitetu Doradczego ds. bezpieczeństwa i higieny produktów rolnych.
3. Powyższe wytyczne podają ogólne dane, dotyczące w szczególności:
  - a) zadań i ukierunkowania działań,
  - b) jednego lub więcej tematów będących przedmiotem wybranych środków,
  - c) rodzaju działań, jakie mają zostać podjęte,
  - d) czasu trwania programu,
  - e) orientacyjnego rozdzielenia środków finansowych w rozbiciu na rynki i rodzaj środków działania, sumy dostępnej jako wkład Wspólnoty w program.

Artykuł 6

1. Dla działań, o których mowa w art. 2 lit. a, b, i d) oraz zgodnie z wytycznymi, o których mowa w art. 5 organizacje zawodowe i międzybranżowe reprezentujące zainteresowany(e) sektor(y) powinny, przy współpracy z organem wykonawczym, którego wyboru dokonała(y) po zaproszeniu do składania konkurencyjnych ofert przy pomocy odpowiednich środków,

opracować program informacyjny i promocyjny trwający maksymalnie do trzydziestu sześciu miesięcy. Program może obejmować jedno lub więcej Państw Członkowskich, które sporządzają specyfikację określającą kryteria oceny programów. Program może pochodzić z organizacji szczebla ogólnoeuropejskiego lub organizacji obejmującej jedno lub więcej Państw Członkowskich. Te ostatnie programy mają pierwszeństwo.

2. Zainteresowane Państwa Członkowskie badają stosowność każdego programu i jego zgodność, a także zgodność zaproponowanego organu wykonawczego z przepisami niniejszego rozporządzenia, a także wytycznymi oraz stosownymi specyfikacjami. Sprawdzają także jego wartość w stosunku do wyłożonych środków finansowych. Państwo(a) członkowskie sporządza(ją) czasową listę zawierającą programy i organy wybrane w ramach limitu dostępnych środków i przyjmuje(a) na siebie obowiązek sfinansowania części kosztów programów.

3. Państwa Członkowskie powinny wysłać do Komisji czasową listę wybranych organów, programów oraz ich kopie.

Jeśli przedłożony program zostanie uznany przez Komisję za niezgodny z wytycznymi lub zasadami Wspólnoty, powinna ona w terminie, jaki pozostaje do ustalenia, powiadomić dane Państwo(a) Członkowskie o niezakwalifikowaniu części lub całości danego programu. W przypadku przekroczenia tego terminu program należy uznać za zakwalifikowany.

Państwa Członkowskie rozpatrują wszystkie uwagi poczynione przez Komisję w danym terminie. Po upływie tego terminu Państwo(a) Członkowskie sporządzają i natychmiast wysyłają do Komisji listę ostatecznie zakwalifikowanych programów.

Komisja możliwie jak najszybciej informuje Komitet Zarządzający, o którym mowa w art. 13, o wybranych programach i dotyczącym każdego z nich budżecie.

Artykuł 7

1. W razie braku programów informacyjnych dla jednego lub więcej działań, o których mowa w art. 2 lit. c) przedstawionych przez organizacje, o których mowa w art. 6, każde z zainteresowanych Państw Członkowskich opracowuje swoją specyfikację w oparciu o wytyczne ustalone przez Komisję oraz wybiera w drodze publicznego wezwania do przetargu organ do wdrożenia programu, jaki dane państwo zobowiązuje się współfinansować.

2. Dane państwo przesyła do Komisji wybrany program wraz z dołączoną opinią i jej uzasadnieniem na temat stosowności programu oraz jego zgodności, a także proponowanego organu, z przepisami niniejszego rozporządzenia, a także na temat jego wartości w stosunku do ceny.

3. Do celów związanych ze zbadaniem programu przez Komisję, a także jego ostatecznym zatwierdzeniem przez Państwa Członkowskie stosuje się przepisy art. 6 ust. 3 akapity drugi, trzeci oraz czwarty.

Artykuł 8

1. Przy sporządzaniu wytycznych, o których mowa w art. 5, Komisja może wezwać do pomocy komitet niezależnych ekspertów do spraw komunikowania się lub asystentów technicznych.
2. Komisja stosuje otwarte lub ograniczone wezwanie do przetargu celem wyboru:
  - a) asystenta(ów) technicznego(ych), o którym(ch) mowa w ust. 1,
  - b) organu lub organów odpowiedzialnych za weryfikację oddziaływania działań wprowadzonych w życie na mocy art. 6 i 7.

Artykuł 9

1. Wspólnota finansuje:
  - a) całe działania, o których mowa w art. 2 lit. e);
  - b) w części pozostałe działania informacyjne i promocyjne, o których mowa w art. 2.
2. Udział Wspólnoty w programach, o których mowa w ust. 1 lit b) nie może przekraczać 50% ich faktycznego kosztu.

Bez naruszenia przepisów ust. 4, Państwa Członkowskie pokrywają 20% faktycznych kosztów działań, o których mowa w ust. 2, a resztę kosztów finansują organizacje, które zaproponowały działania. Płatności dokonywane przez Państwa Członkowskie i/lub organizacje branżowe czy międzybranżowe mogą pochodzić z opłat o charakterze parafiskalnym.

3. Jednakże w uzasadnionych przypadkach i pod warunkiem, że program ewidentnie leży w interesie Wspólnoty można, zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2, podjąć decyzję co do tego, że proponująca program organizacja będzie odpowiedzialna za całość finansowania, którego nie zapewniła Wspólnota.
4. W przypadku działań, o których mowa w art. 7, Państwa Członkowskie ponoszą odpowiedzialność za tę część finansowania, której nie zapewniła Wspólnota.

Wpłaty Państw Członkowskich mogą pochodzić z opłat o charakterze parafiskalnym.

Artykuł 10

1. Organ lub organy, którym powierzono wdrożenie działań, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 muszą dysponować wiedzą fachową na temat danych produktów i rynków, a także posiadać środki niezbędne do jak najbardziej efektywnego wprowadzenia programu w życie z należyty uwzględnieniem europejskiego wymiaru programów.
2. Państwa Członkowskie odpowiadają za monitorowanie i płatności w przypadku wszystkich działań poza tymi, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit a).

Artykuł 11

Wspólnota finansując programy, o których mowa w art. 1, działa zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1258/1999.

Artykuł 12

Szczegółowe zasady zastosowania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2.

Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Komitet ds. olejów i tłuszczów ustanowiony zgodnie z art. 37 rozporządzenia 136/66/EWG⁶ i komitety zarządzające ustanowione odpowiednimi artykułami pozostałych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych (dalej zwane „komitetami”).

2. W przypadku odwoływania się do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 oraz 7 decyzji 1999/468/WE.

Czas określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/KE ustala się jako jeden miesiąc.

3. Komitety przyjmują swoje regulaminy wewnętrzne.

Artykuł 14

Co dwa lata, począwszy od 31 grudnia 2003 r., Komisja przesyła do Parlamentu Europejskiemu i Rady raport dotyczący stosowania niniejszego rozporządzenia, zajmując się w szczególności wybranymi programami i wykorzystaniem przydziałów finansowych oraz dołączając wszelkie stosowne propozycje.

Artykuł 15

1. Skreśla się następujące przepisy:

- a) art. 11 rozporządzenia Rady (EWG) nr 136/1966 z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów⁶,
- b) art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1308/1970 z dnia 29 czerwca 1970 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku lnu i konopi⁷,
- c) art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3763/1991 z dnia 16 grudnia 1991 r. wprowadzającego specyficzne środki w odniesieniu do niektórych produktów rolnych na rzecz zamorskich departamentów Francji⁸,

---

⁶ Dz.U. L 172 z 30.9.1996, str. 3025. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2702/1999 (Dz.U. L 327 z 21.12.1999, str. 7).

⁷ Dz.U. L 146 z 4.7.1970, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2702/1999.

⁸ Dz.U. L 356 z 24.12.1991, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2598/1995 (Dz.U. L 267 z 9.11.1995, str. 1).

- d) art. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1332/1992 z dnia 18 maja 1992 r. wprowadzającego specjalne środki dla oliwek deserowych⁹,
- e) art. 31 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1600/1992 z dnia 15 czerwca 1992 r. dotyczącego specjalnych środków dla Wysp Azorskich i Madery w odniesieniu do niektórych produktów rolnych¹⁰,
- f) art. 26 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1601/1992 z dnia 15 czerwca 1992 r. dotyczącego specjalnych środków dla Wysp Kanaryjskich w odniesieniu do niektórych produktów rolnych¹¹,
- g) art. 1 ust. 2 tiret drugie i art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) 399/1994 z dnia 21 lutego 1994 r. dotyczącego specjalnych środków dla suszonych winogron¹²,
- h) art. 54 rozporządzenia Rady nr 2200/96/WE z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹³,
- i) art. 35 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) NR 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. dotyczącego wspólnej organizacji rynku wina¹⁴.

2. W rozporządzeniu 399/94/WE skreśla się sformułowania „i promocja” oraz „lit. d) i lit. e)” odpowiednio z art. 1 i art. 2 ust. 2.

3. Tracą moc: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1195/1990 z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie środków na rzecz wzrostu konsumpcji i wykorzystania jabłek¹⁵, (EWG) nr 1201/1990 z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie środków na rzecz wzrostu konsumpcji owoców cytrusowych¹⁶, EWG nr 2067/1992 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie środków promocji i obrotu wołowiną i cielęciną¹⁷, (EWG) nr 2073/1992/ z 30 czerwca 1992 r. w sprawie promocji konsumpcji we Wspólnocie i rozwoju rynków mleka i przetworów mlecznych¹⁸, (EWG) nr 2275/1996 z dnia 22 listopada 1996 r. wprowadzające specyficzne środki dla żywych roślin i produktów ogrodnich¹⁹, a także (EWG) nr 2071/1998 z dnia 28 września 1998 r. dotyczące środków upowszechnienia etykietowania wołowiny i cielęciny²⁰.

---

⁹ Dz.U. L 145 z 27.5.1992, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1267/1995 (Dz.U. L 123 z 3.6.1995, str. 4).

¹⁰ Dz.U. L 173 z 27.6.1992, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2348/1996 (Dz.U. nr L 320 z 11.12.1996, str. 1).

¹¹ Dz.U. L 173 z 27.6.1992, str. 13. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2348/1996.

¹² Dz.U. L 54 z 25.2. 1994, str. 3.

¹³ Dz.U. L 297 z 129.11.1996, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) 1257/1999 (Dz.U. nr L 160 z 26.6.1999, str. 80).

¹⁴ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem nr 1622/2000 (Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 1.).

¹⁵ Dz.U. L 119 z 11.5.1990, str. 53.

¹⁶ Dz.U. L 119 z 11.5.1990, str. 65.

¹⁷ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 57.

¹⁸ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 67.

¹⁹ Dz.U. L 308 z 29.11.1996, str. 7. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2702/1999

²⁰ Dz.U. L 265 z 30.9.1998, str. 2.

4. Przepisy, warunki oraz regulacje wyszczególnione w ust. 1 i 2 nadal stosują się do programów informacyjnych i promocyjnych, co do których decyzje zostały podjęte przed wejściem w życie rozporządzenia o zastosowaniu niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

Komisja przyjmie zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2 środki konieczne do ułatwienia przejścia od rozporządzeń, o których mowa w art. 15 do tych zawartych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Ustaw Wspólnoty Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 stycznia 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2000 r.

W imieniu Rady

J. GLAVANY

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1963/79

z dnia 6 września 1979 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dopłat produkcyjnych do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórych konserwowanych środków spożywczych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 590/79²,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2749/78 z dnia 23 listopada 1978 r. w sprawie handlu olejami i tłuszczami między Wspólnotą a Grecją³,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. ustanawiające ogólne zasady dotyczące dopłat produkcyjnych do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórych konserwowanych środków spożywczych⁴, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

mechanizmy kontrolne przewidziane w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 591/79 muszą gwarantować przyznawanie dopłat produkcyjnych jedynie w odniesieniu do oliwy z oliwek spełniającej warunki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu i w rozporządzeniu (EWG) nr 591/79; dopłaty produkcyjne są co do zasady przyznawane wyłącznie po przeprowadzeniu takiej kontroli;

jeżeli kontrole mają być przeprowadzane należycie, wniosek o przeprowadzenie kontroli powinien być złożony w odpowiednim terminie i zawierać niektóre podstawowe informacje; w tym celu należy zobowiązać producentów konserw rybnych i konserw warzywnych do prowadzenia rachunków stanu zapasów wykazujących ilości i pochodzenie wykorzystanej oliwy z oliwek;

kontrola powinna obejmować okres, który umożliwi przetwórcom zaplanować produkcję w świetle cen nabycia oraz otrzymywania dostaw oliwy z oliwek; przyznawana dopłata powinna, z tego samego powodu, być dopłatą obowiązującą w dniu, w którym został złożony wniosek o przeprowadzenie kontroli;

w celu umożliwienia stronom zainteresowanym nabywanie potrzebnej im oliwy z oliwek, Państwa Członkowskie winny mieć możliwość wypłacania kot dopłat produkcyjnych z góry, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia;

---

¹ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

² Dz.U. nr L 78 z 30.03.1979, str. 1.

³ Dz.U. nr L 331 z 28.11.1978, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 78 z 30.03.1979, str. 2.

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 615/71⁵ powinno zostać uchylone;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. olejów i tłuszczów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do celów dopłaty produkcyjnej, producenci konserwowanych środków spożywczych z ryb i z warzyw, określonych w art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 591/79 prowadzą, w odniesieniu do takich konserwowanych środków spożywczych, dzienne rachunki stanu zapasów zawierające co najmniej następujące informacje:

- a) ilość oliwy z oliwek, w podziale według pochodzenia i daty wprowadzenia na teren zakładu;
- b) ilość oliwy z oliwek, w podziale według pochodzenia, wykorzystaną w produkcji odpowiednich konserwowanych środków spożywczych;
- c) w odniesieniu do każdej dostarczonej partii oliwy z oliwek, numer faktury, potwierdzenia odbioru lub jakiegokolwiek innego równoważnego dokumentu;
- d) masę netto wyprodukowanych konserwowanych środków spożywczych, ze wskazaniem średniej masy oliwy z oliwek wykorzystanej w każdym z poszczególnych rodzajów produkcji.

Artykuł 2

1. W celu kwalifikowania się do otrzymania dopłaty produkcyjnej, producent musi przedłożyć właściwemu organowi wniosek o przeprowadzenie kontroli nie później niż pięć dni roboczych przed przewidywaną datą rozpoczęcia działalności wytwórczej. Wniosek taki nie może zostać przedłożony właściwemu organowi dopóki oliwa z oliwek nie znajdzie się na terenie zakładu produkcyjnego.

2. Wniosek musi zawierać co najmniej następujące informacje:

- a) nazwę i adres producenta;
- b) datę rozpoczęcia i zakończenia produkcji;
- c) ilość i rodzaj konserwowanych środków spożywczych, które mają być wyprodukowane;
- d) przewidywaną ilość oliwy z oliwek, która zostanie wykorzystania w produkcji, oraz pochodzenie oliwy.

3. Wniosek o przeprowadzenie kontroli jest ważny jedynie w odniesieniu do procesu

---

⁵ Dz.U. nr L 71 z 25.03.1971, str. 12.

produkcyjnego, który zostanie zakończony w terminie upływającym nie później niż ostatniego dnia trzeciego miesiąca następującego po miesiącu, w którym wniosek ten został złożony.

Jeżeli w przypadku okoliczności *siły wyższej* działalność wytwórcza nie może być przeprowadzona w tym terminie właściwy organ danego Państwa Członkowskiego, na wniosek producenta, przedłuża ten termin w zakresie niezbędnym uwzględniając przywołane okoliczności.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie sprawdzają:

- a) prowadzenie przez producenta rejestru stanu zapasów zgodnie z art. 1;
- b) czy oliwa wskazana we wniosku o przeprowadzenie kontroli znajdowała się na terenie zakładu, w momencie składania wniosku.

Artykuł 4

1. Dopłata produkcyjna jest przyznawana na wniosek przedłożony przez producenta, w Państwie Członkowskim, na którego terytorium wyprodukowano dane konserwowane środki spożywcze.

2. Wniosek określony w ust. 1 musi zawierać szczegółowe dane dotyczące ilości oliwy wykorzystanej w produkcji konserwowanych środków spożywczych oraz jej pochodzenie. Wniosek musi być przedłożony przez stronę zainteresowaną w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym wykorzystano oliwę.

Artykuł 5

Dopłata jest wypłacana po stwierdzeniu przez zainteresowane Państwo Członkowskie, że ilość oliwy wskazana we wniosku określonym w art. 4 i ilość oraz pochodzenie oliwy wykorzystanej w produkcji odpowiednich konserwowanych środków spożywczych zgadzają się.

Jednakże, na wniosek strony zainteresowanej, dopłata może zostać wypłacona wcześniej, niezwłocznie po przeprowadzeniu kontroli określonej w art. 3, pod warunkiem, że złożono zabezpieczenie gwarantujące wykorzystanie danej oliwy we wskazanych celach.

Artykuł 6

Do celów kontroli określonej w art. 5 ust. 1, dane Państwo Członkowskie dokonuje, między innymi, kontroli rachunków stanu zapasów określonych w art. 1.

Artykuł 7

W przypadku, gdy ilość oliwy z oliwek wskazana we wniosku określonym w art. 4 nie odpowiada ilości oliwy ustalonej w wyniku kontroli określonej w art. 5 jako wykorzystanej w produkcji, zainteresowane Państwo Członkowskie określa ilość oliwy z oliwek, na którą

wypłaca się dopłatę.

Artykuł 8

Dopłatą przyznawaną jest dopłata obowiązująca w dniu, w którym przedłożono wniosek o przeprowadzenie kontroli określony w art. 2.

Artykuł 9

Kwota określona w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 591/79 wynosi 0,750 ECU. Jednakże, w przypadku, gdy średnia arytmetyczna, określona w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy wyżej wymienionego rozporządzenia, wynosi zero, dopłatę ustala się na zero.

Artykuł 10

Rozporządzenie (EWG) nr 615/71 traci moc.

Artykuł 11

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 10 września 1979 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do oliwy z oliwek, w stosunku do której wnioski określone w art. 2 przedkłada się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lub po tej dacie. W odniesieniu do oliwy, w stosunku do której wnioski określone w art. 2 są przedkładane przed tą datą, stosuje się nadal rozporządzenie (EWG) nr 615/71.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 września 1979 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2829/79

z dnia 14 grudnia 1979 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1963/79 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dopłat produkcyjnych do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórych konserwowanych środków spożywczych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 590/79²,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. ustanawiające ogólne zasady dotyczące refundacji produkcyjnych w przypadku oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórych konserwowanych środków spożywczych³, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1963/79⁴ stanowi, że wnioski o przeprowadzenie kontroli oliwy muszą być przedkładane właściwym władzom nie później niż pięć dni roboczych przed przewidywaną datą rozpoczęcia produkcji konserwowanych środków spożywczych, w której oliwa ma zostać wykorzystana;

celem tak wyznaczonego terminu jest przeprowadzenie, przez właściwe władze kontroli zapasów oliwy z oliwek; skoro stosowane w poszczególnych Państwach Członkowskich metody przeprowadzania takich kontroli administracyjnych różnią się, Państwa Członkowskie powinny same wyznaczać terminy, które są dla nich konieczne do przeprowadzania omawianych kontroli;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. olejów i tłuszczów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1963/79 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu kwalifikowania się do otrzymania refundacji produkcyjnej, producent musi przedłożyć właściwemu organowi wniosek o przeprowadzenie kontroli przed

¹ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

² Dz.U. nr L 78 z 30.03.1979, str. 1.

³ Dz.U. nr L 78 z 30.03.1979, str. 2.

⁴ Dz.U. nr L 227 z 7.09.1979, str. 10.

przewidywaną datą rozpoczęcia działalności wytwórczej.

Wniosek taki nie może być przedłożony dopóki oliwa nie znajdzie się na terenie zakładu produkcyjnego.

Zainteresowane Państwo Członkowskie określa, jeżeli jest to konieczne, minimalny okres, który musi upłynąć od daty przedłożenia wniosku o przeprowadzenie kontroli do daty określonej w pierwszym akapicie.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1979 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2940/80

z dnia 13 listopada 1980 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1963/79 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania refundacji produkcyjnych do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórej żywności konserwowanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1917/80²,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2749/78 z dnia 23 listopada 1978 r. w sprawie handlu olejami i tłuszczami między Wspólnotą a Grecją³,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. ustanawiające ogólne zasady dotyczące refundacji produkcyjnych do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórej żywności konserwowanej⁴, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 591/79 stanowią, iż oliwa z oliwek produkowana we Wspólnocie i wykorzystywana w produkcji konserwowanej żywności kwalifikuje się do refundacji produkcyjnej wraz z kwotą pomocy w odniesieniu do konsumpcji obowiązującej w dniu dokonania refundacji;

oliwa z oliwek pochodząca ze Wspólnoty, wykorzystywana w produkcji żywności konserwowanej i nabywana przez producentów w opakowaniach o zawartości netto nieprzekraczającej pięciu litrów kwalifikuje się do pomocy w odniesieniu do konsumpcji określonej w art. 11 rozporządzenia 136/66/EWG; jedynie oliwa z oliwek wytwarzana we Wspólnocie i nabywana w ilościach hurtowych przez producentów konserw może kwalifikować się do kwoty refundacji produkcyjnej określonej w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 591/79; rozporządzenie (EWG) nr 1963/79⁵ należy odpowiednio zmienić;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Olejów i Tłuszczów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

---

¹ Dz.U. nr L 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

² Dz.U. nr L 186 z 19.7.1980, str. 1.

³ Dz.U. nr L 331 z 28.11.1978, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 78 z 30.3.1979, str. 2.

⁵ Dz.U. nr L 227 z 7.9.1979, str. 10.

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1963/79 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ilość oliwy z oliwek w podziale według pochodzenia i formy opakowania, wprowadzana do fabryki”;

2. Dodaje się art. 9 lit. a) w brzmieniu:

„*Artykuł 9 lit. a)*

Do celów obliczania kwoty refundacji, przepisy art. 4 ust. 1 akapit drugi lub art. 5 ust. 2. rozporządzenia (EWG) nr 591/79 stosuje się jedynie wówczas gdy oliwa z oliwek wykorzystywana w produkcji konserw została wytworzona we Wspólnocie i nabyta przez producenta w opakowaniach o zawartości netto nieprzekraczającej pięciu litrów.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 listopada 1980 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 393/87

z dnia 9 lutego 1987 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1963/79 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania refundacji produkcyjnych do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórych konserwowanych środków spożywczych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1454/86²,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. ustanawiające ogólne zasady dotyczące refundacji produkcyjnych do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórych konserwowanych środków spożywczych³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3788/85⁴, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 2 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1963/79⁵ przewiduje, że żądanie weryfikacji jest ważne jedynie w odniesieniu do procesu produkcyjnego, który zostanie zakończony przed upływem trzeciego miesiąca po złożeniu wniosku; doświadczenie wykazało, że okres ten jest nieodpowiedni z technicznego punktu widzenia w odniesieniu do niektórych procesów produkcyjnych przetwarzanej żywności, w którym oliwa z oliwek nie jest wykorzystywana jedynie jako środek konserwujący, ale również jako aktywny składnik w przygotowaniu gotowego produktu; w celu umożliwienia korzystania z refundacji produkcyjnych tak konserwowanej żywności, należy przyjąć przepisy umożliwiające Państwom Członkowskim ustalenie okresu maksymalnie ośmiu miesięcy w odniesieniu do tych produktów, dla których ustanowiony trzymiesięczny okres jest nieodpowiedni z uwagi na ich dłuższy czas przygotowania;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Olejów i Tłuszczów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 2 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1963/79 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

¹ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

² Dz.U. nr L 133 z 21.5.1986, str. 8.

³ Dz.U. nr L 78 z 30.3.1979, str. 2.

⁴ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1985, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 227 z 7.9.1979, str. 10.

„Jednakże Państwa Członkowskie mogą przewidzieć dłuższy okres nieprzekraczający ośmiu miesięcy, gdy do celów procesu produkcyjnego konserwowanej żywności niezbędne jest, aby oliwa pozostawała w kontakcie z rybami lub warzywami przez okres dłuższy niż okres przewidziany w akapicie pierwszym.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 lutego 1987 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1458/89

z dnia 26 maja 1989 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1963/79 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania refundacji produkcyjnej do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórej żywności konserwowanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1225/89²,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. ustanawiające ogólne zasady dotyczące refundacji produkcyjnej do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórej konserwowanej żywności³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3788/85⁴, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 20a rozporządzenia nr 136/66/EWG oliwa z oliwek wykorzystywana w produkcji konserwowanych ryb i warzyw kwalifikuje się do refundacji produkcyjnej; taka refundacja musi umożliwić jej odbiorcom zakup oliwy z oliwek na rynku Wspólnoty po cenach zbliżonych do cen światowych; w tym celu refundacja produkcyjna musi być ustalona na bazie zmiennego składnika przywózowej opłaty wyrównawczej od oliwy uzyskanej przez rafinację oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia;

przepisy w sprawie przyznania refundacji produkcyjnej ustanawia rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1963/79⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 393/87⁶;

przystąpienie Hiszpanii i Portugalii spowodowało zmienne obliczenia refundacji produkcyjnej w szczególności uwzględniając różnice poziomów cen; w celu zrekompensowania tych różnic cenowych wprowadzono akcesyjne kwoty wyrównawcze; zgodnie z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 591/79 refundacja produkcyjna w odniesieniu do Hiszpanii i Portugalii ma być poprawiona o akcesyjną kwotę wyrównawczą stosowaną w przywozie z państw trzecich do każdego z tych Państw Członkowskich;

---

¹ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

² Dz.U. nr L 128 z 11.5.1989, str. 15.

³ Dz.U. nr L 78 z 30.3.1979, str. 2.

⁴ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1985, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 227 z 9.9.1979, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 40 z 10.2.1987, str. 9.

zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 296/86⁷, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1981/88⁸ można stosować uzgodnienia w odniesieniu do czynnego uszlachetniania w handlu między nowymi Państwami Członkowskimi i między tymi ostatnimi, a innymi Państwami Członkowskimi;

jeżeli oliwa z oliwek produkowana we Wspólnocie i używana w produkcji niektórych konserwowanych środków spożywczych jest objęta uzgodnieniami w odniesieniu do czynnego uszlachetniania, powodującym możliwość uzyskania przy produkcji tego rodzaju oliwy refundacji produkcyjnej stosowanej w państwie przetwarzania, refundacja produkcyjna musi być poprawiona o akcesyjną kwotę wyrównawczą, która nie została nałożona; ta sprawa nie powinna pozostawiać wątpliwości, a rozporządzenie (EWG) nr 1963/79 należy odpowiednio zmienić;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. olejów i tłuszczów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1963/79 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Artykuł 4a

W odniesieniu do oliwy z oliwek produkowanej we Wspólnocie refundacja produkcyjna dla niektórych konserwowanych środków spożywczych, jeżeli używana oliwa z oliwek jest objęta uzgodnieniami czynnego uszlachetniania, zostanie skorygowana o nienałożoną akcesyjną kwotę wyrównawczą.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 maja 1989 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

---

⁷ Dz.U. nr L 36 z 12.2.1986, str. 5.

⁸ Dz.U. nr L 174 z 6.7.1988, str. 28.

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1081/2001

z dnia 1 czerwca 2001 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1476/95, (EWG) nr 1963/79 i (WE) nr 2768/98 oraz uchylające rozporządzenie (EWG) nr 205/73 w sprawie wymiany informacji między Państwami Członkowskimi a Komisją dotyczących olejów i tłuszczów

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000², w szczególności jego art. 2 ust. 2, art. 12a i art. 20a ust. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wszystkie z wyjątkiem kilku przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 205/73 z dnia 25 stycznia 1973 r. w sprawie wymiany informacji między Państwami Członkowskimi a Komisją dotyczących olejów i tłuszczów³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1058/87⁴, nie mają dłużej zastosowania. Dlatego też rozporządzenie to powinno zostać uchylone a przepisy art. 4 i 5 w sprawie informacji dotyczących refundacji handlowych i produkcyjnych powinny zostać włączone do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1476/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiającego specjalne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na przywóz oliwy z oliwek⁵ oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1963/79 z dnia 6 września 1979 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania refundacji produkcyjnych do oliwy z oliwek wykorzystywanej w produkcji niektórych konserwowanych środków spożywczych⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1458/89⁷.
- (2) Monitorowanie cen rynkowych dla różnych kategorii oliwy z oliwek jest istotne dla określenia czy konieczne jest zastosowanie przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 2768/98 z dnia 21 grudnia 1998 r. w sprawie systemu pomocy dla prywatnego składowania oliwy z oliwek⁸.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Olejów i Tłuszczów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

---

¹ Dz.U. 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

² Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 2.

³ Dz.U. L 23 z 29.1.1973, str. 15.

⁴ Dz.U. L 103 z 15.4.1987, str. 31.

⁵ Dz.U. L 145 z 29.6.1995, str. 35.

⁶ Dz.U. L 227 z 7.9.1979, str. 10.

⁷ Dz.U. L 144 z 27.5.1989, str. 5.

⁸ Dz.U. L 346 z 22.12.1998, str. 14.

Artykuł 1

1. Po art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1476/95 dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Artykuł 1a

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o ilościach, dla których zostały wydane pozwolenia na przywóz lub wywóz, podając dane szczegółowe dotyczące ilości oraz, w przypadkach określonych w art. 2 ust. 1, pochodzenie przywozu:

- a) nie później niż 5-ego i 20-stego dnia każdego miesiąca na poprzednie dwa tygodnie w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 136/66/EWG;
- b) w trakcie pierwszego miesiąca po zakończeniu każdego roku gospodarczego w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. d) i e) tego rozporządzenia.

Jeśli Państwo Członkowskie uważa, że przywóz lub wywóz ilości objętych wnioskami o pozwolenia wniesionymi w tym Państwie Członkowskim grozi zakłóceniem rynku, niezwłocznie powiadamia Komisję, wskazując, w sposób wcześniej określony, ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski o pozwolenia, a pozwolenia nie zostały jeszcze wydane lub zatwierdzone, oraz ilości, na które wydano pozwolenia w trakcie bieżących dwóch tygodni.

2. Do celów niniejszego artykułu:

- a) „dwa tygodnie poprzedzające 5-ty dzień każdego miesiąca” oznacza okres od 16-ego do końca miesiąca poprzedzającego określoną datę;
- b) „dwa tygodnie poprzedzające 20-ty dzień każdego miesiąca” oznacza okres od 1-ego do 15-ego tego miesiąca.”

2. Po art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1963/79 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Artykuł 2a

W odniesieniu do refundacji produkcyjnej określonej w art. 20a rozporządzenia nr 136/66/EWG, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję w trakcie pierwszego miesiąca każdego roku gospodarczego o ilościach oliwy z oliwek poddanych kontroli w trakcie poprzedzającego roku gospodarczego.”

3. Po art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2768/98 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Artykuł 3a

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, najpóźniej w każdą środę, o średnich cenach w poprzedzającym tygodniu różnych kategorii oliwy z oliwek określonych w Załączniku do rozporządzenia nr 136/66/EWG na głównych rynkach reprezentatywnych

na ich terytorium.

Gdzie stosowne, cenom towarzyszą dane szczegółowe dotyczące wielkości oraz reprezentatywności danych transakcji.”

Artykuł 2

Rozporządzenie (EWG) nr 205/73 traci moc.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) nr 845/72

z dnia 24 kwietnia 1972 r.

w sprawie specjalnych środków w celu wsparcia hodowli jedwabników

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

rozporządzenie Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 r.¹ w sprawie wspólnej organizacji rynków określonych produktów wymienionych w załączniku II do Traktatu określa środki dotyczące handlu jedwabnikami i jajami jedwabników, nie przewiduje jednak środków wsparcia w ramach Wspólnoty; hodowla jedwabników ma znaczenie ekonomiczne dla niektórych regionów Wspólnoty; działalność ta jest źródłem dodatkowego dochodu dla rolników w tych regionach; należy zatem przyjąć środki w celu pomocy w zapewnieniu hodowcom jedwabników odpowiedniego dochodu;

w tym celu należy przewidzieć środki ułatwiające dostosowanie podaży do wymogów rynku i udzielić hodowcom jedwabników pomocy zastępującej wszelkie formy pomocy krajowej w sektorze jedwabników; ze względu na charakterystyczne cechy hodowli jedwabników należy przyjąć dla tej pomocy system ustalania ryczałtowego kwoty na pojemnik jaj jedwabników;

ponadto powinno zostać przewidziane, że wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w wyniku zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia powinny być sfinansowane przez Wspólnotę zgodnie z przepisami dotyczącymi finansowania wspólnej polityki rolnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W celu wsparcia inicjatyw podejmowanych przez organizacje zawodowe i branżowe, które powinny ułatwiać dostosowanie podaży do wymagań rynku wspólnotowe środki poprawy jakości jedwabników mogą być podejmowane w stosunku do jedwabników objętych podpozycją nr 01.06 C Wspólnej Taryfy Celnej i w stosunku do jaj jedwabników objętych podpozycją nr 05.15 B Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Przepisy ust.1, o ile dotyczą celów określonych w art. 39 ust. 1 lit. a) Traktatu, mogą być stosowane w ramach wspólnych działań w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady

---

¹ Dz.U. nr L 151 z 30.6.1968, str. 16.

(EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r.² w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej.

Artykuł 2

1. Z początkiem roku hodowlanego 1972/73 przyznaje się pomoc na jedwabniki hodowane we Wspólnocie. Pomoc tę, której wysokość jest jednolita dla całej Wspólnoty, ustala się co roku przed dniem 1 sierpnia na rok hodowlany rozpoczynający się w następnym roku kalendarzowym. Jednakże wysokość pomocy przyznawanej na rok hodowlany 1972/73 zostanie wyznaczona przed dniem 1 czerwca 1972 r.

2. Pomoc przyznaje się w formie określonej kwoty na zebrany pojemnik jaj jedwabników i ustala się ją w celu zapewnienia hodowcom jedwabników stosownych dochodów, uwzględniając sytuację na rynku kokonów i surowego jedwabiu, przewidywalny rozwój tego rynku i polityki importowej.

Pomoc przyznaje się hodowcom jedwabników na każdy zebrany pojemnik jaj, pod warunkiem, że:

- pojemniki zawierają pewną minimalną liczbę jaj, to znaczy liczbę, którą należy jeszcze określić i
- udało się wyhodować jedwabniki.

3. Wysokość pomocy ustala się zgodnie z procedurą ustaloną w art. 43 ust. 2 Traktatu.

4. Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustaloną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu.

5. Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu są ustalone zgodnie z procedurą ustaloną w art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1308/70³ z 29 czerwca 1970 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków lnu i konopi.

Artykuł 3

Rok hodowlany dla jedwabników rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia każdego roku i kończy z dniem 31 marca następnego roku kalendarzowego.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie i Komisja informują się wzajemnie o danych niezbędnych do realizacji niniejszego rozporządzenia. Dane te zostaną sporządzone według procedury art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1308/70.

Sposoby przekazywania i rozpowszechniania zostaną ustalone według tej samej procedury.

Artykuł 5

---

² Dz.U. nr L 94 z 28.4.1970, str. 13.

³ Dz. U. nr L 146 z 4.6.1970, str. 1.

Postanowienia dotyczące finansowania wspólnej polityki rolnej stosują się do produktów określonych w art. 1.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 kwietnia 1972 r.

W imieniu Rady

G. THORN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 4005/87

z dnia 23 grudnia 1987 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 845/72 w sprawie specjalnych środków w celu wsparcia hodowli jedwabników

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3985/87², w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 ustanawia z mocą od dnia 1 stycznia 1988 r. Nomenklaturę Scaloną towarów opartą na Systemie Zharmonizowanym, który będzie spełniał zarówno wymogi Wspólnej Taryfy Celnej jak i nomenklatury towarów dla wspólnotowej statystyki handlu zagranicznego;

w konsekwencji konieczne jest wyrażenie opisu towarów i numerów pozycji taryfowych, które występują w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 845/72³ zgodnie z Nomenklaturą Scaloną; dostosowania te nie wymagają żadnych istotnych zmian,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 845/72 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu wsparcia inicjatyw podejmowanych przez organizacje handlowe i wspólne organizacje handlowe dla ułatwienia dostosowania dostaw do wymagań rynku wspólnotowe środki poprawy jakości mogą być podejmowane w stosunku do jedwabników objętych podpozycją 01 060 099 Nomenklatury Scalonej i w stosunku do jaj jedwabników objętych podpozycją 05 119 990 Nomenklatury Scalonej.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1988 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

---

¹ Dz.U. nr 256 z 7.09.1987, str. 1.

² Dz.U. nr L 376 z 31.12.1987, str. 1.

³ Dz.U. nr L 100 z 27.04.1972, str. 1.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 grudnia 1987 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 683/74

z dnia 27 marca 1974 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1054/73 w sprawie szczegółowych zasad dotyczących pomocy dla hodowli jedwabników

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą;

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 845/72¹ z dnia 24 kwietnia 1972 r. ustanawiające specjalne środki w celu wsparcia hodowli jedwabników, w szczególności jego art. 2 ust. 5;

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1054/73² z dnia 18 kwietnia 1973 r. ustanawia szczegółowe zasady przyznawania pomocy dla hodowli jedwabników na rok hodowlany 1973/74; doświadczenie wykazało, że przepisy tego rozporządzenia powinny zostać rozszerzone na przyszłe lata hodowlane;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. lnu i konopi,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1054/73 otrzymuje brzmienie:

„Pomoc określoną w art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 845/72 przyznaje się na warunkach ustanowionych w poniższych artykułach w odniesieniu do jedwabników hodowanych we Wspólnocie.”

Artykuł 2

W art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1054/73 wyrazy „31 grudnia 1973 r.” zastępuje się wyrazami „30 listopada każdego roku”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1974 r.

---

¹ Dz.U. nr L 100 z 27.04.1972, str. 1.

² Dz.U. nr L 105 z 20.04.1973, str. 4.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 marca 1974 r.

W imieniu Komisji

François - Xavier ORTOLI

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2059/92

z dnia 30 czerwca 1992 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 845/72 w sprawie specjalnych środków w celu wsparcia hodowli jedwabników

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹;

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²;

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 845/72⁴ stanowi między innymi, że pomoc w odniesieniu do jedwabników ustala się co roku przed dniem 1 sierpnia na rok hodowlany rozpoczynający się w następnym roku kalendarzowym; ze względu na obecną praktykę przepis ten powinien zostać dostosowany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 845/72 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z początkiem roku hodowlanego 1972/73 przyznaje się pomoc w odniesieniu do jedwabników hodowanych we Wspólnocie.

Pomoc tę, której wysokość jest jednolita dla całej Wspólnoty, ustala się corocznie.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

---

¹ Dz.U. nr C 119 z 11.05.1992, str. 36.

² Dz.U. nr C 150 z 15.06.1992.

³ Dz.U. nr C 169 z 6.07.1992.

⁴ Dz.U. nr L 100 z 27.04.1972, str. 1. Zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4005/87 (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 48).

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 30 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady

Arlindo MARQUES CUNHA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1668/2000

z dnia 17 lipca 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 845/72 w sprawie specjalnych środków w celu wsparcia hodowli jedwabników

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 845/72⁴ przewiduje coroczne ustalanie pomocy wspólnotowej w odniesieniu do jedwabników hodowanych we Wspólnocie. Zgodnie z podejściem, które nastąpiło po reformie wspólnej organizacji rynków w związku z Agendą 2000 i aby umożliwić producentom opracowanie długoterminowych planów produkcyjnych, pomoc powinna zostać ustalona bez jakiegokolwiek limitu czasowego, bez uszczerbku dla wszelkich przeglądów, których można będzie zażądać w przyszłości.
- 2) Pomoc powinna zostać ustalona na poziomie, który zagwarantuje godne warunki życia dla producentów jedwabników.
- 3) Środki niezbędne do wykonania rozporządzenia (EWG) nr 845/72 powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁵,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 845/72 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

---

¹ Dz.U. C 86 E z 24.03.2000, str. 9.

² Opinia wydana dnia 16 maja 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 168 z 16.06.2000, str. 17.

⁴ Dz.U. L 100 z 27.04.1972, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2059/92 (Dz.U. L 215 z 30.07.1992, str. 19).

⁵ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

1. Przyznaje się pomoc w odniesieniu do jedwabników objętych podpozycją 0106 00 90 Nomenklatury Scalonej i w odniesieniu do jaj jedwabników objętych podpozycją 0511 99 80 hodowanych we Wspólnocie.
  2. Pomoc przyznaje się hodowcom jedwabników w odniesieniu do każdego zebranego pojemnika jaj jedwabników, pod warunkiem, że pojemniki te zawierają minimalną liczbę jaj, którą należy określić, oraz że udało się wyhodować jedwabniki.
  3. Pomoc w odniesieniu do zebranego pojemnika jaj jedwabników wynosi 133,26 EUR.”
2. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 4 ust. 2.

Szczegółowe zasady obejmują w szczególności minimalną ilość określoną w art. 1 ust. 2, informacje, które mają być przekazywane Komisji przez Państwa Członkowskie oraz wszelkie środki kontroli w celu ochrony interesów finansowych Wspólnoty przed oszustwem lub innymi nieprawidłowościami.”

3. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet Zarządzający ds. lnu i konopi ustanowiony na mocy art. 11 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku lnu i konopi*, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku dokonywania odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje własny regulamin.”

*Dz.U. L 146 z 4.07.1970, str. 1.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 lipca 2000 r.

W imieniu Rady

J. GLAVANY

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE (EWG) NR 922/72 RADY

z dnia 2 maja 1972 r.

ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do jedwabników na rok hodowlany 1972/1973

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 845/72¹ z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie specjalnych środków w celu wsparcia hodowli jedwabników, w szczególności jego art. 2 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 845/72 stanowi, że pomoc ma być przyznawana w odniesieniu do jedwabników hodowanych wewnątrz Wspólnoty, oraz że należy przyjąć ogólne zasady stosowania przewidziane w tym artykule;

w celu uproszczenia stosowania systemu pomocy, w każdym Państwie Członkowskim pomoc należy przyznawać wyłącznie w odniesieniu do jedwabników hodowanych na terytorium tego państwa;

w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania tego systemu niezbędne jest określenie tego, kto jest uprawniony do uzyskania pomocy oraz uściślenie niektórych wymagań dotyczących przyznawania pomocy;

niezbędne jest wprowadzenie systemu kontroli administracyjnej zapewniającego, że pomoc przyznawana jest tylko w odniesieniu do kwalifikujących się produktów;

w celu zapewnienia jednolitego stosowania tego systemu należy wskazać szczegółowe zasady obliczania pomocy;

niniejsze rozporządzenie powinno obowiązywać tylko przez okres, który umożliwi ocenę jego skuteczności,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W przypadku roku hodowlanego 1972/73, ogólne zasady ustanowione w następujących artykułach stosuje się przy przyznawaniu, w odniesieniu do jedwabników hodowanych we

---

¹ Dz.U. nr L 100 z 27.4.1972, str. 1.

Wspólnocie, pomocy ustanowionej na mocy art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 845/72.

Artykuł 2

1. Państwo Członkowskie, na wniosek hodowcy, przyznaje pomoc w odniesieniu do jedwabników hodowanych na jego terytorium.
2. Upoważnia się Państwa Członkowskie do przyznawania pomocy wyłącznie hodowcom, którzy otrzymali swoje pudełka z jajami od zatwierdzonych organów, i którzy, po pomyślnym zakończeniu hodowli, dostarczyli zatwierdzonym organom wyprodukowane kokony.
3. Hodowlę jedwabników uznaje się za pomyślnie zakończoną, jeżeli została wyprodukowana minimalna liczba kokonów z użytych pudełek z jajami; ta minimalna liczba pozostaje jeszcze do określenia.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie produkujące jedwabniki wprowadzają kontrolę administracyjną dla zapewnienia, że produkt, na który wnioskuje się o pomoc, spełnia wymagania dotyczące przyznawania pomocy.

Artykuł 4

Kwotę pomocy oblicza się za pudełko z jajami jedwabników.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 maja 1972 r.

W imieniu Rady

G. THORN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 668/74

z dnia 28 marca 1974 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 922/72 dotyczące ogólnych zasad przyznawania pomocy w odniesieniu do jedwabników

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 845/72¹ z dnia 24 kwietnia 1972 r. ustanawiające specjalne środki zachęcające do hodowli jedwabników, w szczególności jego art. 2 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rada w rozporządzeniu (EWG) nr 922/72² zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 884/73³ ustanowiła ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do jedwabników w latach hodowlanych 1972/73 i 1973/74; doświadczenie wykazało, iż wymienione rozporządzenie powinno być nadal stosowane w stosunku do przyszłych lat hodowlanych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 922/72 skreśla się wyrazy „na lata hodowlane 1972/73 i 1973/74.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 1974 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 marca 1974 r.

W imieniu Rady

---

¹ Dz.U. nr L 100 z 27.4.1972, str. 1.

² Dz.U. nr L 86 z 31.3.1973, str. 34.

³ Dz.U. nr L 86 z 31.3.1973, str. 34.

J. ERTL

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1054/73

z dnia 18 kwietnia 1973 r.

w sprawie szczegółowych zasad dotyczących pomocy dla hodowli jedwabników

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 845/72¹ z dnia 24 kwietnia 1972 r. ustanawiające specjalne środki w celu wsparcia hodowli jedwabników, w szczególności jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 922/72² z dnia 2 maja 1972 r., zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 88473³, szczegółowe zasady przyznawania pomocy dla hodowli jedwabników na lata hodowlane 1972/73 i 1973/74; Komisja jest odpowiedzialna za wydanie odpowiednich przepisów wykonawczych w sprawie zastosowania pomocy na rok hodowlany 1973/74;

zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 845/72 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 922/72 pomoc przyznaje się wyłącznie na pojemniki jaj jedwabników, które zawierają minimalną ilość jaj i które wydały minimalną produkcję kokonów; należy zezwolić Państwom Członkowskim na określanie minimalnych ilości lecz przy uwzględnieniu zwykłych warunków produkcji we Wspólnocie;

art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 922/72 stanowi, że Państwa Członkowskie mają wprowadzić kontrolę zapewniającą, że produkt na który wnioskuje się o pomoc spełnia wymagania dotyczące jej przyznania; dlatego wnioski o pomoc złożone przez hodowców muszą zawierać minimum informacji koniecznych do celów tej kontroli;

należy ustanowić jednolite warunki wypłacania kwoty pomocy;

upoważniono Państwa Członkowskie do przyznawania pomocy wyłącznie hodowcom, którzy otrzymali pojemniki jaj jedwabników od zatwierdzonych organów i którzy dostarczyli wyprodukowane kokony zatwierdzonym organom; w celu właściwego stosowania systemu pomocy, należy określić warunki zatwierdzania takich organów;

w tym szczególnym przypadku w celu zapewnienia skuteczności systemu kontroli, o którym mowa powyżej, do wniosków o pomoc powinny zostać dołączone zaświadczenia wystawione przez te organy a ich poprawność powinna być sprawdzona przez Państwa Członkowskie;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. lnu i konopi,

---

¹ Dz.U. WE nr L 100 z 27.4.1972, str. 1.

² Dz.U. WE nr L 106 z 5.5.1972, str. 1.

³ Dz.U. WE nr L 86 z 31.3.1973, str. 34.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Na rok hodowlany 1973/74 zgodnie z art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 845/72, pomoc przyznaje się na warunkach ustanowionych w poniższych artykułach na jedwabniki hodowane we Wspólnocie.

Artykuł 2

Pomoc przyznaje się jedynie na pojemniki jaj jedwabników, które:

- a) zawierają co najmniej 20 000 jaj jedwabników odpowiednich do wylęgania;
- b) które wydały minimalną liczbę wyselekcjonowanych kokonów, posiadających właściwy wygląd zewnętrzny i które są dojrzałe, w jednolitej barwie i rozmiarach, wolne od szkodliwych i rdzy, i nadające się do motania.

Minimalną produkcję, o której mowa w lit. b) określa zainteresowane Państwo Członkowskie i nie może być ona mniejsza niż 20 kg.

Artykuł 3

1. Pomoc przyznaje się hodowcom jedwabników na wniosek składany listownie nie później niż do dnia 31 grudnia 1973 r. Każdy hodowca może złożyć tylko jeden wniosek.
2. Państwo Członkowskie wypłaca hodowcy kwotę pomocy w ciągu czterech miesięcy następujących po miesiącu, w którym złożono wniosek.

Artykuł 4

1. Wniosek zawiera przynajmniej następujące dane:
  - nazwisko, adres i podpis strony składającej wniosek,
  - liczbę użytych pojemników jaj jedwabników i termin lub terminy, w których były one odebrane,
  - ilość kokonów wyprodukowanych z tych jaj i termin lub terminy, w których kokony te dostarczono,
  - miejsce przechowywania wyprodukowanych kokonów lub, jeżeli zostały one sprzedane i dostarczone, nazwę i adres pierwszego nabywcy.
2. W przypadku zastosowania przepisów art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 922/72 wniosek jest dopuszczalny tylko wtedy, gdy towarzyszą mu świadectwa określone w art. 6 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

1. Stosownie do art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 922/72 można zatwierdzić jedynie te publiczne lub prywatne organy, które prowadzą księgowość, z której wynika przynajmniej:

- liczbę dostarczonych pojemników, nazwisko hodowcy, któremu zostały przekazane i termin wysyłki,
- ilość odebranych kokonów, nazwisko hodowcy, który je dostarcza i datę ich odebrania.

2. Państwa Członkowskie poddają zatwierdzone organy kontroli polegającej na sprawdzeniu, w szczególności zgodności pomiędzy danymi otrzymanymi z księgowości i danymi w świadectwach, o których mowa w art. 6.

Artykuł 6

Zatwierdzone organy wystawiają hodowcom:

- nie później niż 40 dni po wysyłce pojemników z jajami, świadectwo określające przynajmniej nazwisko i adres zainteresowanego hodowcy, liczbę dostarczonych pojemników, termin wysyłki i datę wystawienia świadectwa;
- nie później niż 40 dni po otrzymaniu kokonów, świadectwo określające przynajmniej nazwisko i adres zainteresowanego hodowcy, ilość otrzymanych kokonów, termin otrzymania i datę wystawienia świadectwa.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 kwietnia 1973 r.

W imieniu Komisji

François-Xavier ORTOLI

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 683/74

z dnia 27 marca 1974 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1054/73 w sprawie szczegółowych zasad dotyczących pomocy dla hodowli jedwabników

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą;

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 845/72¹ z dnia 24 kwietnia 1972 r. ustanawiające specjalne środki w celu wsparcia hodowli jedwabników, w szczególności jego art. 2 ust. 5;

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1054/73² z dnia 18 kwietnia 1973 r. ustanawia szczegółowe zasady przyznawania pomocy dla hodowli jedwabników na rok hodowlany 1973/74; doświadczenie wykazało, że przepisy tego rozporządzenia powinny zostać rozszerzone na przyszłe lata hodowlane;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. lnu i konopi,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1054/73 otrzymuje brzmienie:

„Pomoc określoną w art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 845/72 przyznaje się na warunkach ustanowionych w poniższych artykułach w odniesieniu do jedwabników hodowanych we Wspólnocie.”

Artykuł 2

W art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1054/73 wyrazy „31 grudnia 1973 r.” zastępuje się wyrazami „30 listopada każdego roku”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1974 r.

---

¹ Dz.U. nr L 100 z 27.04.1972, str. 1.

² Dz.U. nr L 105 z 20.04.1973, str. 4.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 marca 1974 r.

W imieniu Komisji

François - Xavier ORTOLI

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3565/92

z dnia 10 grudnia 1992 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1054/73 w sprawie szczegółowych zasad dotyczących pomocy w odniesieniu do jedwabników

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 845/72 z dnia 24 kwietnia 1972 r. ustanawiające specjalne środki w celu wsparcia hodowli jedwabników¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2059/92², w szczególności jego art. 2 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1054/73³, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 683/74⁴, przewiduje w szczególności, że hodowcy jedwabników mają składać wnioski o pomoc każdego roku najpóźniej do dnia 30 listopada, lub całkowicie tracą prawo do pomocy; należy ograniczyć konsekwencje towarzyszące krótkiemu przekroczeniu terminu składania wniosków o pomoc, określonego powyżej, mając na uwadze potrzebę zarówno proporcjonalności, jak i prawidłowego funkcjonowania wymienionego systemu pomocy;

w konsekwencji należy zmienić wymienione przepisy, a zainteresowane strony które składają wnioski przed podaną datą należy zakwalifikować do udziału w systemie od roku gospodarczego 1991/92;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. lnu i konopi,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1054/73 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pomoc przyznaje się hodowcom jedwabników, którzy złożą wnioski najpóźniej do dnia 30 listopada każdego roku, za wyjątkiem przypadku siły wyższej.

Jednakże, jeżeli wnioski składa się:

- nie później niż do dnia 31 grudnia tego samego roku, przyznaje się dwie trzecie

¹ Dz.U. nr L 100 z 27.04.1972, str. 1.

² Dz.U. nr L 215 z 30.07.1992, str. 19.

³ Dz.U. nr L 105 z 20.04.1973, str. 4.

⁴ Dz.U. nr L 83 z 28.03.1974, str. 13.

pomocy,

- nie później niż do dnia 31 stycznia roku następnego, przyznaje się jedną trzecią pomocy,

Każdy hodowca może złożyć tylko jeden wniosek.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od roku gospodarczego 1991/92 w stosunku do zainteresowanych stron, które złożą wnioski przed dniem 1 marca 1993 r. i które dostarczą dowodu zadowolającego zainteresowane Państwo Członkowskie, że osiągnęły minimalną produkcję, określoną w art. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 1054/73.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 grudnia 1992 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1496/77

z dnia 4 lipca 1977 r.

w sprawie przekazywania informacji między Państwami Członkowskimi i Komisją w sektorze jedwabników

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 845/72 z dnia 24 kwietnia 1972 r. ustanawiające specjalne środki w celu wsparcia hodowli jedwabników¹, w szczególności jego art. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 867/77 z dnia 26 dnia kwietnia 1977 r. w sprawie przyznawania dodatkowej pomocy w sektorze jedwabników na rok gospodarczy 1977/78², w szczególności jego art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania systemu pomocy, określonego w rozporządzeniach (EWG) nr 845/72 i (EWG) nr 867/77 niektóre informacje dotyczące produkcji i wypłacania środków pomocowych powinny być regularnie przekazywane Komisji przez Państwa Członkowskie produkujące jedwabniki;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Lnu i Konopi,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do pomocy, określonej w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 845/72 i do pomocy dodatkowej, określonej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 867/77 Państwa Członkowskie produkujące jedwabniki notyfikują Komisji:

1. podczas drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym upłynął ostateczny termin składania wniosków o pomoc:
  - a) o ilości wniosków o pomoc złożonych w ciągu bieżącego roku gospodarczego,
  - b) o ilości pojemników jaj jedwabników, odnośnie których złożono wnioski określone w lit. a),
  - c) o ilości kokonów wyprodukowanych z tych jaj.

¹ Dz.U. nr L 100 z 27.4.1972, str. 1.

² Dz.U. nr L 106 z 29.4.1977, str. 3.

2. w trakcie miesiąca następującego po miesiącu, w którym zakończone jest wypłacanie pomocy przyznanej na dany rok gospodarczy – o ilości pojemników jaj jedwabników, dla których:
- a) ustanowiono prawo do uzyskania pomocy,
  - b) nie uznano prawa do uzyskania pomocy,
  - c) gdzie sytuacja tego wymaga, prawo do uzyskania pomocy nie zostało jeszcze ustanowione.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 lipca 1977 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący